

U I M E N A R O D A

OKRUŽNI SUD U NOVOM PAZARU, u veću sastavljenom od sudije Lelovac Dragomira, kao predsednika veća, sudije Delimedjac Ibrahima, sudija porotnika Jovanović Miodraga, Kurtović Džanka i Aleksić Svetomira, kao članova veća, sa zapišničarem Ahmetović Darvilom, u kriv.predmetu protiv opt.Kolašinac Hajriza, iz Novog Pazara, i dr., zbog kriv.dela ugrožavanja teritorijalne celine iz čl.116 st.1 KZJ u v.čl.138 KZJ i kriv.dela neovlašćeno nabavljanje i držanje vatrenog oružja i municije iz čl.33 st.3 i 2 Zakona o oružju i municiji RS i dr., a po optužnici Okružnog javnog tužilaštva u Novom Pazaru Kt.67/93 od 18.X 1993.godine, preciziranoj 21.IX 1994. god., po održanom glavnom i javnom pretresu od 21, 22. i 23. IX 1994.godine, u prisustvu OJT N. Pazar, optuženih i njihovih branilaca, dana 11.X 1994.godine je doneo, a dana 12.X 1994.godine, objavio

P R E S U D U

OPTUŽENI:

1. KOLAŠINAC HAJRIZ iz Novog Pazara, rođen 23.IV 1947.godine, od oca Redžepa i majke Čame rođj.Jusović, rođen u Rajčinovićima, živi u N.Pazaru Ul.Ivana Gorana - Kovačića br.4, završio višu pedagošku školu, nastavnik, zaposlen u Osnovnoj školi "Stanika Radovanović-Cana", oženjen otac dvoje mal.dece, Musliman, državljanin SRJ, vojsku služio, rezervni kapetan I klase, vodi se u evidenciji vojnog odseka u N.Pazaru, neosudjivan, u pritvoru od 1. VI 1993.godine;

2. UGLJANIN FADIL iz Novog Pazara, rođen u S.Dubovo SO Tutin, 5.III 1954.godine, od oca Fahima i majke Elmaze rođj.Šaćirović, živi u N.Pazaru Ul.Stevana Nemanje br.10/3, apsolvant više geodetske škole, geometar u Geodetskoj upravi u N.Pazaru, oženjen, otac dvoje maloletne dece, Musliman, državljanin SRJ, vojsku služio, vodi se u evidenciji vojnog odseka N.Pazar, neosudjivan, u pritvoru od 22.V 1993.godine;

3. ALJKOVIĆ HAJRO iz Novog Pazara, rođen u S.Bobovik SO N.Pazar, 1.X 1948.godine, od oca Džiba i majke Fahre rođj.Ahmetović, živi u N.Pazaru Ul.Edvarda Karredelja br.240, završio srednju upravnu školu, zaposlen - knjigovodja u Preduzeću "Ukras", oženjen, otac četvoro maloletne dece, Musliman, državljanin SRJ, vojsku služio, vodi se u evidenciji vojnog odseka N.Pazar, neosudjivan, u pritvoru od 1.VI 1993.godine;

x 4. ETEMOVIĆ DŽEMAIL zv. Ljako iz Novog Pazara, Ul. Omladinska, zgrada B/19, rođen u S. Goševo opština N. Pazar, 4. III 1956. godine, od oca Saliha i majke Atife rođj. Kašović, oženjen, otac dvoje maloletne dece, završio školu za KV radnike, zaposlen u Fabrici reznog alata iz Čačka-Pogon u N. Pazaru, Musliman, državljanin SRJ, vojsku služio, ima čin rezervnog kapetana, vodi se u vojnoj evidenciji u N. Pazaru, osudjivan presudom Opštinskog suda u N. Pazaru K. 310/89 od 16. I 1990. godine, zbog kriv. dela klevete iz čl. 92 st. 1 KZS na novčanu kaznu u iznosu od 400 dinara, u pritvoru od 20. V 1993. godine;

5. GRAČANIN ŠEFCET zv. Šeka iz Novog Pazara, Ul. Djurdjević Stupovi br. 10, rođen 14. IV 1953. god. u N. Pazaru, od oca Šabana i majke Hajruše rođj. Salihović, oženjen, otac dvoje maloletne dece, profesor fizičkog vaspitanja, zaposlen u Osnovnoj školi "Bratstvo" u N. Pazaru, Musliman, državljanin SRJ, vojsku služio, ima čin rezervnog kapetana, vodi se u vojnoj evidenciji u N. Pazaru, neosudjivan, u pritvoru od 17. VI 1993. godine;

6. ALIĆ MUSTAFA zv. Taško iz N. Pazara Ul. Donji Aleksinac br. 32, rođen 20. III 1960. godine u N. Pazaru, od oca Mumina i majke Hajrije rođj. Hasić, neoženjen, bez dece, završio srednju tehničku školu, mašinski tehničar zaposlen u Preduzeću "Minel" u N. Pazaru, Musliman, državljanin SRJ, vojsku služio, vodi se u vojnoj evidenciji u N. Pazaru, neosudjivan, u pritvoru od 8. VI 1993. god., do 12. X 1994. godine;

u 7. JAKUPOVIĆ HODO iz N. Pazara Ul. Palih boraca br. 39, rođen 1. V 1928. god. u S. Čmanjci opština Tutin, od oca Delije i majke Behe rođj. Jusić, penzioner, oženjen, otac troje punoletne dece, završio višu/finansijsku školu. Musliman, državljanin SRJ, vojsku služio, ima čin rezervnog kapetana, odlikovan ordenom zasluge za narod sa srebrnom zvezdom, neosudjivan, u pritvoru od 22. V 1993. god. do 12. X 1994. godine;

u 8. FAKOVIĆ IBRAHIM iz Novog Pazara Ul. Edvarda Kardelja br. 69, rođen 17. X 1956. godine u N. Pazaru, od oca Idriza i majke Muratke rođj. Kahrović, oženjen, otac troje maloletne dece, radnik Preduzeća "Sandžaktrans" - autošlimar, završio školu učenika u privredi, Musliman, državljanin SRJ, vojsku služio, ima čin desetara, vodi se u evidenciji u vojnoj odseku Novi Pazar, osudjivan presudom Opštinskog suda u N. Pazaru K. 175/88 od 23. VIII 1988. godine, zbog kriv. dela ugrožavanja javnog saobraćaja iz čl. 195 st. 3 KZS na novčanu kaznu u iznosu od 30.000 dinara, u pritvoru od 22. V 1993. godine do 12. IV 1994. godine;

9. HALILOVIĆ ALIJA iz Novog Pazara Ul. Stanimira Djokovića br. 17, rođen 16. XII 1945. u S. Hotkovu

opština N.Pazar, od oca Ahmeta i majke Hasne rođj. Preljević, oženjen, otac troje maloletne dece, završio rudarsko-geološki fakultet, diplomirani inženjer geologije, zaposlen u Preduzeću "Ukras" N.Pazar, Musliman, državljanin SRJ, vojsku služio, ima čin rezernog kapetana/I klase, vodi se u vojnoj evidenciji vojnog odseka u N.Pazaru, osudjivan presudom Okružnog suda u N.Pazaru K.70/86 od 25.VI 1990. godine, zbog kriv.dela zloupotreba službenog položaja iz čl.242 st.2 KZS na kaznu zatvora u trajanju od dva meseca uslovno za jednu godinu dana, u pritvoru od 1.VI 1993.god., do 12.X 1994.godine;

10. ŠKRIJELJ JONUZ zv.Nuno, iz Novog Pazara, Ul.Šumadijska br.55, rođjen 13.VIII 1948.god. u Novom Pazaru, od oca Hamida i majke Bajre rođj.Faković, oženjen, otac dvoje maloletne dece, KV radnik-automehaničar u "Sandžaktransu" N.Pazar, Musliman, državljanin SRJ, vojsku služio, bez čina, vodi se u vojnoj evidenciji vojnog odseka N.Pazar, neosudjivan, u pritvoru od 22.V 1993.god. do 12.X 1994.godine;

11. HASIĆ ADEM iz Novog Pazara Ul. Rifata Burdževića br.230, rođjen 9.IX 1970.godine u N.Pazaru, od oca Latifa i majke Vasvije rođj.Smajović, neoženjen, Musliman, državljanin SRJ, mašinski tehničar, zaposlen u DD "Vojin Popović" u N.Pazaru - trgovac, vojsku služio, ima čin rezernog vodnika, vodi se u vojnoj evidenciji vojnog odseka N.Pazar, neosudjivan, u pritvoru od 22.V 1993.god., do 13.IV 1994.godine;

12. RAŠLJANIN ŠEFKIJA iz Mura - N. Pazar, rođjen 24.IX 1958.godine u N.Pazaru, od oca Šahina i majke Hajrije rođj.Ademović, oženjen, otac četvoro maloletne dece, završio Školu učenika u privredi, radnik u "Crvenoj Zastavi" N.Pazar, Musliman, državljanin SRJ, vojsku služio, ima čin rezernog potporučnika, vodi se u vojnoj evidenciji vojnog odseka N.Pazar, neosudjivan, u pritvoru počev od 22.V 1993.godine do 12.X 1994.godine;

13. ZILKIĆ SAFET iz S.Hotkova- Novi Pazar, gde i živi, rođjen 1.VII 1967.godine, u S. Orašje opština Tutin, od oca Fazlije i majke Nedžibe rođj. Numanović, oženjen, otac dvoje maloletne dece, gradjevinski tehničar, bez zaposlenja, vojsku služio, ima čin rezernog potporučnika, vodi se u vojnoj evidenciji vojnog odseka N.Pazar, Musliman, državljanin SRJ, neosudjivan, u pritvoru od 22.V 1993. god. do 12.X 1994.godine;

14. DUPLJAK RIFAT zv. Rile iz Trnave-Novog Pazara, rođjen 10.I 1957.god. u S.Boljare opština Sjenica, od oca Šućra i majke Muške rođj.Hadžibulić, oženjen, bez dece, završio srednju tehničku-mašinski tehničar, zaposlen u Zavodima Crvena Zastava" N.Pazar, Musliman, državljanin SRJ, vojsku služio, vodi se u vojnoj evidenciji vojnog odseka N.Pazar, neosudjivan, u pritvoru od 14.VI 1993.god. do 12.X 1994.godine;

15. HODŽIĆ NEDŽIB /zv. Džipko, iz N. Pazara Ul. Biserovačka br. 8, rođen 19. IV 1958. godine u S. Čukote-Tutin, od oca Zuhdije i majke Šefike rođj. Dragolovčanin, otac troje maloletne dece, završio srednju saobraćajnu/školu, autoprevoznik, sada nezaposlen, Musliman, državljanin SRJ, vojsku služio, vodi se u vojnoj evidenciji vojnog odseka u N. Pazaru, osudjivan/presudom Opštinskog suda Leposavić K. 117/84 od 12. IX 1985. godine zbog kriv. dela sitno delo kradje iz čl. 142 KZ SAPK, na novčanu kaznu u iznosu od 4.000 dinara i presudom istog suda K. 98/87 od 22. IX 1988. godine, zbog istog kriv. dela na novčanu kaznu u iznosu od 8.000 dinara, u pritvoru od 8. VI 1993. godine;

16. FEJZOVIĆ HAJRIZ /iz N. Pazara, Ul. Dubrovačka br. 160, rođen 14. III 1952. godine u S. Žirča opština Tutin, od oca Ahmedina i majke Hane rođj. Ganć, oženjen, otac četvero maloletne dece, završio školu za KV radnike, automehaničar u Preduzeću "Sloga", vojsku služio, vodi se u evidenciji vojnog odseka N. Pazar, Musliman, državljanin SRJ, osudjivan/presudom Opštinskog suda Tutin K. 237/75 od 23. V 1977. godine zbog kriv. dela prevare iz čl. 171 st. 3 KZS, na kaznu zatvora u trajanju od 20 dana, u pritvoru od 22. V 1993. godine do 13. IV 1994. godine;

17. HAJROVIĆ ZEKRIJA /iz Tutina Ul. Pionirska br. 5, rođen 18. II 1960. godine u S. Čukote opština Tutin, od oca Alije i majke Altune rođj. Mašović, oženjen, otac dvoje maloletne dece, završio srednju/gradjevinsku školu, gradjevinski tehničar-poslovodja u Preduzeću "Kamenolom Gradac" u Tutinu, Musliman, državljanin SRJ, vojsku služio ima čin rezernog vodnika, vodi se u evidenciji vojnog odseka Tutin, neosudjivan, u pritvoru od 1. VI 1993. godine do 13. IV 1994. godine;

18. ŠAĆIROVIĆ ASIM /iz S. Bajevici-Novi Pazar. rođen 13. V-II 1958. godine u S. Bajevici, od oca Asima i majke Salihe rođj. Mustafić, oženjen, otac dvoje maloletne dece, završio osnovnu školu, Musliman, državljanin SRJ, zaposlen u Preduzeću "Ukras" kao vozač, vojsku služio, vodi se u vojnoj evidenciji vojnog odseka N. Pazar, neosudjivan, u pritvoru od 22. V 1993. godine do 13. IV 1994. godine;

19. PLOJOVIĆ MERSAT /iz S. Šutenovca-Novi Pazar, rođen 3. I 1966. godine u S. Lukare, od oca Hilma i majke Umihane rođj. Husović, oženjen, otac troje maloletne dece, završio srednju/gradjevinsku školu, zaposlen u privatnom preduzeću "Kvele" N. Pazar, Musliman, državljanin SRJ, vojsku služio, vodi se u vojnoj evidenciji vojnog odseka N. Pazar, neosudjivan, u pritvoru od 23. V 1993. do 23. VIII 1993. godine;

20. MUŠIĆ MURAT /iz Novog Pazara Ul.413 br.18, rodjen 1.IX 1962.godine u s.Koškovu-N.Pazara, od oca Rizvana i majke Hafize rođj.Hadžović, oženjen, otac dvoje maloljetne dece, završio srednju geodetsku školu, geometar Geodetske uprave N.Pazar, Musliman, državljanin SRJ, vojsku služio, ima čin rezervnog potporučnika, vodi se u vojnoj evidenciji vojnog odseka N.Pazar, neosudjivan, u pritvoru od 25.V do 25.VIII 1993.godine;:

21. HODŽIĆ ZUHDIJA /iz Novog Pazara Ul.Bisero-vačka br.12, rodjen 13.XI 1937.godine u S.Čukote opština Tutin, od oca Nedžiba i majke Šefire rođj.Alić, oženjen, otac četvoro dece, kvalifikovani krojač, penzioner, Musliman, državljanin SRJ, vojsku služio, vodi se u vojnoj evidenciji vojnog odseka N.Pazar, osudjivan, presudom Opštinskog suda u Novom Pazaru K.433/71 od 29.II 1972.godine zbog kriv.dela lake telesne povrede iz čl.142 st.2 KZ, na kaznu zatvora u trajanju od jedan mesec dana, u pritvoru od 9.VI do 9.VII 1993.godine;

22. HODŽIĆ JAKUB zv.Tarzan iz Sjenice Ul. Jezdimira Lovića br.162, rodjen 20.III 1931.godine u Sjenici, od oca Asima i majke Emine rođj.Gotovuša, oženjen, otac troje punoletne dece, VKV/trgovac, penzioner, Musliman, državljanin SRJ, vojsku služio, vodi se u vojnoj evidenciji vojnog odseka u Sjenici, neosudjivan, u pritvoru od 29.VI 1993.godine do 12.X 1994.godine;

23. HODŽIĆ MIRSAD zv.Mirso iz Sjenice Ul. Jezdimira Lovića br.114, rodjen 24.XII 1956.god. u Sjenici, od oca Redžepa i majke Safete rođj.Čatović, neoženjen, bez dece, završio višu tehničku tekstilnu školu, bez zaposlenja, Musliman, državljanin SRJ, vojsku služio, vodi se u vojnoj evidenciji vojnog odseka u Sjenici, neosudjivan, u pritvoru od 29.VI 1993. do 12.X 1994.godine i

24. KUČEVIĆ ŠEMSUDIN /iz Tutina Ul.Godovski put br.46, rodjen 3.XI 1959.god. u Tutinu, od oca Ahmedina i majke Rahmane rođj.Dazdarević, oženjen otac maloletne dece, završio fakultet političkih nauka-politikolog, zaposlen u Fondu dečije zaštite u Tutinu, Musliman, državljanin SRJ, vojsku služio, ima čin desetara, vodi se u vojnoj evidenciji vojnog odseka u Tutinu, neosudjivan, u pritvoru od 22.IX 1993.god. do 13.IV 1994. godine

K r i v i s u

Što su:

U cilju da upotrebom sile, od dela teritorije Savezne Republike Jugoslavije, koju čine područja Opština: Novi Pazar, Sjenica, Tutin, Prijepolje, Nova Varoš, Priboj, Pljevlja, Bijelo Polje, Rožaje, Berane, Plav i Andrijevića, stvore samostalnu državu "Sandžak", u vremenu od maja 1991.godine do maja 1993.godine u Novom Pazaru, Sjenici, Tutinu i drugim mestima, zajedno sa Ugljanin Sulejmanom, Ahmetović Sokolom, Muminović Harunom i Serhatlić Besimom, prema kojima je krivični postupak izdvojen, jer se nalaze u bekstvu, pripremili izvršebje krivičnog dela ugrožavanje teritorijalne celine iz čl.116 st.1 KZJ, na taj način što su sačinjavali ratne i druge planove, formirali vojne i policijske formacije i jedinice sa Glavnim štabom za Sandžak, glavnim gradskim štabovima i štabovima u mesnim zajednicama Stranke demokratske akcije (SDA), ilegalno nabavljali veće količine oružja, municije i eksplozivnih materija, čije nabavljanje i držanje gradjanima uopšte nije dozvoljeno, sanitetskog materijala, organizovali upućivanje i obuku većeg broja lica u Turskoj armiji, organizovali i vršili obuku diverzantskih i terorističkih grupa i specijalnih jedinica, radi napada na vojne objekte, vršenja diverzija, terorističkih i drugih nasilnik akcija;

pa su tako:

1. OPTUŽENI KOLAŠINAC HAJRIZ,

izvršavajući odluke ilegalnog Muslimanskog nacionalnog veća "Sandžaka" (MNVS) i naloge okr.Ugljanin Sulejmana, predsednika MNVS, formirao Glavni štab za tzv. "Sandžak" i u svojstvu komandanta tog štaba sačinio načela ratnih planova za "Sandžak", gradova na teritoriji "Sandžaka" i mesnih zajednica SDA u tim gradovima, formirao i koordinirao rad gradskih štabova, organizovao odabiranje i upućivanje oko 250 lica sa ovog područja na vojnu obuku u Turskoj armiji, a u dva navrata ih obilazio i pratio njihovu obuku, sastajao se u Sarajevu sa Seferom Halilovićem i drugim licima radi dogovora o zajedničkim vojnim akcijama, izdavao naredbe o podeli oružja i municije koje je ilegalno nabavljao okr.Ahmetović Soko, a za sebe uzeo jedan pištolj marke "Makarov", dok je dva pištolja iste marke i jednu pušku M-48 predao Nuković Džemailu,

2. OPTUŽENI UGLJANIN FADIL,

kao komandant Glavnog štaba za Novi Pazar i član Glavnog štaba tzv. "Sandžaka", na osnovu načela ratnih

planova koje je sastavio opt.Kolašinac Hajriz, sačinio ratni plan za Novi Pazar, sačinjavao karte i skice terena, rukovodio radom štabova u mesnim zajednicama SDA, nastavio sa ranije započetim formiranjem grupa tzv."10+1", vršio izbor ljudstva i zajedno sa opt.Etemovićem i Gračaninom izvodio obuku diverzantskih grupa za 20 lica u rukovanju pešadijskim naoružanjem i eksplozivom, vršio smotru i proveru borbene gotovosti vojnih formacija, organizovao grupe lica za vojnu obuku u Turskoj armiji, vršio nabavku i raspodelu veće količine ilegalno nabavljenog oružja, municije i eksplozivnih materija, tako što je sa grupom od oko 13 lica organizovao i učestvovao u kradji 13 paketa eksploziva u ukupnoj težini od oko 260 kg iz magacina Kamenoloma "Gradac" u Tutinu, a od okr.Ahmetović Sokola primio 54 komada automatskih pušaka i veću količinu municije, koje oružje je lično i preko komandanata podelio pripadnicima vojnih formacija;

3. OPTUŽENI ALJKOVIĆ HAJRO,

kao član Glavnih Štabova za tzv."Sandžak" i za Novi Pazar okupio veću grupu lica koje je pojedinačno i u manjim grupama teoretski i praktično obučavao za diverzantska dejstva i u rukovanju eksplozivnih materija, formirao tzv. "crne trojke" za tihi likvidaciju pojedinaca sve do januara 1992.godine, nakon čega je zajedno sa opt. Etemović Džemailom i Gračanin Šefčetom nastavio sa ovom obukom, a sa Etemovićem radio na izradi karata i skica sa označenim mestima za diverzantska dejstva, obilazio Štabove u Sjenici, Prijepolju i Višegradu, radi dogovora o zajedničkim akcijama, dok je licima koja su završila obuku za diverzantske akcije podelio 11 pištolja marke "Markarov" i 3 bojeve puške, a za sebe zadržao jednu bojevu pušku;

4. OPTUŽENI ETEMOVIĆ DŽEMAIL "LJAKO",

kao član Glavnog Štaba za Novi Pazar i Štaba za tzv. "Sandžak", zajedno sa opt.Aljković Hajrom, radio na organizovanju i popuni diverzantskih grupa i snajperskih parova, njihovoj obuci i naoružavanju, planirao brojnost grupa po mesnim zajednicama, lično i preko komandanata u mesnim zajednicama SDA, sačinio plan i raspored obuke tih grupa, a na planovima dobijenim od opt. Ugljanin Fadila i Halilović Alije i na skicama koje je sačinio sa opt.Aljković Hajrom, predvideo pravce dejstvovanja diverzantskih grupa, objekte i putne pravce, na kojima će izvesti diverzantske akcije, mesta povlačenja i prikupljanja diverzanata posle akcije, s tim što je prema sačinjenom planu predviđeno izvodjenje diverzantskih akcija na vojne kasarne: u Raški i Novom Pazaru, rušenja dela železničke pruge u Bojanićima, rušenje dela pruge u Kaznoviću, rušenje mesta na magistralnom putu Rožaje-Ko-

sovska Mitrovica u S. Jezgrovicu, za-rušavanje dela puta Raška - Kraljevo u S. Tokalicu, dela puta Novi Pazar-Sjenica u Postrmcu, puta Novi Pazar-Delimedje u mestu Pazariste, na magistralnom putu Raška-Novi Pazar u S. Batnjik, dela starog puta Novi Pazar - Raška u mestu Čuša i delu magistralnog puta Ribariće-Rožaje, a zajedno sa grupom od oko 13 lica, po prethodnom dogovoru sa opt. Fejzović Hajrizom i Hajrović Zekrijom organizovao i učestvovao u kradji 13 paketa eksploziva u težini od oko 260 kg, oko 500 detonatora i veće količine detonirajućeg štapina iz Kamenoloma "Gradac" u Tutinu, od čega je oko 70 kg eksploziva zadržao za sebe, a zajedno sa opt. Ugljanin Fadilom od okr. Ahmetović Sokola primio 52 komada pušaka, jedan puškomitraljez, 870 komada metaka kal. 7,9 mm i 1220 komada pušanih metaka kal. 7,62 mm koje oružje je podelio komandantima u mesnim zajednicama SDA i unapred planiranim pripadnicima formiranih grupa i pojedinaca, nakon podele naoružanja organizovao vežbe, probne mobilizacije i smotre vojnih formacija, a kao poznavalac eksplozivnih materija i stručnjak za diverzantska dejstva, pružao pomoć Štabovima u Sjenici i Prijepolju;

5. OPTUŽENI GRAČANIN ŠEFCET - "ŠEKA",

kao komandant Štaba SDA za II mesnu zajednicu u Novom Pazaru, formirao Štab i jedan vod sa 4 odeljenja i postavio komandire odeljenja, vrbovao i popunjavao vojne formacije u mesnoj zajednici, a iz II i III mesne zajednice odabrao grupu mladića za vojnu obuku u Turskoj armiji i pojedince za diverzantske grupe i snajperske parove, izvršio popis i evidenciju objekata u II Mesnoj zajednici, podobnih za skloništa, zajedno sa opt. Etemovićem i Aljkovićem učestvovao u obučavanju diverzantskih grupa, nabavio kino-projektor i nastavne filmove o diverzijama koje je prikazivao ovim licima, na vežbama i smotrama praktično ih obučavao u rukovanju pešadijskim naoružanjem, a u cilju naoružanja vojnih jedinica, zajedno sa grupom od oko 13 lica učestvovao u kradji eksploziva iz Kamenoloma "Gradac" u Tutinu, te od opt. Etemović Džemala primio 7 automatskih pušaka, jednu snajpersku pušku i jedan puškomitraljez, sa ukupno 470 komada metaka, koje je dalje podelio pripadnicima vojnih formacija kojima je on komandovao, a jednu automatsku pušku sa 30 metaka zadržao za sebe;

6. OPTUŽENI ALIĆ MUSTAFA - "TAŠKO",

kao predsednik Mesnog odbora SDA II Mesne zajednice u Novom Pazaru, zavrbovao Gračanin Šefceta za komandanta Štaba u II Mesnoj zajednici, a onda zajedno sa Gračaninom odabrao ljudstvo za popunu Štaba i vojnih jedinica koje su osnovali u mesnoj zajednici, a u cilju naoružanja ovih formacija, zajedno sa grupom od oko 13 lica

učestvovao u kradji eksploziva, u Kamenolomu "Gradac" u Tutinu, koji eksploziv su nakon kradje smestili u njegovu kuću, odakle su vršili dalju raspodelu, nabavio jedan automat marke "Tomson" sa 250 metaka kojeg je kasnije prodao;

7. OPTUŽENI JAKUPOVIĆ HODO,

početkom 1992. godine nakon što je imenovan za komandanta Štaba SDA V Mesne zajednice u Novom Pazaru, formirao štab od 5 lica i zajedno sa njima angažovao 128 lica iz ove mesne zajednice, svrstanih u bataljon sa tri čete za naselja: "Magistrala", "Jeremiše" i "Hadžet", za komandanta bataljona imenovao opt. Faković Ibrahima i, po uputstvima opt. Ugljanin Fadila, okr. Ahmetović Sokola i drugih članova Glavnog Štaba za Novi Pazar čiji je i on bio član, radi izrade planova mesne zajednice, izvršio popis stanovništva, objekata za skloništa, vozila, medicinskog osoblja koje stanuje na području V MZ, popis objekata od posebnog značaja i prikupio druge podatke koji su razmatrani na sastancima komandanata Štabova mesnih zajednica u cilju koordinacije rada, naredio opt. Faković Ibrahimu da kao komandant bataljona odredi 8 lica radi obuke za diverzantske akcije i snajperske parove, čiju obuku je pratio, i preduzimao mere na omasovljenju formiranih grupa u svojoj mesnoj zajednici, a od opt. Ugljanin Fadila primio 8 automatskih pušaka i 240 komada metaka, od kojih je 6 pušaka dao Fakoviću i Rizvanović Elviru da ih podele licima koja su završila specijalnu obuku, a dve puške sa 39 komada metaka zadržao za sebe;

8. OPTUŽENI FAKOVIĆ IBRAHIM,

nakon imenovanja za komandanta bataljona u V Mesnoj zajednici SDA, od strane Štaba V MZ, zajedno sa opt. Jakupović Hodom i drugim članovima štaba odabirao ljudstvo za sastav vojnih formacija, formirao 3 čete, postavio komandire četa i sa njima radio na omasovljenju i rasporedu u jedinice, prikupljao podatke, evidentirao objekte od značaja kao što su: Medicinski centar, Filter za gradski vodovod, SILOsi u Muru, benzinska pumpa, i izradjivao planove za zauzimanje ovih objekata, po nalogu opt. Jakupovića izvršio izbor 8 lica koja je uputio na specijalnu diverzantsku obuku, odredio grupu za obezbeđenje Štaba V MZ i jedinice za obezbeđenje pravca prilikom evakuacije borbena nesposobnih lica, a od opt. Jakupović Hoda primio zajedno sa Rizvanović Elvirom 6 automatskih pušaka sa 190 metaka i podelio ih pripadnicima specijalne jedinice;

9. OPTUŽENI HALILOVIĆ ALIJA,

kao zamenik komandanta Štaba u V Mesnoj zajednici u Novom Pazaru i član Glavnih Štabova za tzv.

"Sandžak" i Novi Pazar, učestvovao u donošenju odluka o formiranju vojnih formacija u gradovima i mesnim zajednicama SDA, sačinio ratni plan za V MZ, a zatim za ostale mesne zajednice u Novom Pazaru- osim II MZ - na osnovu tih planova, zajedno sa ostalim članovima Glavnog štaba za Novi Pazar sačinio plan za Novi Pazar, izradio topografske karte i skice koje su poslužile za dalju razradu, odlazio u Sjenicu, Prijepolje i druga mesta radi pružanja pomoći u izradi njihovih planova i jedinstvenog plana za tzv. "Sandžak", zbog čega je od okr. Ugljanin Sulejmana predložen, a od strane MNVS imenovan za ministra privrede u "Vladi Sandžaka", i u tom svojstvu sačinio plan razvoja privrede "Sandžaka", prisustvovao sastancima štabova u mesnim zajednicama gde im je na kartama koje je on sačinio, pokazivao pravce kretanja i značajne tačke za diverzantska i druga dejstva, a od opt. Etemović, Džemila zadužio kao lično naoružanje jednu automatsku pušku koju je držao u svojoj kući;

10. OPTUŽENI ŠKRIJELJ JONUZ - "NUNO",

kao član Glavnog štaba za Novi Pazar učestvovao u donošenju odluka o formiranju vojnih formacija u mesnim zajednicama SDA, a kao komandant Štaba III MZ u N. Pazaru, odabrao oko 20 lica od kojih je formirao jedan vod kojim je on komandovao, odabrao 3 lica i uputio ih na diverzantsku obuku kod opt. Etemovića a dva lica uputio na vojnu obuku u Tursku, na osnovu planova u čijoj je izradi učestvovao, za svoju mesnu zajednicu, formirao grupe koje bi zauzele Radio stanicu, Autobusku stanicu, apoteku u blizini ove stanice, Poštu u Lučnoj zgradi, i grupe za obezbedjenje pravca kretanja lica za evakuaciju, a kao lično naoružanje od opt. Etemovića primio i zadužio jednu automatsku pušku sa 60 komada metaka i držao je u svojoj kući;

11. OPTUŽENI HASIĆ ADEM,

kao član Glavnog štaba za Novi Pazar, učestvovao u donošenju odluka o formiranju vojnih formacija u mesnim zajednicama SDA, vršio nabavku i skladištenje lekova, inekcija i drugog sanitetskog materijala koje je za potrebe ovih formacija nabavljao u Albaniji, a od opt. Etemović, Džemila primio 4 automatske puške sa 460 komada metaka, od kojih je jednu pušku sa 110 metaka zadržao za sebe, a 3 puške podelio drugim licima u svojoj mesnoj zajednici;

12. OPTUŽENI RAŠLJANIN ŠEFKIJA,

kao član Glavnog štaba za Novi Pazar, učestvovao u donošenju odluka i formiranju vojnih formacija u mesnim zajednicama SDA, a kao komandant Štaba za MZ Mur, odabrao i organizovao grupu lica koje je vodio na obuku na brdo "Tepe" i tu ih obučavao u rukovanju automa-

tskom puškom i pištoljem, a od okr. Ahmetović Sokola primio 8 automatskih pušaka i jednu polu-automatsku pušku sa 330 metaka, od kojih je jednu automatsku pušku sa 90 metaka zadržao za sebe, a po jednu pušku sa municijom podelio licima koje je organizovao i obučavao;

13. OPTUŽENI ZILKIĆ SAFET,

kao član Glavnog Štaba za Novi Pazar učestvovao u donošenju odluka i formiranju vojnih formacija u mesnim zajednicama SDA, a kao komandant štaba u mesnoj zajednici Trnava formirao štab od 5 članova sa kojima je zajedno radio na vrbovanju i okupljanju lica za vojne formacije, odabrao lica iz svoje mesne zajednice koja bi bila angažovana u jedinici za "brza dejstva", kao i odabrao lica koja je opt. Etemović obučavao u rukovanju eksplozivom i drugim veštinama za izvodjenje diverzantskih akcija, a od opt. Ugljanin Fadila zadužio 2 automatske puške sa 180 komada metaka koje je držao kod svoje kuće, dok je jednu ručnu bombu "kašikaru", koju je primio od opt. Dupljak Rifata, dao opt. Ugljanin Fadilu;

14. OPTUŽENI DUPLJAK RIFAT,

kao predsednik Mesnog odbora SDA za Mesnu zajednicu SDA Trnava i član Glavnog Štaba za Novi Pazar, zajedno sa opt. Zilkić Safetom formirao štab za ovu mesnu zajednicu od 5 članova, pratio rad štaba i formiranih grupa, izvršio nabavku naoružanja od Mulić Ismeta u količini od 29 pušaka, 10 ručnih bombi i oko 1800 komada metaka koje oružje je podelio pripadnicima vojnih formacija u svojoj mesnoj zajednici, a od tog naoružanja je za sebe zadržao jednu automatsku pušku sa 212 komada metaka, te kao pripadnik specijalne jedinice Resora sigurnosti, zajedno sa opt. Hodžić Nedžibom tokom januara i februara 1993. godine bio na obuci u Turskoj armiji;

15. OPTUŽENI HODŽIĆ NEDŽIB - "DŽIPKO",

u svojstvu šefa Resora sigurnosti tzv. buduće države "Sandžak" nastavio sa formiranjem ovog Resora u svim gradovima "Sandžaka" i tzv. podresora u svim mesnim zajednicama SDA na gratskom i seoskom području u formaciji "10+1" čovek, koordinirao njihov rad i iz tog sastava odabrao lica koja je organizovano slao na vojnu obuku u Turskoj armiji gde je i sam učestvovao kao rukovodilac grupe od 80 lica i komandir jednog voda u ovoj formaciji, nabavljao oružje za ove jedinice, u novembru mesecu 1991. godine od rukovodstva SDA primio 4 automatske puške, 22 okvira za automatsku pušku sa 660 komada metaka, 5 pušaka "pumparica", jedan automat MGV slovenačke proizvodnje sa delovima i 320 metaka, jedan lovački karabin kal. 8x57 sa snajperskim nišanom, jednu malo-kali-

barsku pušku sa snajperom, 320 komada metaka kal.5,6 mm, 15 komada metaka kal.7,9 mm, 5 pištolja "Lama", jedan revolver "Magnum 357" i 80 komada metaka "357", jedan pištolj "TT", koje oružje je držao u kući svog oca opt. Hodžić Zuhdije, a u svojoj kući zadržao jedan pištolj "CZ 99" sa 15 komada metaka;

15. OPTUŽENI FEJZOVIĆ HAJRIZ,

kao pripadnik vojnih formacija, u cilju obezbedjenja eksploziva za izvodjenje diverzantskih akcija, u dogovoru sa opt. Etemović Džemailom, stupio u vezu sa opt. Hajrović Zekrijom-poslovodjom u Kamenolomu "Gradac" u Tutinu u kome se je nalazio eksploziv, sa kojim su se dogovorili kako i na koji način da izvrše kradju veće količine eksploziva, dao mu jedan pištolj, a zatim sa grupom od 13 lica učestvovao u kradji 13 paketa eksploziva iz magacina Kamenoloma "Gradac" u težini od oko 260 kg, a od Ugljanin Fadila primio i zadržao 2 automatske puške, jednu snajpersku pušku, 2 bombe "kašikare," 274 komada metaka kal. 7,62 mm i 255 komada metaka sa teškim zrnom kal.7,9 mm;

17. OPTUŽENI HAJROVIĆ ZEKRIJA,

u svojstvu poslovodje Kamenoloma "Gradac" u Tutinu, pošto mu je opt. Fejzović rekao da im treba veća količina eksploziva, opt. Etemović Džemailu i Fejzović Hajri-
zu objasnio gde se nalazi eksploziv, da ga noću stražari slabo čuvaju, da neće biti zatvorene tzv. velike brave, dajući im i druga uputstva na koji način mogu ukrasti eksploziv, što su opt. Fejzović i Etemović sa grupom od oko 13 lica učinili iste večeri, a od opt. Fejzovića primio jedan pištolj;

18. OPTUŽENI ŠAĆIROVIĆ ASIM,

kao pripadnik vojne formacije u Mesnoj zajednici SDA Mur, od opt. Rašljanin Šefkije, komandanta štaba ove mesne zajednice, primio i zadržao kod svoje kuće jednu automatsku pušku sa 2 okvira i 40 komada metaka;

19. OPTUŽENI PLOJOVIĆ MERSAT,

kao pripadnik vojne formacije u Mesnoj zajednici SDA Mur, od komandanta štaba ove MZ opt. Rašljanin Šefkije primio jednu automatsku pušku sa 2 okvira i 30 komada metaka koje je zadržao u svojoj kući;

20. OPTUŽENI MUŠIĆ MURAT,

kao pripadnik vojne formacije u Mesnoj zajednici SDA Selakovac, od komandanta štaba za Novi Pazar opt. Ugljanin Fadila primio i u svojoj kući držao jednu

automatsku pušku sa 2 okvira i 75 komada metaka;

21. OPTUŽENI HODŽIĆ ZUHDIJA,

kao pripadnik vojne formacije u II Mesnoj zajednici SDA u Novom Pazaru, od opt.Hodžić Nedžiba, primio i u svojoj kući držao 3 automatske puške, 22 okvira sa municijom kal.7,62 mm za automatsku pušku u količini od 660 komada metaka (5RAP-ova), i jedan MGV automat slovenačke proizvodnje sa delovima i 320 metaka, jedan lovački karabin kal.8x57 sa optičkim nišanom, jednu malokalibarsku pušku sa snajperom 4x32, jedan revolver "Magnum 357", 320 komada metaka kal.5,6 mm i 15 komada metaka kal.7,9 mm ;

22. OPTUŽENI HODŽIĆ JAKUB - "TARZAN",

nakon što je od Izvršnog odbora SDA za Sjenicu izabran za šefa Resora sigurnosti za Sjenicu, sačinio plan tako što je gradsko područje podelio na 5 kvartova, odredio grupe od po 4 lica u Resoru sigurnosti svakog kvarta, od kojih je po jedno lice bilo njemu odgovorno, preko predsednika MO SDA u selima odabrao po jedno lice za poslove sigurnosti, u jesen 1991.godine organizovao sastanak šefova Resora sigurnosti sandžačkih gradova na kome je odredjena delegacija da u Sarajevu preko centrale SDA pribavi dozvole za pripadnike Resora sigurnosti za nošenje oružja, a nakon što je imenovan za komandanta Glavnog štaba za Sjenicu, sačinio plan podelivši teritoriju Sjenice na reone sa štabovima na čelu, odredio strateške pravce, kote i objekte koje treba zaposednuti, isplanirao ljudstvo za zaposedanje odredjenih položaja i objekata, sačinio spiskove vojno sposobnih muškaraca Muslimana za vojne formacije, sa članovima Glavnog štaba za "Sandžak" okr.Ahmetović Sokolom i opt. Kolašinac Hajrizom, Halilović Alijom i Etemović Džemailom u Prijepolju pružao pomoć u formiranju štaba za Prijepolje, a u Višegradu na sastanku komandanata štabova kome je prisustvovao sa opt.Aljković Hajrom i Ahmetović Sokolom, aktivno se zalagao za donetu odluku o stvaranju koridora između Bosne i Sandžaka koji obuhvata prostor gradova: Foča, Goražde, Čajniče, Rudo, Višegrad, Pljevlja i Priboj i pripremama za njegovo održavanje između reka Lima i Drine, a početkom marta 1993.godine odabrao i uputio 18 lica na vojnu obuku u Tursku i primio i u svojoj kući držao jednu ručnu bombu "kašikaru";

23. OPTUŽENI HODŽIĆ MIRSAD,

a) zajedno sa opt.Hodžić Jakubom, radio na organizovanju Resora sigurnosti u Sjenici, sačinjavanju plana, organizovanju štabova; kao pripadnik specijalne jedinice Resora sigurnosti Sandžaka bio na vojnoj obuci u Turskoj koju je predvodio opt.Hodžić Nedžib i u kojoj je bio komandir jednog voda, nabavio i u svojoj kući držao jednu snajpersku pušku M-76 kal.7,9 mm sa 3 okvira, jedan automat

"Šmajser" kal. 9 mm, sa 6 okvira i 30 metaka, jedan snajper "Zrak", 678 metaka za malo-kalibarsku pušku, 156 komada pištoljskih metaka kal. 9 mm, 18 komada puščanih metaka kal.7,62 mm, jedan metar sporogorućeg štapina, a

b) dana 29.VI 1993.godine oko 5,20 časova u Ul. Jezdimira Lovićan u Sjenici, prilikom pretresa stambenih prostorija, napao milicionara ošt. Jokić Zorana, na taj način što mu jeprišao s ledja dok je ovaj obavljao dužnost obezbedjenja u traženju predmeta izvršenja krivičnog dela, uhvativši ga rukom u predelu lica i nanevši mu povredu u vidu ogrebotine, pa kada se oštećeni okrenuo prema njemu udario ga pesnicom u predelu lica i nogom u predelu genitalija i naneo mu lake telesne povrede; i

24. OPTUŽENI KUČEVIĆ ŠEMSUDIN,

u svojstvu predsednika Opštinskog odbora SDA za Tutin, po nalogu Glavnog štaba za "Sandžak", januara 1993.godine, organizovao obuku od 8 lica, i to: Kuč Nihata, Kuč Safeta, Zukorlić Mulaza, Sinanović Jusufa, Agović Adnana, Zilkić Izeta i Ademović Osmana, koju je zajedno sa drugim grupama iz sandžačkih gradova, a koje je predvodio opt.Hodžić Nedžib, odveo na vojnu obuku u Tursku, na kojoj obuci je i sam učestvovao;

čime su, kao saizvršioци pripremanjem, izvršili krivično delo ugrožavanje teritorijalne celine iz čl. 116 st.1 KZJ, u vezi sa čl.138 KZJ, a opt. Hodžić Mirsad i krivično delo ometanje ovlašćenog službenog lica u obavljanju poslova bezbednosti ili održavanja javnog reda i mira iz čl.23 st.2 Zakona o javnom redu i miru,

pa sud na osnovu čl.48 KZJ opt. Hodžić Mirsadu za kriv.delo iz čl.116 st.1 u v.čl.138 KZJ UTVRDILO je kaznu zatvora u trajanju od 2 (dve) godine, a za kriv.delo iz čl.23 st.2 ZJRM kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine, pa sud optužene na osnovu navedenih zakonskih propisa kao i čl.5,33,38,41 i 50 KZJ

O S U D J U J E

i to:

- KOLAŠINAC HAJRIZA, na kaznu zatvora u trajanju od 6 (šest) godina,

- UGLJANIN FADILA, ALJKOVIĆ HAJRA, ETEMOVIĆ DŽAMAILA, GRAČANIN ŠEFCETA i HODŽIĆ NEDŽIBA, na kazne zatvora u trajanju od po 5 (pet) godina,

- JAKUPOVIĆ HODA, FAKOVIĆ IBRAHIMA, HALILOVIĆ ALIJU, ŠKRIJELJ JONUZA, RAŠLJANIN ŠEFKIJU, DUPLJAK RIFATA i HODŽIĆ JAKUBA, na kazne zatvora u trajanju od po 4 (četiri) godine,

- ALIĆ MUSTAFU, HASIĆ ADEMA i ZILKIĆ SAFETA, na kazne zatvora u trajanju od po 3 (tri) godine,

- HODŽIĆ MIRSADA, na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 2 (dve) godine i 6 (šest) meseci,

- FEJZOVIĆ HAJRIZA i HAJROVIĆ ZEKRIJU, na kazne zatvora u trajanju od po 2 (dve) godine,

- HODŽIĆ ZUHDIJU, na kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i 6 (šest) meseci,

- ŠAĆIROVIĆ ASIMA, PIOJOVIĆ MERSATA, MUŠIĆ MURATA i KUČEVIĆ ŠEMSUDINA, na kazne zatvora u trajanju od po 1 (jedne) godine.

Optuženima se u izrečene kazne zatvora uračunava i vreme provedeno u pritvoru, i to:

± KOLAŠINAC HAJRIZU i ALJKOVIĆ HAJRU, od 1.VI 1993.godine, do pravosnažnosti presude,

- UGLJANIN FADILU od 22.V 1993. godine do pravosnažnosti presude,

- ETEMOVIĆ DŽEMAILU od 20.V 1993. godine do pravosnažnosti presude,

- GRAČANIN ŠEFCETU od 17.VI 1993.godine do pravosnažnosti presude,

- ALIĆ MUSTAFI od 8.VI 1993.godine, pa do 12.X 1994.godine,

- JAKUPOVIĆ HODU, FAKOVIĆ IBRAHIMU, ŠKRIJELJ JONUZU, RAŠLJANIN ŠEFKIJI i ZILKIĆ SAFETU od 22.V 1993.godine pa do 12.X 1994. godine,

- HALILOVIĆ ALIJI od 1.VI 1993.godine, pa do 12.X 1994.godine,

- HASIĆ ADEMU od 22.V 1993.godine, pa do 13.IV 1994.godine,

- DUPLJAK RIFATU od 14.VI 1993.godine, pa do 12.X 1994.godine,

- HODŽIĆ NEDŽIBU od 8.VI 1993.godine, pa do pravosnažnosti presude,

- FEJZOVIĆ HAJRIZU i ŠAĆIROVIĆ ASIMU od 22.V 1993. godine, pa do 13.IV 1994.godine,

- HAJROVIĆ ZEKRIJI od 2.VI 1993.godine, pa do 13.IV 1994.godine,

- PLOJOVIĆ MERSATU od 23.V 1993.godine, pa do 23.VIII 1993.godine,

- MUŠIĆ MURATU od 25.V 1993.godine, pa do 25.VIII 1993.godine,

- HODŽIĆ ZUHDIJI od 9.VI 1993.godine, pa do 9.VII 1993.godine,

- HODŽIĆ JAKUBU i HODŽIĆ MIRSADU od 29.VI 1993.godine, pa do 12.X 1994.godine, i

- KUČEVIĆ ŠEMSUDINU od 22.IX 1993.godine, pa do 13.IV 1994.godine.

Optuženi su dužni da plate ovom sudu na ime paušala iznos od po 500 dinara u roku od 15 dana po pravosnažnosti presude.

Prema optuženima se izriče mera bezbednosti oduzimanje predmeta iz čl.69 KZJ, tako što im se oduzimaju, i to:

- Kolašinac Hajrizu jedan pištolj marke "Markarov", ser.br. VD 3o 1458,

- Ugljanin Fadilu jedan pištolj marke "Zastava" br.49291, kal.7,62 mm sa jednim okvirom, 35 komada metkova kal.7,62 mm,

- Aljković Hajru jednu pušku M-24/47 br.11250

- Gračanin Šefćetu jednu automatsku pušku br.96494, sa dva okvira za istu i 3o metaka 7,62 mm,

- Jakupović Hodu jednu automatsku pušku M-70A br.60372 sa dva okvira za automatsku pušku, 39 metaka MČ76, jedan pištolj "CZ" br.000783 sa dva okvira ČZ, 53 metka kal.7,65 mm,

- Faković Ibrahimu pištolj "TT" kal.7,62 mm br.C 99958 sa dva okvira, 104 pištoljska metka kal.7,62 mm, 5 pištoljskih metaka, kal.9 mm, 2 puščana metka kal.7,9 mm, 41 puščana metka kal.7,62 mm, automatska puška br.44587 M-70 sa dva okvira,

- Halilović Aliji jednu automatsku pušku ZCZ M-70 AB2 br.221551 sa dva okvira, 30 metaka kal.7,62 mm,
- Škrijelj Jonuzu jednu automatsku pušku M-70 A br.447983 sa dva okvira i 60 puščanih metaka kal.7,62 mm,
- Hasić Ademu jednu automatsku pušku M-70 A br.493326 sa dva okvira, 110 metaka za automatsku pušku, 230 ampula analgina, 90 ampula dijazepana, 90 ampula, 90 furosedima, 13 bočica kemicetina, 350 pakovanja po 6 tableta aspirina, 40 bočica injekcija streptomocina, 2 kutije abvančila, jedan nož "skakavac" i jedan dvogled "Zenit" 8x30,
- Rašljanin Šefkiji pištolj marke "Zastava" M-57 kal.7,62 mm sa dva okvira, 71 metak kal.7,62 mm, pištolj marke "Perfekta" kal.8 mm, sa jednim okvirom, 79 manevarskih metaka kal.7,62 mm, jedan školski metak istog kalibra i jedan bojev metak kal.22 mm, sa dva okvira, 90 puščanih metaka kal. 7,62 mm,
- Zilkić Safetu 2 automatske puške M-70 AB2 br.88742 i 561422, 5 okvira za automatsku pušku, 180 metaka za automatsku pušku kal.7,62 mm,
- Hodžić Nedžibu jedan pištolj marke "Zastava" CZ-99 kal.9 mm br.22970 sa jednim okvirom i 15 metaka kal.9 mm, i jedan dvogled marke "Tento" br.11 9037985, dve radio stanice "Motorola" br.112114 i 112423, jedan pancir prsluk sa etiketom "Point blank" i jedna žičana antena za radio stanice (kombinovane),
- ± Fejzović Hajrizu 2 automatske puške, jednu snajpersku pušku, 2 bombe "kašikare", 274 metka kal.7,62 mm i 255 metaka sa teškim zrnom kal.7,9 mm,
- Šaćirović Asimu jednu automatsku pušku br. 492429 M-70 AB2 sa dva okvira za automatsku pušku i 40 metaka
- Mušić Muratu jednu automatsku pušku M-70 AB2 br.85990 sa dva okvira za istu, 75 metaka za automatsku pušku kal.7,62 mm,
- Plojović Mersatu jednu automatsku pušku br. 58365 sa dva okvira za istu i 30 metaka kalibra 7,62 mm,
- Hodžić Zuhdiji 2 automatske puške M-70 AB2 broj: 849889, 538639, 316901, jedan automat MGV-186 sa delovima i 320 metaka, jedan lovački karabin kal.8x57 mm br. 81929 sa optičkim nišanom 4x32 japanske proizvodnje, jednu malokalibarsku pušku br.1216 sa snajperom 4x32 japanske proizvodnje, jedan revolver marke 357 br.26319, jedan dvogled BPC 58x30, jedan pištolj "TT", 80 komada metaka kal. 357 mm, 22 okvira sa municijom kal.7,62 mm za automatske puške u količini od 660 komada metaka (5 RAP-ova) 15 komada

metaka kal.7,9 mm, 320 metaka kal.5,6 mm,

- Hodžić Jakubu jednu bombu "kašikaru" M-75
br.9003, 80 metkova 7x57 R, i

1 Hodžić Mirsadu, snajperska puška M-76 kal.
7,9 mm, sa 3 okvira, "snajper za zrak" br.8434019, automat
"Šmajser" kal.9 mm, br.840, sa 6 okvira i 30 metaka kal.7,9
mm, 18 metaka puščanih kal.7,62 mm, 156 pištoljskih metaka
kal.9 mm, 678 malokalibarskih metaka, sporogorući štapin 1 m.

O b r a z l o ž e n j e

Optužnicom Okružnog javnog tužilaštva u Novom Pazaru Kt.67/93 od 18.X 1993.godine, preciziranoj na glavnom pretresu od 21.IX 1994.godine, optuženima je stavljeno na teret izvršenje kriv.dela ugrožavanje teritorijalne celine iz čl.116 st.1 KZJ u vezi sa čl.138 KZJ, -pripremanjem, - a optuženima Kolašinac Hajrizu, Ugljanin Fadilu, Aljković Hajru, Etemović Džemailu, Gračanin Šefćetu, Alić Mustafi, Jakupović Hodu, Faković Ibrahimu, Nasić Ademu, Rašljanin Šefkiji, Zilkić Safetu, Dupljak Rifatu, Hodžić Nedžibu, Fejzović Hajrizu, Hajrović Zekriji, Hodžić Zuhdiji i Hodžić Mirsadu i po jedno kriv.delo neovlašćeno nabavljanje, držanje, nošenje, izrada, razmena ili prodaja vatrenog oružja, municije ili eksplozivnih materija iz čl.33 st.3 u v.st.2 Zakona o oružju i municiji RS u realnom sticaju, a optuženima Halilović Aliji, Škrijelj Jonuzu, Šaćirović Asimu, Plojović Mersatu, Mušić Muratu i Hodžić Jakubu i po jedno krivično delo neovlašćeno nabavljanje i držanje vatrenog oružja i municije iz čl.33 st.2 Zakona o oružju i municiji RS u realnom sticaju, te opt.Hodžić Mirsadu i krivično delo ometanje ovlašćenog službenog lica u obavljanju poslova bezbednosti i održavanju javnog reda i mira iz čl.23 st.2 Zakona o javnom redu i miru RS, u realnom sticaju sa navedenim kriv.delima.

Po izvedenim dokazima na glavnom pretresu i ocene tih dokaza, kako pojedinačno tako i međusobno povezano, te ocene odbrana optuženih, sud je utvrdio:

Optuženi su, u cilju da upotrebom sile, od dela teritorije Savezne Republike Jugoslavije, koju čine područja opština: Novi Pazar, Sjenica, Tutin, Prijepolje, Nova Varoš, Priboj, Pljevlja, Bijelo Polje, Rožaje, Berane, Plav i Andrijevica, stvore samostalnu državu "Sandžak", u vremenu od maja 1991.godine do maja 1993.godine, u Novom Pazaru, Sjenici, Tutinu i drugim mestima, zajedno sa Ugljanin Sulej-
jamnom, Ahmetović Sokolom, Muminović Harunom i Serhatlić Besimom, prema kojima je krivični postupak izdvojen, jer se nalaze u bekstvu; pripremali izvršenje krivičnog dela ugrožavanje teritorijalne celine iz čl.116 st.1 KZJ, na taj način što su sačinjavali ratne i druge planove, formirali vojne i policijske formacije i jedinice sa Glavnim štabom za "Sandžak", glavnim gradskim štabovima i štabovima u mesnim

zajednicama SDA, ilegalno nabavljali veće količine oružja, municije i eksplozivnih materija i sanitetskog materijala, organizovali upućivanje i obuku većeg broja lica u Turskoj armiji, organizovali i vršili obuku diverzantskih i terorističkih grupa i specijalnih jedinica, radi napada na vojne objekte vršenja diverzija, terorističkih i drugih nasilnih akcija; pa su tako:

OPTUŽENI KOLAŠINAC HAJRIZ, izvršavajući odluke ilegalnog Muslimanskog nacionalnog veća "Sandžaka" i naloge okr.Ugljanin Sulejmana, predsednika MNVS, formirao Glavni štab za tzv. "Sandžak" i u svojstvu komandanta tog Štaba, sačinio načela ratnih planova za "Sandžak", gradova na teritoriji "Sandžaka" i mesnih zajednica Stranke demokratske akcije u tim gradovima, formirao i koordinirao rad gradskih štabova, organizovao odabiranje i upućivanje oko 250 lica sa ovog područja na vojnu obuku u Turskoj armiji, a u dva navrata ih obilazio i pratio njihovu obuku, sastajao se u Sarajevu sa Seferom Halilovićem i drugim licima radi dogovora o zajedničkim vojnim akcijama, izdavao naredbe o podeli oružja i municije koje je ilegalno nabavljao okr.Ahmetović Soko, a za sebe uzeo jedan pištolj marke "Makarov", dok je dva pištolja iste marke i jednu pušku M-48 predao Nuković Džemailu,

OPTUŽENI UGLJANIN FADIL, kao komandant Glavnog štaba za Novi Pazar i član Glavnog štaba tzv."Sandžaka", na osnovu načela ratnih planova koje je sačinio opt. Kolašinac Hajriz, sačinio ratni plan za Novi Pazar, izradio karte i skice terena, rukovodio radom štabova u mesnim zajednicama SDA, nastavio sa ranije započetim formiranjem grupa tzv."lo+1", vršio izbor ljudstva i zajedno sa opt.Etemović Džemailom i Gračanin Šefćetom izvodio obuku diverzantskih grupa za 20 lica u rukovanju pešadijskim naoružanjem i eksplozivom, vršio smotru i proveru borbene gotovosti vojnih formacija, organizovao grupe lica za vojnu obuku u Turskoj armiji, vršio nabavku i raspodelu veće količine ilegalno nabavljenog oružja, municije i eksplozivnih materija, tako što je sa grupom od oko 13 lica organizovao i učestvovao u kradji 13 paketa eksploziva u ukupnoj težini od oko 260 kg iz magacina Kamenoloma "Gradac" u Tutinu, a od okr.Ahmetović Sokola primio 54 komada automatskih pušaka i veću količinu municije, koje oružje je lično i preko komandanata podelio pripadnicima vojnih formacija,

OPTUŽENI ALJKOVIĆ HAJRO, kao član Glavnog štabova za tzv. "Sandžak" i za Novi Pazar, okupio veću grupu lica koje je pojedinačno i u manjim grupama teoretski i praktično obučavao za diverzantska dejstva i u rukovanju eksplozivnih materija, formirao tzv. "crne trojke" za tihu likvidaciju pojedinaca sve do januara 1992.godine, nakon čega je zajedno sa opt.Etemovićem i Gračaninom postavio sa ovom obukom, a sa Etemovićem radio na izradi karata i skica sa označenim mestima za diverzantska dejstva,

obilazio Štabove u Sjenici, Prijepolju i Višegradu, radi dogovora o zajedničkim akcijama, dok je licima koja su završila obuku za diverzantske akcije, podelio 11 pištolja marke "Makarov" i 3 bojeve puške, a za sebe zadržao jednu bojevu pušku,

OPTUŽENI ETEMOVIĆ DŽEMAIL, kao član Glavnog Štaba za Novi Pazar i Štaba za tzv. "Sandžak", zajedno sa opt. Aljković Hajrom, radio na organizovanju i popuni diverzantskih grupa i snajperskih parova, njihovoj obuci i naoružavanju, planirao brojnost grupa po mesnim zajednicama SDA, lično i preko komandanata u mesnim zajednicama sačinio plan i raspored obuke tih grupa, a na planovima dobijenim od opt. Ugljanin Fadila, i Halilović Alijevi na skicama koje je sačinio sa opt. Aljković Hajrom, predvideo pravce dejstvovanja diverzantskih grupa, objekte i putne pravce na kojima će izvesti diverzantske akcije, mesta povlačenja i prikupljanja diverzantata posle akcije, s tim što je prema sačinjenom planu predvidjeno izvođenje diverzantskih akcija na vojne kasarne u Raškoj i Novom Pazaru, rušenje dela železničke pruge u Bojanićima, rušenje dela pruge u Kaznoviću, rušenje mosta na magistralnom putu Rožaje - Kosovska Mitrovica u S. Jezgrovicu, zarušavanje dela puta Raška - Kraljevo u S. Tokaliću, dela puta Novi Pazar - Sjenica u Postrmcu, puta Novi Pazar - Delimedje u mestu Pazarište na magistralnom putu Raška - Novi Pazar u S. Batnjik, dela starog puta Novi Pazar - Raška u mestu Čuša i delu magistralnog puta Ribariće - Rožaje, a zajedno sa grupom od oko 13 lica, po prethodnom dogovoru sa opt. Fejzović Hajrizom i Hajrović Zekrijom, organizovao i učestvovao u kradji 13 paketa eksploziva u težini od oko 260 kg, oko 500 detonatora i veće količine detonirajućeg štapina iz Kameno-loma "Gradac", u Tutinu, od čega je oko 70 kg eksploziva zadržao za sebe, a zajedno sa opt. Ugljanin Fadilom, od okr. Ahmetović Sokola primio 52 komada pušaka, jedan puškomit ljez, 870 komada metaka kal. 7,9 mm i 1220 komada puščanih metaka kal. 7,62 mm, koje oružje je podelio komandantima u mesnim zajednicama SDA i unapred planiranim pripadnicima formiranih grupa i pojedinaca, nakon podele naoružanja organizovao vežbe, probne mobilizacije i smotre vojnih formacija, a kao poznavalac eksplozivnih materija i stručnjak za diverzantska dejstva, pružao pomoć Štabovima u Sjenici i Prijepolju,

OPTUŽENI GRAČANIN ŠEFCET, kao komandant Štaba SDA za II Mesnu zajednicu u Novom Pazaru, formirao Štab i jedan vod sa 4 odeljenja i postavio komandire odeljenja, vrbovao i popunjavao vojne formacije u mesnoj zajednici, a iz II i III Mesne zajednice odabrao grupu mladića za vojnu obuku u Turskoj armiji i pojedince za diverzantske grupe i snajperske parove, izvršio popis i evidenciju objekata u II Mesnoj zajednici podobnih za skloništa, zajedno sa opt. Etemovićem i Aljkovićem učestvovao u obučavanju diverzantskih grupa, nabavio kinoprojektor i nastavne filmove o diverzijama koje je prikazivao ovim licima, na vežbama i smotrama praktično ih obučavao u

rukovanju pešadijskim naoružanjem, a u cilju naoružanja vojnih jedinica zajedno sa grupom od oko 13 lica učestvo-
vao u kradji eksploziva u Kamenolomu "Gradac" u Tutinu, te
od opt. Etemović Džemila primio 7 automatskih pušaka, je-
dnu snajpersku pušku i jedan puškomitraljez, sa ukupno
470 komada metaka, koje je dalje podelio pripadnicima vo-
jnih formacija kojima je on komandovao, a jednu automa-
tsku pušku sa 30 metaka zadržao za sebe,

OPTUŽENI ALIĆ MUSTAFA, ✓ kao predsednik Mesnog
odbora SDA II Mesne zajednice u Novom Pazaru, zavrbovao opt.
Gračanin Šefćeta za komandanta Štaba u II Mesnoj zajednici,
a onda zajedno sa opt. Gračaninom odabrao ljudstvo za popu-
nu Štaba i vojnih jedinica koje su osnovali u Mesnoj zaje-
dnici, a u cilju naoružanja ovih formacija zajedno sa gru-
pom od oko 13 lica učestvovao u kradji eksploziva u Kame-
nolomu "Gradac" u Tutinu, koji eksploziv su nakon kradje
smestili u njegovu kuću odakle su vršili dalju raspodelu,
nabavio jedan automat marke "Tomson" sa 250 metaka kojeg
je kasnije prodao,

OPTUŽENI JAKUPOVIĆ HODO, ✓ početkom 1992. god.,
nakon što je imenovan za komandanta Štaba SDA V Mesne za-
jednice u Novom Pazaru, formirao Štab od 5 lica i zajedno
sa njima angažovao 128 lica iz ove Mesne zajednice svrsta-
nih u bataljon sa 3 čete za naselja: "Magistrala", "Jermi-
še" i "Hadžet", za komandanta bataljona imenovao opt. Fa-
ković Ibrahima, i, po uputstvima opt. Ugljanin Fadila, okr.
Ahmetović Sokola i drugih članova Glavnog štaba za Novi
Pazar, čiji je i on bio član, radi izrade planova mesne za-
jednice, izvršio popis stanovništva, objekata za skloni-
šta vozila, medicinskog osoblja koje stanuje na području
V Mesne zajednice, objekata od posebnog značaja i priku-
pio druge podatke koji su razmatrani na sastancima koma-
ndanata štabova mesnih zajednica u cilju koordinacije ra-
da, naredio opt. Faković Ibrahimu da kao komandant bataljo-
na odredi 8 lica radi obuke za diverzantske akcije i sna-
jeprske parove, čiju obuku je pratio, i preduzimao mere
na omasovljenju formiranih grupa u svojoj mesnoj zajednici,
a od opt. Ugljanin Fadila primio 8 automatskih pušaka i 240
komada metaka, od kojih je 6 pušaka dao Faković Ibrahimu
i Rizvanović Elviru da ih podeli licima koja su završila
specijalnu obuku, a 2 puške sa 39 komada metaka zadržao za
sebe,

OPTUŽENI FAKOVIĆ IBRAHIM, ✓ nakon imenovanja
za komandanta bataljona u V Mesnoj zajednici SDA od stra-
ne Štaba V MZ, zajedno sa opt. Jakupović Hodom i drugim čla-
novima Štaba, odabirao ljudstvo za sastav vojnih formaci-
ja, formirao 3 čete, postavio komandire četa i sa njima
radio na omasovljenju i rasporedu u jedinice, prikupljao
podatke, evidentirao objekte od značaja kao što su: Medi-
cinski centar, Filter za gradski vodovod, Silosi u Muru,
benzinska pumpa, i izradjivao planove za zauzimanje ovih

objekata, po nalogu opt. Jakupovića izvršio izbor 8 lica koja je uputio na specijalnu diverzantsku obuku, odredio grupu za obezbeđenje Štaba V MZ i jedinice za obezbeđenje pravca prilikom evakuacije borbeno nesposobnih lica, a od opt. Jakupovića primio zajedno sa Rizvanović Elvirom 6 automatskih pušaka sa 190 metaka i podelio ih pripadnicima specijalne jedinice,

OPTUŽENI HALILOVIĆ ALIJA, kao zamenik/komandanta Štaba u V MZ u Novom Pazaru, i član glavnih Štabova za tzv. "Sandžak" i Novi Pazar, učestvovao u donošenju odluka o formiranju vojnih formacija u gradovima i mesnim zajednicama SDA, sačinio ratni plan za V MZ, a zatim za ostale mesne zajednice u Novom Pazaru, osim II MZ, na osnovu tih planova zajedno sa ostalim članovima Glavnog Štaba za Novi Pazar, sačinio plan za Novi Pazar, izradio topografske karte i skice koje su poslužile za dalju razradu, odlazio u Sjenicu, Prijepolje i druga mesta radi pružanja pomoći u izradi njihovih planova i jedinstvenog plana za tzv. "Sandžak", zbog čega je od okr. Ugljanin Suljmana predložen, a od strane MNVS imenovan za ministra privrede u "Vladi Sandžaka", i u tom svojstvu sačinio plan razvoja privrede "Sandžaka", prisustvovao sastanicima Štabova u mesnim zajednicama gde im je na kartama koje je on sačinio pokazivao pravce kretanja i značajne tačke za diverzantska i druga dejstva, a od opt. Etemović Džemila zadužio kao lično naoružanje jednu automatsku pušku koju je držao u svojoj kući,

OPTUŽENI ŠKRIJELJ JONUZ, kao član Glavnog Štaba za Novi Pazar, učestvovao u donošenju odluka o formiranju vojnih formacija u mesnim zajednicama SDA, a kao komandant Štaba III MZ u Novom Pazaru, odabrao oko 20 lica od kojih je formirao jedan vod kojim je on komandovao, odabrao 3 lica i uputio ih na diverzantsku obuku kod opt. Etemović Džemila, a 2 lica uputio na vojnu obuku u Tursku, na osnovu planova u čijoj je izradi učestvovao za svoju mesnu zajednicu, formirao grupe koje bi zauzele Radio stanicu, Autobusku stanicu, Apoteku u blizini ovestanice, Poštu u Lučnoj zgradi, i grupe za obezbeđenje pravca kretanja lica za evakuaciju, a kao lično naoružanje od opt. Etemovića primio i zadužio jednu automatsku pušku sa 60 komada metaka i držao je u svojoj kući,

OPTUŽENI HASIĆ ADEM, kao član Glavnog Štaba za Novi Pazar, učestvovao u donošenju odluka o formiranju vojnih formacija u mesnim zajednicama SDA, vršio nabavku i skladištenje lekova, injekcija i drugog sanitetskog materijala koje je za potrebe ovih formacija nabavljao u Albaniji, a od opt. Etemović Džemila primio 4 automatske puške sa 460 komada metaka od kojih je jednu pušku sa 110 metaka zadržao za sebe, a 3 puške podelio drugim licima u svojoj mesnoj zajednici,

OPTUŽENI RAŠLJANIN ŠEFKIJA, kao član Glavnog štaba za Novi Pazar, učestvovao u donošenju odluka o formiranju vojnih formacija u mesnim zajednicama SDA, a kao komandant štaba za Mesnu zajednicu Mur, odabrao i organizovao grupu lica koje je vodio na obuku na brdo "Tepe" i tu ih obučavao u rukovanju automatskom puškom i pištoljem, a od okr. Ahmetović Sokola primio 8 automatskih pušaka i jednu poluautomatsku pušku sa 330 metaka, od kojih je jednu automatsku pušku sa 90 metaka zadržao za sebe a po jednu pušku sa municijom podelio licima koje je organizovao i obučavao,

OPTUŽENI ZILKIĆ SAFET, kao član Glavnog štaba za Novi Pazar, učestvovao u donošenju odluka i formiranju vojnih formacija u mesnim zajednicama SDA, a kao komandant štaba u Mesnoj zajednici Trnava, formirao štab od 5 članova sa kojima je zajedno radio na vrbovanju i okupljanju lica za vojne formacije, odabrao lica iz svoje mesne zajednice koja bi bila angažovana u jedinici za "brza dejstva", kao i odabrao lica koja je opt. Ftemović obučavao u rukovanju eksplozivom i drugim veštinama za izvođenje diverzantskih akcija, a od opt. Ugljanin Fadila zadužio 2 automatske puške sa 180 komada metaka koje je držao kod svoje kuće, dok je jednu ručnu bombu "kašikaru", koju je primio od opt. Dupljak Rifata, dao opt. Ugljanin Fadilu,

OPTUŽENI DUPLJAK RIFAT, kao predsednik Mesnog odbora SDA za Mesnu zajednicu SDA Trnava i član Glavnog štaba za Novi Pazar, zajedno sa opt. Zilkić Safetom formirao štab za ovu mesnu zajednicu od 5 članova, pratio rad štaba i formiranih grupa, izvršio nabavku naoružanja od Mulić Ismeta u količini od 29 pušaka, 10 ručnih bombi i oko 1800 komada metaka, koje oružje je podelio pripadnicima vojnih formacija u svojoj mesnoj zajednici, a od tog naoružanja je za sebe zadržao jednu automatsku pušku sa 212 komada metaka, te kao pripadnik specijalne jedinice Resora sigurnosti, zajedno sa opt. Hodžić Nedžibom tokom januara i februara 1993. godine, bio na obuci u Turskoj armiji,

OPTUŽENI HODŽIĆ NEDŽIB-"DŽIPKO", u svojstvu šefa Resora sigurnosti tzv. buduće države "Sandžak", nastavio sa formiranjem ovog Resora u svim gradovima "Sandžaka" i tzv. podresora u svim mesnim zajednicama SDA na gradskom i seoskom području u formaciji "10+1" čovek, koordinirao njihov rad i iz tog sastava odabrao lica koja je organizovano slao na vojnu obuku u Turskoj armiji, gde je i sam učestvovao kao rukovodilac grupe od 80 lica i komandir jednog voda u ovoj formaciji, nabavljao oružje za ove jedinice, u novembru mesecu 1991. godine od rukovodstva SDA primio 4 automatske puške, 22 okvira za automatsku pušku sa 660 komada metaka, 5 pušaka "pumparica", jedan automat MGV slovenačke proizvodnje sa delovima i 320 metaka, jedan lovački karabin kal. 8x57

sa snajperskim nišanom, jednu malokalibarsku pušku sa snajperom, 320 komada metaka kal.5,6 mm, 15 komada metaka kal.7,9 mm, 5 pištolja "Lama", jedan revolver "Magnum 357" i 80 komada metaka "357", jedan pištolj "TT", koje oružje je držao u kući svog oca opt.Hodžić Zuhdije, a u svojoj kući zadržao jedan pištolj "CZ 99" sa 15 komada metaka,

OPTUŽENI FEJZOVIĆ HAJRIZ, kao pripadnik vojnih formacija, u cilju obezbjedjenja eksploziva/za izvođenje diverzantskih akcija, u dogovoru sa opt.Etemović Džemailom, stupio u vezi sa opt.Hajrović Zekrijom-poslovodjom u Kamenolomu "Gradac" u Tutinu u kome se je nalazio eksploziv, sa kojim su se dogovorili kako i na koji način da izvrše kradju veće količine eksploziva, dao mu jedan pištolj, a zatim sa grupom od oko 13 lica učestvovala u kradji 13 paketa eksploziva, iz magacina Kamenolom "Gradac" u težini od oko 260 kg, a od Ugljanin Fadila primio i zadržao 2 automatske puške, jednu snajpersku pušku, 2 bombe "kašikare", 274 komada metaka kal.7,62 mm i 255 komada metaka sa teškim zrnom kal.7,9 mm,

OPTUŽENI HAJROVIĆ ZEKRIJA, u svojstvu poslovodje Kamenoloma "Gradac" u Tutinu, pošto mu je opt.Fejzović rekao da im treba veća količina eksploziva, opt.Etemović Džemailu i Fejzović Hajrizu objasnio gde se nalazi eksploziv, da ga noću stražari slabo čuvaju, da neće biti zatvorene tzv.velike brave, dajući im i druga uputstva na koji način mogu ukrasti eksploziv, što su opt.Fejzović i Etemović sa grupom od oko 13 lica učinili iste večeri, a od opt.Fejzovića primio jedan pištolj,

OPTUŽENI ŠAĆIROVIĆ ASIM, kao pripadnik vojne formacije u Mesnoj zajednici SDA Mur, od opt.Rašljanin Šefkije, komandanta štaba ove mesne zajednice, primio i zadržao kod svoje kuće jednu automatsku pušku sa 2 okvira i 40 komada metaka,

OPTUŽENI PLOJOVIĆ MERSAT, kao pripadnik vojne formacije u Mesnoj zajednici SDA Mur, od komandanta štaba ove MZ opt. Rašljanin Šefkije primio jednu automatsku pušku sa 2 okvira i 30 komada metaka koje je zadržao u svojoj kući,

OPTUŽENI MUŠIĆ MURAT, kao pripadnik vojne formacije u Mesnoj zajednici SDA Selakovac, od komandanta štaba za Novi Pazar, opt. Ugljanin Fadila, primio i u svojoj kući držao jednu automatsku pušku sa 2 okvira i 75 komada metaka,

OPTUŽENI HODŽIĆ ZUHDIJA, kao pripadnik vojne formacije u II Mesnoj zajednici SDA u Novom Pazaru, od opt.Hodžić Nedžiba, primio i u svojoj kući držao

3 automatske puške, 22 okvira sa municijom kal.7,62 mm za automatsku pušku u količini od 660 komada metaka (5RAP-ova), i jedan MGV automat slovenačke proizvodnje sa delovima i 320 metaka, jedan lovački karabin kal. 8x57 sa optičkim nišanom, jednu malokalibarsku pušku sa snajperom 4x32, jedan revolver "Magnum 357", 320 komada metaka kal.5,6 mm i 15 komada metaka kal.7,9 mm,

OPTUŽENI HODŽIĆ JAKUB - "TARZAN", nakon što je od Izvršnog odbora SDA za Sjenicu izabran za šefa Resora sigurnosti za Sjenicu, sačinio plan tako što je gradsko područje podelio na 5 kvartova, odredio grupe od po 4 lica u Resoru sigurnosti svakog kvarta, od kojih je po jedno lice bilo njemu odgovorno, preko predsednika MO SDA u selima odabrao po jedno lice za poslove sigurnosti, u jesen 1991.godine organizovao sastanak šefova Resora sigurnosti sandžačkih gradova na kome je određena delegacija da u Sarajevu preko centrale SDA pribavi dozvole za pripadnike Resora sigurnosti za nošenje oružja, a nakon što je imenovan za komandanta Glavnog štaba za Sjenicu, sačinio plan podelivši teritoriju Sjenice na reone sa štabovima na čelu, odredio strateške pravce, kote i objekte koje treba zaposednuti, isplanirao ljudstvo za zaposedanje određenih položaja i objekata, sačinio spiskove vojno sposobnih muškaraca Muslimana za vojne formacije, sa članovima Glavnog štaba za "Sandžak" okr. Ahmetović Sokolom i opt. Kolašinac Hajrizom, Halilović Alijom i Etemović Džemailom u Prijepolju pružao pomoć u formiranju štaba za Prijepolje, a u Višegradu na sastanku komandanata štabova kome je prisustvovao sa opt. Aljković Hajrom i Ahmetović Sokolom, aktivno se zalagao za donetu odluku o stvaranju koridora između Bosne i Sandžaka koji obuhvata prostor gradova: Foča, Goražde, Čajniče, Rudo, Višegrad, Pljevlja i Priboj i priprema za njegovo održavanje između reka Lima i Drine, a početkom marta 1993.godine odabrao i uputio 18 lica na vojnu obuku u Tursku, i primio i u svojoj kući držao jednu ručnu bombu "kašikaru",

OPTUŽENI HODŽIĆ MIRSAD, zajedno sa opt. Hodžić Jakubom, radio na organizovanju Resora sigurnosti u Sjenici, sačinjavanju planova, organizovanju štabova; kao pripadnik specijalne jedinice Resora sigurnosti Sandžaka bio na vojnoj obuci u Turskoj koju je predvodio opt. Hodžić Nedžib, i u kojoj je bio komandir jednog voda, nabavio i u svojoj kući držao jednu snajpersku pušku M-76 kal.7,9 mm sa 3 okvira, jedan automat "Šmajser" kal.9 mm, sa 6 okvira i 30 metaka, jedan snajper "Zrak", 678 metaka za malokalibarsku pušku, 156 komada pištoljskih metaka kal.9 mm, 18 komada puščanih metaka kal.7,62 mm, jedan metar sporogorućeg štapina, a

dana 29.VI 1993.godine oko 5,20 časova u Ul. Jezdimira Lovića u Sjenici, prilikom pretresa stambenih prostora, napao milicionara ošt. Jokić Zorana, na taj način što mu je prišao s leđa, dok je ovaj obavljao

dužnost obezbedjenja i traženja predmeta izvršenja krivičnog dela, uhvativši ga rukom u predelu lica nanevši mu povredu u vidu ogrebotine, pa kada se oštećeni okrenuo prema njemu udario ga pesnicom u predelu lica i nogom u predelu genitalija, koje povrede su lake telesne povrede, i

OPTUŽENI KUČEVIĆ ŠEMSUDIN, u svojstvu predsednika Opštinskog odbora SDA za Tutin, po nalogu Glavnog štaba za Sandžak, januara meseca 1993.godine, organizovao grupu od 8 lica i to: Kuč Nihata, Kuč Safeta, Zukorlić Mulaza, Sinanović Jusufa, Agović Adnana, Zilkić Izeta i Ademović Osmana, koju je zajedno sa drugim grupama iz sandžačkih gradova, a koje je predvodio opt.Hodžić Nedžib, odveo na vojnu obuku u Turskoj armiji na kojoj obuci je i sam učestvovao,

Ovakvo napred navedeno činjenično stanje s je utvrdio na osnovu svih izvedenih dokaza na glavnom pretresu, odbrana optuženih datih u istražnom postupku, pročitane odbrane opt.Halilović Nasufa a delimično i na osnovu odbrana optuženih datih na glavnom pretresu, a naime;

Iz deklaracije Muslimanskog nacionalnog veća "Sandžaka" (MNVS) u bitnom se utvrđuje da je Glavni odbor SDA Sandžaka na svom sastanku održanom 11.V 1991.godine u Novom Pazaru, doneo Odluku o formiranju Muslimanskog nacionalnog veća za Sandžak u čiji sastav će ući predstavnici SDA, drugih političkih stranaka, udruženja i verske zajednice. Prema odredbama ove deklaracije Muslimansko nacionalno veće Sandžaka će raditi na obezbedjenju građanske i nacionalne ravnopravnosti i sloboda građana muslimanske nacionalnosti i muslimanskog naroda u Sandžaku i u svojoj nadležnosti ima sve nacionalne interese tog naroda a za svoj rad odgovara samo Skupštini MNVS. MNVS je jedini legitimni predstavnik muslimanskog naroda u Sandžaku i ono je jedino kompetentno da donosi odluke o budućem statusu Sandžaka, a u slučaju cepanja Jugoslavije MNVS će proglasiti autonomiju Sandžaka. MNVS je ovlašćeno da formira odbrambeni štab muslimanskog naroda, vrši mobilizaciju i organizovanje muslimanskog naroda. Takodje prema odredbama ove deklaracije najviši organ MNVS je skupština koju čine predstavnici izvršnih odbora i glavnih odbora sandžačkih gradova po zastupničkom principu. MNVS jedino može donositi bitne odluke po muslimanski narod. MNVS je najviši organ vlasti autonomne oblasti Sandžak koju će muslimanski narod jedino poštovati. MNVS ima svoje izvršno veće koje organizuje i uspostavlja sve naučne, kulturne, političke, ekonomske i odbrambene funkcije. Ono - MNVS ima svoju javnu sigurnost (policiju) koja je obavezna uspostaviti javni red i mir. MNVS ima svoju odbranu, što će reći vojsku, kojom rukovodi Glavni štab Sandžaka kao i štabove po gradovima, mesnim zajednicama i selima. MNVS uređuje osnove odbrambenog sistema muslimanskog naroda Sandžaka, uspostavlja koncepcijska i doktrinarna rešenja

odbrane i zaštite muslimanskog naroda i Sandžaka, rukovodi i komanduje narodnom odbranom. Svaki zdrav i punoletan Musliman biće rasporedjen u odbrambene grupe - jedinice i dužan je odazvati se na poziv. Mladji od 18 i stariji od 50 godina brinuće se o evakuaciji maloletnih i iznemoglih.

Osnovni zadaci MNVS, prema ovoj deklaraciji, su zaštita ljudskih života i imovine, osnovnih ljudskih prava i sloboda i zaštita teritorijalnog integriteta Sandžaka.

Stupanjem na snagu MNVS suspenduje se svaka druga vlast, a muslimanski narod poštuje samo odluke MNVS, te poslanici-Muslimani se povlače iz republičkih skupština. Stupanjem na snagu MNVS u Sandžak ne može pristupiti niko bez znanja MNVS.

Iz Memoranduma o uspostavljanju specijalnog statusa za Sandžak kojeg je usvojila Skupština MNVS na svom zasedanju od 11.I 1992.godine se utvrđuje da se uspostavlja specijalni status za Sandžak kojeg sačinjavaju opštinska područja: Pljevlja, Priboja, Nove Varoši, Prijepolja, Bijelog Polja, Ivangrada, (Berane), Plava, Rožaja, Sjenice, Tutina i Novog Pazara. Funkcije državne vlasti ostvarivaće se preko organa Sandžaka i preko organa u opštinama u njegovom sastavu. Prava i obaveze Sandžaka će se regulisati Ustavom Sandžaka. Sandžak će imati demokratski izabranu Skupštinu kao zakonodavno telo, Guvernera, Vladu kao nosioce izvršne vlasti, uključujući policiju pod njihovom kontrolom, te neovisno sudstvo Sandžaka i druge organe predviđene Memorandumom.

Područje Sandžaka biće trajno demilitarizovano pod nadzorom OUN i EZ što obavezuje jugoslovenske vlasti da u roku od 30 dana povuku sve vojne efektivne sa područja Sandžaka kao i policijske snage.

Prema ovom Memorandumu teritoriju Sandžaka i njegove granice sačinjavaju napred navedena područja opština: Novi Pazar, Sjenica, Tutin, Prijepolje, Nova Varoš, Priboj, Pljevlja, Bijelo Polje, Berane, Plav i Rožaje, a granice Sandžaka se ne mogu menjati bez saglasnosti potpisnika Memoranduma ili njihovih sucesora.

Memorandum predviđa zakonodavnu, izvršnu i sudsku vlast Sandžaka. Najviši organ zakonodavne vlasti je Skupština Sandžaka a izvršnu vlast sačinjavaju Predstepeni (Guverner) i Vlada, dok sudsku vlast sačinjavaju prvostepeni, drugostepeni i Vrhovni sud Sandžaka koji su nezavisni.

Garancija specijalnog statusa Sandžaka je Medjunarodna konferencija o bivšoj Jugoslaviji, odnosno njeni sukcesori, specijalno formirani komitet za Sandžak i Muslimansko nacionalno veće Sandžaka.

Iz sačinjenog Statuta autonomne pokrajine Sandžak je utvrđeno da je Autonomna pokrajina Sandžak (APS) posebna administrativno teritorijalna jedinica koja ima svoju teritoriju koju sačinjavaju opštine: Novi Pazar, Nova Varoš, Priboj, Sjenica, Tutin, Pljevlja, Bijelo Polje, Petnjica, Rožaje, Plav i Prijepolje, kao i ostala naselja koja svoje interese žele ostvariti u okviru Sandžaka, a čiji su se građani prethodno o tome izjasnili na referendumu. Prema ovom Statutu Sandžak je suverena teritorija-pokrajina, koja dakle ima svoju teritoriju sa sedištem glavnog grada u Novom Pazaru, kao i svoje zakonodavne, izvršne i sudske organe vlasti. Najviši zakonodavni organ vlasti je Skupština, a izvršnu vlast sačinjava Izvršno veće i Predsednik Izvršnog veća. Sudski i milicijski organi su potpuno samostalni.

Iz sačinjenog Ustava Republike Sandžak koji je, prema zapisniku o pretresanju stana i drugih prostora od 10.XI 1993.godine, pronadjen i oduzet u stanu čiji je vlasnik Elfić Ismet u Novom Pazaru Ul.AVNOJa K-25, a koji stan je bio iznajmljen za potrebe SDA u N.Pazaru, se utvrđuje da je Republika Sandžak suverena država čiji suverenitet se prostire na njenoj celoj teritoriji kao i na vazdušnom prostoru iznad te teritorije, a tu teritoriju Republike Sandžak čine teritorije sadašnjih opština: Novi Pazar, Sjenica, Tutin, Prijepolje, Nova Varoš, Priboj, Pljevlja, Bijelo Polje, Rožaje, Berane, Plav i Andrdijeвица. Prema ovom Ustavu Republika Sandžak je demokratska i socijalna država u kojoj sva vlast proizilazi iz naroda i pripada narodu kao zajednici ravnopravnih i slobodnih državljana. Republika Sandžak se može udruživati sa drugim državama zadržavajući suvereno pravo da odlučuje o obimu i vrsti prenesenih prava na zajednicu. U Republici Sandžak državna vlast je organizovana na principu podele vlasti na zakonodavnu, izvršnu i sudsku. Republika Sandžak ima svoju policiju, vojsku, grb, zastavu i himnu. Državljanstvo Republike Sandžak, njegovo sticanje i prestanak utvrđuju se zakonom. U Republici Sandžak u ravnopravnoj službenoj upotrebi su bosanski jezik i latilično pismo i srpski jezik i ćirilčno pismo. Glavni grad Republike Sandžak je Novi Pazar (ili Bijelo Polje).

U Republici Sandžak odbrana zemlje je pravo i dužnost svakog građanina koji je za nju sposoban. Republika Sandžak ima svoj privredni, bankarski, politički, zdravstveni, socijalni, školski, naučni, kulturni, umetnički i ekološki sistem. Isto tako Republika Sandžak ima svoje policijske i oružane snage.

U Republici Sandžak najviši organ zakonodavne vlasti je Sandžački parlament koji donosi Ustav, zakone, državni budžet, odlučuje o ratu i miru, o promeni granica Republike, o udruženju sa drugim državama, raspisuje referendum, bira i razrešava predsednika republike, predsednika i članove vlade, obavlja i druge izbore i imenovanja i razrešenja i sve druge poslove u skladu sa Ustavom.

Predsednik Republike je šef države koji zastupa Republiku u zemlji i inostranstvu.

Izvršnu vlast Republike Sandžak obavlja Vlada u skladu sa Ustavom i zakonom. Sudsku vlast obavljaju sudovi koji su samostalni i nezavisni koji sude na osnovu Ustava i Zakona a Vrhovni sud Republike Sandžak obezbeđuje jedinstvenu primenu zakona i ravnopravnost građana. U Republici Sandžak postoji i državno tužilaštvo čija organizacija i nadležnost se uređuje zakonom. Prema ovom Ustavu do izbora Sandžačkog parlamenta poslove zakonodavnog tela vrši Nacionalno veće Sandžaka a Ustav stupa na snagu 8 dana od dana usvajanja od strane Nacionalnog Veća Sandžaka.

Dakle, svi prednji akti - dokumenti: Deklaracija MNVS, Memorandum o uspostavljanju specijalnog statusa za Sandžak, Statut APS i Ustav Republike Sandžak, u bitnom sadrže sve neophodne državne prerogative: teritoriju, suverenost, zakonodavnu, izvršnu i sudsku vlast, svoju policiju i vojsku, svoj privredni, politički i pravni sistem. Prednji dokumenti su samo različito naslovljeni, a njihova sadržina je u suštini istovetna.

Dakle, prema ovim aktima krajnji cilj je da se deo teritorije Savezne Republike Jugoslavije koji čine područja opština: Novi Pazar, Sjenica, Tutin, Prijepolje, Nova Varoš, Priboj, Pljevlja, Bijelo Polje, Rožaje, Berane, Plav i Andrijevića, odcepi i formira-stvori samostalnu suverenu državu "Sandžak". Navedeni Memorandum je donela Skupština MNVS, a MNVS je donelo navedeno Deklaraciju 11.V 1991.godine, a odluku o formiranju Muslimanskog nacionalnog veća je donelo istom prilikom Glavni odbor SDA Sandžaka.

u [Istina, iz navedenog Statuta i Ustava ne proizilazi da su ovi akti definitivno doneti i usvojeni, ali su u svakom slučaju sačinjeni, dakle, pripremljeni.

Dakle, prednjim dokazima se nesumnjivo utvrđuje i dokazuje pripremanje otcepljena dela teritorije Savezne Republike Jugoslavije, i to navedenih opština i stvaranje samostalne suverene države "Sandžak".

Uvidom u predmet Višeg suda u Bijelom Polju K.25/94, pored ostalog utvrđeno je, da napred navedena dokumenta (Statut, Ustav, Memorandum i geografske karte Sandžaka) postoje i u tom predmetu i da su ona potpuno iste sadržine sa dokumentima ovog predmeta, a ta dokumenta kao i uostalom sav drugi materijal je distribuiran iz Glavnog odbora SDA za Sandžak iz Novog Pazara, odnosno Glavne centrale, kako to kažu tamo optužena lica.

Iz geografske karte Sandžaka se utvrđuje da teritoriju Sandžaka sačinjavaju područja napred navedenih opština i da Sandžak ima svoju tačno utvrđenu i povučenu granicu. To se utvrđuje i iz priručnih skica karti Sandžaka, koje predstavljaju geografski položaj Sandžaka kao i njegov nacionalni sastav.

Istovetne ovakve karte se nalaze i u gore označenom predmetu Višeg suda Bijelo Polje. Te karte su pronadjene i oduzete od pojedinih optuženih o čemu će niže biti više reči.

Iz dokumentacije o referendumu, je utvrđeno da je 25, 26 i 27. oktobra 1991.godine, organizovan i na teritoriji Sandžaka ilegalno sproveden Referendum sa pitanjem: "Da li ste za potpunu političku i teritorijalnu autonomiju Sandžaka sa pravom priključenja jednoj od suverenih republika".

U prednja dokumenta kao i navedeni predmet višeg suda u Bijelom Polju, ovaj sud je izvršio uvid.

Iz tih dokumenata uočljiv je jasan cilj, a to je stvaranje, prvo, potpune političke i teritorijalne autonomije, a potom i države Sandžak. Za ostvarenje tog cilja potrebni su i sredstva i ljudi. Trebalo je, dakle, nabaviti potrebna sredstva za ostvarivanje tog cilja i naći odane, ideji verne, i sposobne u vojno-stručnom pogledu ljude i oni su pronadjeni u licima - optuženima o čemu će takodje niže biti više reči.

Napred navedene činjenice, radnje i okolnosti stavljene na teret optuženima su utvrđene i iz odbrana optuženih, datih u istražnom postupku, a delimično i iz njihovih odbrana datih na glavnom pretresu.

U svojim odbranama u istražnom postupku optuženi su, u najvećem delu i u bitnom, priznali radnje izvršenja koje su im stavljene na teret i opisali, a neki čak veoma detaljno, svoje delatnosti, pa tako:

Optuženi KOLAŠINAC HAJRIZ, koji se u početku branio ćutanje, a potom u svojoj odbrani je, pored ostalog naveo:

Da ga je, pre dve godine (a to znači 1991. godine), jedne večeri, u gradu- Novom Pazaru, susreo Pučić

Jusuf - nastavnik Osnovne škole u S.Dojeviću, i rekao mu da je formirano Muslimansko nacionalno veće "Sandžak" i da je on član tog veća, a Ugljanin Sulejman predsednik, te da trebaju da se formiraju muslimanske vojne jedinice pri MNVS-u sa posebnim uniformama i oznakama, pa da je nakon dva meseca od formiranja MNVS-a on - Kolašinac, pozvan na razgovor kod predsednika MNVS, Sulejmana Ugljanina, koji mu je tom prilikom rekao kako moraju da se formiraju naoružane vojne jedinice pri MNVS-u koje bi štatile Muslimane Sandžaka, da je tom prilikom Sulejman od njega zahtevao kao rezervnog kapetana I klase da napiše organizaciju tih vojnih jedinica i da je on izvršavajući ovaj nalog napisao Načela samozaštite, koja su preko SDA podeljena i dostavljena Mesnim odborima SDA u mesnim zajednicama, a isto tako i svim gradovima - 11 gradova - Sandžaka, da je on prilikom tog razgovora Sulejmanu Ugljaninu rekao da sve jedinice ne bi smele da budu naoružane i da on - Sulejman bude na čelu tih jedinica sa čime se je on i složio, da je kasnije na njegov predlog Sulejman Ugljanin sazvaio sastanak predsednika Mesnih odbora SDA na kome se je raspravljalo i utvrdjivalo šta je do tada učinjeno na realizaciji ovog plana i zaključeno da se u svakoj mesnoj zajednici zaduži po jedno lice koje bi se bavilo poslovima samozaštite. Ovom sastanku prisustvovao je on, Jakupović Hodo, Ahmetović Soko, Aljković Hajro, Kardović Ahmet, Suljović Mahmut, Kurtašinović Rifat i drugi.

Optuženi Kolašinac dalje kaže da su on, Jakupović Hodo, Ahmetović Soko, Aljković Hajro, Halilović Alija, Ugljanin Fadil, Etemović Džemail i drugi, sačinjavali Glavni štab SDA za Sandžak, a lica iz mesnih zajednica - predsednici Mesnih odbora su činili Glavni štab za Novi Pazar, da je na čelu Glavnog štaba za Sandžak bio Ugljanin Sulejman, a on komandant štaba samozaštite za Sandžak. Ugljanin Sulejman je njegove sugestije oko organizovanja samozaštite prihvatio, a da se o naoružavanju jedinica, koje su formirali, počelo govoriti posle održanog referenduma, dakle, posle 27. oktobra 1991. godine, od kada se počelo govoriti i da Sandžak bude republika, da mu je Sulejman Ugljanin za nabavku oružja za jedinice nudio 50.000 nemačkih maraka koje on nije primio, a da je taj novac uzeo Ahmetović Soko i za isti nabavio oružje, da mu je Sulejman Ugljanin rekao da organizacija samozaštite treba da preraste u naoružanu vojsku Sandžaka.

Dalje navodi da je ministar odbrane bio Alija Mahmutović, a Gruda Rizah ministar za obrazovanje, dok je na čelu već formiranog Resora sigurnosti bio Hodžić Nedžib, da ga je Sulejman Ugljanin pozivao da idu u inostranstvo radi prikupljanja novca za oružje, ali da on to nije prihvatio, pa su sa Ugljaninom u inostranstvo putovali Mahmutović Alija iz Sjenice, Faruk Hodžić iz Rožaja, Hodžić Nedžib iz Novog Pazara. Optuženi Kolašinac isto tako navodi da je u januaru mesecu 1991. godine, sa Ahmetović Sokolom išao u Sarajevo, gde se je sreo sa Nikšić Kemalom, tadašnjim potpu-

kovnikom JNA inače, rodom iz Novog Pazara, Seferom Halilovićem i Emirom N, rodom iz okoline Sjenice, da im je tada Sefer Halilović govorio : "Mi smo rešili da zaratimo, pa ako hoćete i vi krenite, trebali bi vi pre da zaratite nego mi", da je on Seferu odgovorio da u Sandžaku nema uslova za rat, da niko nikoga ne napada i da se nema oružja, pa mu je Sefer na to rekao kako mu je Sulejman Ugljanin ranije kazao da je Sandžak spreman za rat i da se Novi Pazar naoružava odavno. Još jednom je išao za Sarajevo na skup Sandžaklija, kako kaže, zajedno sa Mahmutović Alijom, Rizahom Grudom i Krčić Šefketom, da je o svim njegovim putovanjima i razgovorima obavještavao i podnosio izveštaje lično Ugljanin Sulejmanu, a da je na ta putovanja i razgovore išao po Sulejmanovim nalogima.

Naveo je takodje da je posredstvom Sulejmana Ugljanina u Centrali SDA u Novom Pazaru upoznao lice koje mu se predstavilo kao Emir, koji mu je predlagao da se formiraju specijalne diverzantske i protivdiverzantske jedinice koje bi sačinjavale tzv. "trojke" i to jedno lice bi bilo stručnjak za eksploziv, drugo za tihu likvidaciju tj. ubijanje nožem ili davljenjem strunom i treće lice bi bilo strelac koji bi vršio obezbedjenje, i da on to nije prihvatio, pa da je Sulejman Ugljanin za izvršenje tog zadatka odredio Ahmetović Sokola.

Dalje kaže da je po nalogu Sulejmana Ugljanina zajedno sa opt. Hodžić Jakubom koga poznaje odavno i koji je u Sjenici radio u SDA na poslovima samozaštite, na kojima je i on radio u Novom Pazaru, odlazio u Sjenicu, Prijepolje, Priboj i Pljevlje, sa zadatkom organizovanja samozaštite u ovim gradovima. Isto tako kaže da je krajem 1992. godine i početkom 1993. godine u dva navrata odlazio u Tursku. Prvi put da vidi smeštajne uslove studenta iz Sandžaka, a drugi put da obidje i vidi smeštajne uslove za 250 lica, ja su se obučavala u Turskoj armiji za vojne starešine, o čemu se Sulejman Ugljanin ranije dogovorio sa turskim vlastima, da je tim prilikama u Turskoj kontaktirao sa bivšim majorom JNA Kolašinac Džemailom koji je posebno vodio računa o obuci lica poslatih na vojnu obuku kao i Refikom Akovom iz Bijelog Polja, te Dervišević Dautom iz Sjenice, koji je slao pomoć Muslimanima u Bosni. Ova lica koja su poslata na obuku u Tursku su se obučavala za buduće oficire i diverzante, da su posle njega u Tursku odlazili Ahmetović Soko, Etemović Džemail i Ugljanin Fadil, da mu je Ugljanin Sulejman često govorio da napusti posao koji je radio i da bude plaćeno lice SDA i da vodi vojne poslove i obuku i da mu je za sve to nudio stan u Turskoj i posao za porodicu ali da on to nije prihvatio, pa se tih poslova prihvatio Kolašinac Džemail bivši major JNA.

Navodi da je u aprilu mesecu 1992. godine operisan i da su posle operacije kod njega kući došli i obišli ga Ugljanin Sulejman, Ahmetović Soko, Etemović Džemail, Halilović Alija i Hodžić Nedžib, da mu je Sulejman govorio

kako odredjen broj lica treba da ide u Tursku na obuku za rasklapanje i sklapanje raketa singer, zolja i osa, koje bi se dopremale u Sandžak u rastavljenom stanju, gde bi se potom sklapale.

Što se tiče oružja i municije optuženi Kolašinac navodi kako mu je Ahmetović Soko u garaži pokazao 5 do 6 pušaka i više pištolja i rekao mu da je oružje za njega besplatno i da uzme koje hoće i koliko hoće, pa da je on uzeo dva pištolja marke "makarov", jedan za njega a jedan za svog brata, da je pitao Ahmetovića za oružje i za Nuković Džemala, da je to oružje došlo kod njegove kuće: dva pištolja "makarov", jedna puška M-48 i da je ovu količinu uzeo Nuković Džemal, te da je netačna tvrdnja Nukovića da je on oružje njemu - Nukoviću predao, već samo da je posredovao kod Ahmetovića za oružje za Nukovića.

Optuženi Kolašinac na kraju kaže da je mnogo puta razmišljao da sve to što je radjeno u SDA prijavi nadležnim organima, ali da to nije učinio jer se plašio osвете Sulejmana Ugljanina i raznih organizacija za likvidaciju izdajnika koje su postojale u Turskoj, Novom Pazaru i svim gradovima Sandžaka, te da mu je drago što je oružje i municija zaplenjeno, a da ni jedan metak nije ispaljen, izražavajući kajanje zbog svega toga.

U istražnom postupku, ostali optuženi su o ulozi, svojstvu i delatnosti optuženog Kolašinac Hajriza, izmedju ostalog, kazali:

Optuženi Ugljanin Fadil: "Našoj organizaciji medju prvima je pristupio Kolašinac Hajriz". Kolašinac Hajriz je bio komandant štaba za ceo Sandžak"

Etemović Džemal: "Glavni štab je formiran pre rata u Bosni. Komandant glavnog štaba od formiranja bio je Hajriz Kolašinac, a njegov zamenik i koordinator Sokol Ahmetović, Hajro Aljković je koordinirao "crne trojke", a ova lica su kontaktirala sa Muaratom Šabanovićem, Juka Prazinom, Hasanom Čengićeom i izvesnim Šajom iz Foče. Sulejman Ugljanin je slao Kolašinac Hajriza u Tursku da ugovara vojnu obuku, Hajriz je za ovu obuku organizovao grupu od 60 lica. Pored Ugljanin Sulejmana i Ugljanin Fadila jedna od ključnih ličnosti bio je Kolašinac Hajriz, kao šef, kao komandant teritorijalne odbrane".

Aljković Hajro kaže: "Soko je u Novom Pazaru bio komandant svih paravojnih jedinica, mada je zvanično bio Kolašinac Hajriz".

Gračanin Šefćet navodi: "Početkom avgusta 1992.godine na sastanku u "Fontani", kome je prisustvovao i Kolašinac Hajriz, Soko je rekao da je došlo vreme da se organizuje samozaštita i formiraju štabovi po mesnim zaje-

dnicama od po lo-tak ljudi i komandant, u koje treba birati poverljive ljude, a prvenstveno rezerve oficire."

Hodžić Jakub: "Formiran je vojni štab SDA za Sandžak i tada je na mestu šefa vojnog štaba za ceo Sandžak bio Kolašinac Hajriz a njegov zamenik Ahmetović Soko koga sam upoznao krajem 1991.godine i koji je došao kod mene kući sa još dva lica Kolašinac Hajrizom i Aljković Hajrom. Tom prilikom su me zamolili da se vratim na dužnost šefa sigurnosti za Sjenicu, jer da Resor sigurnosti Sjenice ne funkcioniše kao u moje vreme. Istom prilikom su mi saopštili da se radi o vojnim pitanjima SDA za ceo Sandžak. Kolašinac Hajriz je još jednom sa Ahmetovićem dolazio kod mene kući i ubedjivali me da prihvatim dužnost šefa Resora sigurnosti za Sjenicu. Tokom aprila 1992.godine kod mene kući došli su Ahmetović Soko i Kolašinac Hajriz i predložili da idemo za Višegrad na sastanak sa komandantom odbrane SDA Višegrada, pa smo otišli ja, Ahmetović i Aljković Hajro". Inače, Hodžić Jakub u svojoj odbrani u više navrata navodi kako je komandant vojnog štaba za ceo Sandžak bio Kolašinac Hajriz a njegov zamenik Soko Ahmetović.

Optuženi UGLJANIN FADIL, je u svojoj odbrani u istrazi, pored ostalog, naveo: Da je krajem 1991.godine, pozvan na jedan sastanak u jednu kafečajnicu u Ul.1.majabivše prostorije SDA, i da se tu sastao sa Ahmetović Sokolom, koji mu je izložio da Muslimani treba da organizuju samoodbranu, da bi rukovodilac trebalo da bude neko iz Selakovca i da je izrazio želju da to bude on - Ugljanin, pa je to on i prihvatio, a potom pred Novu 1992.godinu prisustvovao sastanku u blizini Bor džamije, kome su prisustvovali Ahmetović Soko, kao glavni koordinator između Glavnog štaba za Novi Pazar i Glavnog štaba za Sandžak, Etemović Džemail, Gračanin Šefćet, Zilkić Safet, Hasić Adem i Škrijel Jonuz, na kome se je raspravljalo o zadacima, a jedan od glavnih zadataka bio je da se u svakoj mesnoj zajednici organizuju jedinice tzv. "1+1",

da je od Ahmetović Sokola dobijao naredjenja da iz stare hidrocentrale izdaje naoružanje, te da je izdao oko 18 automatskih pušaka kao i municiju upakovanu u džakovima a da se je i on zadužio sa jednom puškom, municijom i jednom bombom. Pored ostalih podelio je Jakupović Hodu 7 automatskih pušaka sa municijom, Zilkić Safetu 2 automatske puške sa municijom, Hasić Ademu jednu automatsku pušku, da su oružje i municiju koje je uskladišteno bilo u staroj centrali on i Etemović, po nalogu Ahmetović Sokola, preuzeli iz Šutenovca iz jedne šume, i to tako što su ga prevezli u dva navrata njegovim kolima u ukupnoj količini od 40 komada pušaka, a nešto kasnije da im je Ahmetović dao još 14 pušaka sa municijom.

Za sebe navodi da je bio član Glavnog štaba

za Novi Pazar i koordinator sa Glavnim Štabom za Sandžak. Navodi da je učestvovao u više skupova gradskog štaba gde se razgovaralo o obuci lica kojima su kasnije podelili oružje, da je on lično obučavao neka lica u rasklapanju i sklapanju pištolja i automatskih pušaka, da mu je poznato da je vršena jedna probna mobilizacija 1993.godine u januaru na Hadžetu - poviše Fabrike "Iskra", da je na istoj bilo oko 50 lica i to uglavnom onih koji su bili naoružani, da je oktobra 1992.godine držan sastanak na brdu Borići, kome je prisustvovalo oko 15 lica koja su takodje dobila oružje, da mu je poznato da su pri mesnim zajednicama postojale diverzantske grupe i snajperski parovi.

Navodi da je učestvovao u kradji eksploziva, mada je ovo u početku u svojoj odbrani negirao, pa sada odlučio da i to prizna, a da su pored njega učestvovali u ovoj kradji u Kamenolomu "Gradac" u Tutinu, i Etemović Džemail, Fejzović Hajriz, Gračanin Šefćet, Ahmetović Soko i još nekoliko lica ukupno njih oko 14 lica, a da je još 5 lica čuvalo stražu, da je ovu kradju obezbedio Etemović Džemail preko njegovog-Fadilovog šuraka Fejzović Hajriza, koji je poznavao neko lice koje je rukovodilo magacinom eksploziva u kamenolomu, da je kontejner u kome se nalazio eksploziv lako obijen, jer da je Hajrović Zekrija posekao brave od kontejnera i da je tom prilikom ukradeno najmanje 10 paketa eksploziva težine oko 25 do 30 kg i da je pokradena i veća količina detonirajućih kapisli i sporogorućeg štapina. Naveo je da je napred navedeno oružje i municiju delio i Ahmetović Soko, Etemović Džemail; a čuo je da je oružje delio i Dupljak Rifat i da to oružje koje je delio Rifat nije poticalo iz Stare centrale, te da je Etemović delio i eksploziv. Takodje je naveo da je njemu jednu bombu "kašikaru"dao Zilkić Safet.Poznato mu je da su pri mesnim zajednicama postojale diverzantske grupe i snajperski parovi čije formiranje je predložio Ahmetović Soko koji je bio i zadužen za diverzantske grupe. Poznato mu je takodje da su slata lica na vojnu obuku u Tursku armiju i da je on lično pronašao tri lica koja su otišla na obuku u Tursku ali ne zna za koju specijalnost. Takodje je naveo da mnoga lica kojima su podelili oružje nisu znali sa istim da rukuju, pa su on, Etemović i Gračanin pristupili obuci ovih lica a da je on obučavao neka lica u Mesnoj zajednici. Navodi da mu se krajem prošle godine (dakle, 1992.godine) požalio Etemović Džemail kako je dobio naredjenje od Ahmetović Sokola da minira aerodrum u Sjenici i uništi 3 aviona koja su bila na pisti, da je on tada rekao da je to glupost i da je kasnije intervenisao kod Ahmetovića da se od toga odustane.

Neki od optuženih su u svojim odbranama u istrazi o ulozi i delatnosti optuženog Ugljanin Fadila naveli i sledeće:

Optuženi Kolašinac Hajriz u delu gde govori da je Glavni Štab za Novi Pazar prerastao u Glavni Štab za

Sandžak, medju licima koji su bili članovi tog Štaba nabraja i optuženog Ugljanin Fadila, a u delu gde govori o svom drugom putovanju u Tursku radi sagledavanja uslova, smeštaja i obuke 250 lica za vojne starešine, navodi da su posle njega u Tursku išli u istom cilju Ahmetović Soko, Etemović Džemail i Ugljanin Fadil.

Aljković Hajro - kada kaže da je po osnovu funkcije predsednika Izvršnog odbora SDA za V Mesnu zajednicu bio član Glavnog štaba Novog Pazara, medju članovima tog štaba nabraja i Ugljanin Fadila.

Etemović Džemail navodi: "Januara 1992. godine postao sam član organizacije za odbranu", pa medju pripadnicima nabraja i Ugljanin Fadila. U delu odbrane gde govori kome je delio oružje iz centrale u drugoj etapi kaže: "Ugljanin Fadilu 7 automatskih pušaka, sa po 2 okvira i 210 metaka, jednu snajpersku pušku sa jednim okvirom i 150 metaka," a u nabranju lica koja su snjim učestvovala u kradji eksploziva pominje i Ugljanin Fadila. Kaže takodje da je zajedno sa Ugljanin Fadilom podelio po mesnim zajednicama 52 komada pušaka koje su Kolašinac Hajriz i Ahmetović Soko kupili od jedne porodice Mulić iz Trnave. Etemović Ugljanin Fadila pominje i u delu svoje odbrane gde govori o nalogu za miniranje Aerodroma u Sjenici rečima: "Ni Fadil nije bio saglasan sa miniranjem Aerodroma u Sjenici i uništavanje aviona".

Gračanin Šefćet u delu svoje odbrane gde navodi da je tokom avgusta 1992. godine u "Fontani" održan sastanak štaba, medju prisutnim pominje i Ugljanin Fadila, te da je tom prilikom doneta odluka da se organizuje samozaštita i fomiraju štabovi po mesnim zajednicama. Za Ugljanin Fadila Gračanin dalje navodi, da je bio koordinator izmedju mesnih zajednica i Glavnog štaba za Sandžak. Nabraja ga i kao lice koje je učestvovalo u kradji eksploziva iz Kamenoloma "Gradac" kod Tutina navodeći: "Meni je Ugljanin Fadil pričao da ima nekog prijatelja u Tutinu koji mu je ostavio eksploziv".

Jakupović Hodo kaže: "Meni je Ugljanin Fadil iz stare centrale predao 6 automatskih pušaka i jednu dugu pušku. Za svaku pušku dao mi je po dva šanžera i po 40 metaka".

Faković Ibrahim navodi: "Na naše sastanke dolazio je Ugljanin Fadil ispred Opštinskog odbora SDA, gde smo raspravljali o bezbednosnoj situaciji i ocenjivali je nepovoljno po Muslimane".

Halilović Alija, pored ostalog, kaže: "Pored Ahmetović Sokola, glavna ličnost u Glavnom štabu bio je Ugljanin Fadil, jer je zamenjivao Ahmetovića u njegovom

odsustvu".

Škrijelj Jonuz: "Obveznike koji su se sa vojne obuke iz Turske vratili krajem marta, na lođana pre povratka, posetili su Ahmetović Soko i Ugljanin Fadil. Ugljanin, Ahmetović i Etemović su o svemu odlučivali. Ja verujem da je Ugljanin Fadil crtao planove i skice. Polovinom 1992. godine, ulogu Ahmetovića preuzeo je Ugljanin Fadil, jer je Soko bio zauzet u Glavnom Štabu za Sandžak".

Hasić Adem kaže: "Ne znam ko je bio prvi komandant, a kasnije smo na to mesto izabrali Ugljanin Fadila".

Rašljanin Šefkija: "Ahmetovića je u odsustvu zamenjivao Ugljanin Fadil. Sastanke Glavnog Štaba smo držali u kafečajnici "Potok," a jednom prilikom u stanu Fadila Ugljanina

Zilkić Safet: "Po dogovoru sa Ugljanin Fadilom došao sam kod stare centrale i on mi je dao dve automatske puške sa većom količinom municije".

Fejzović Hajriz: "U toku februara ili marta 1993. godine moj zet Ugljanin Fadil doneo je jedan džak u kome je bila jedna puška, municija i bomba "kašikara". Pominjući Fadila, kao učesnika u kradji eksploziva Fejzović-kaže, da su mu desetak dana nakon kradje Fadil i "Ljako" (Etemović) doneli jedan pištolj, za Hajrović Zekriju. Mušić Murat navodi da je sa Ugljanin Fadilom radio u Geodetskoj upravi, te da mu je Fadil krajem 1992. godine ponudio jednu automatsku pušku i da je on otišao u Jusuf potok, gde mu je Fadil dao pušku i 75 metaka.

Optuženi ALJKOVIĆ HAJRO je u istrazi, pored ostalog, naveo:

Da je odmah po osnivanju SDA postao njen član i da je odmah izabran za predsednika Izvršnog odbora SDA za V Mesnu zajednicu, a po osnovu te funkcije je izabran za člana Glavnog Štaba za Novi Pazar, koga su sačinjavali: Ahmetović Soko, Ugljanin Fadil, Etemović Džemail, Jakupović Hodo, Rašljanin Šefkija, Škrijelj Jonuz, Faković Ibrahim i drugi, da je na jednom od sastanaka Glavnog Štaba bezbedna situacija, na ovom području, ocenjena kao loša, jer se je očekivao napad četnika i drugih paravojnih formacija, da mu je na sastanku Glavnog Štaba, Ahmetović Soko, rekao da treba formirati jedan odred ljudi koji bi, u slučaju napada na Novi Pazar, minirali prilaze gradu po mesnim zajednicama kao što su: mostovi, propusti i uvale i predložio mu da obuči ljude za izvodjenje diverzantskih akcija, pošto je radio kao pirotehničar i razumeo se u eksploziv, da je on ovaj zadatak prihvatio i obučio 5 grupa diverzanata u kojima je bilo jedan do tri lica, navodeći konkretno imena tih lica, kao i to da su diverzanti koje je on obučio dobili pištolje sa po 40 metaka, a jedan od njih i pušku, te da je bio prisutan kada je u garaži Tatarević Alije u Muru, gde je bilo smešteno 11 pištolja marke "Makarov" i 3 puške

marke M-48, podeljeno oružje licima koja su završila diverzantsku obuku, a da je njemu lično Ahmetović Soko dao jednu pušku M-48. Dalje navodi da njegovim radom nije bio zadovoljan Ahmetović Soko, pa ga je smenio i za obuku diverzanta zadužio Etemović Džemila, ali da je jednom prilikom bio prisutan na mestu zv. "Erozija" i u S. Brdjane, kada je Etemović obučavao diverzante eksplozivom, kapislama i minerskim kleštima. Kaže da su obuku za rasklapanje i sklapanje oružja vršili Ahmetović Soko, Etemović Džemil, Gračanin Šefćet i Zilkić Safet. Navodi da su u kafečajnici Fontana gledali film o diverzantskim dejstvima, kojeg je doneo Gračanin Šefćet koji je doneo i kinoprojektor. Navodi da je u septembru i oktobru 1992. godine, zajedno sa Ahmetović Sokolom i Hodžić Jakubom, bio na sastanku kod predsednika Opštine u Višegradu, koji je istovremeno bio i komandant Glavnog štaba SDA Višegrad, da su tom sastanku prisustvovali predsednici SDA iz Prijepolja, Rožaja, Bijelog Polja i Pljevalja, i tom prilikom se razgovaralo kako se ko organizovao u svojim opštinama u slučaju da dodje do rata u Sandžaku, a kojom prilikom je bilo primedbi da oni u Sandžaku nisu dobro organizovani, da nemaju oficire, da nisu izabrali dobre ljude i da se nisu dobro pripremili za rat. Kaže da je Kolašinac Hajriz bio komandant štaba SDA, a njegov zamenik Ahmetović Soko.

U istrazi su neki od optuženih o optuženom Aljković Hajru rekli i sledeće:

Etemović Džemil kaže: "Hajro Aljković je koordinirao tzv. "crne trojke" - diverzantske grupe od 3 člana, i bio je član Glavnog štaba. Diverzante po mesnim zajednicama obučavali smo ja i Aljković Hajro. Ja sam Aljkoviću pomogao i obučio sam 24 lica raspoređena u 8 grupa od po 3 lica. Posedovali smo karte/komunikacija sa označenim mestovima za obrušavanje. Te karte sam ja radio sa Aljković Hajrom."

Kolašinac Hajriz, kada govori o sastanku koji je na njegov predlog sazvaio Sulejman Ugljanin, radi razmatranja dokle se stiglo na realizaciji Načela samozaštite koja su podeljena u 11 gradova Sandžaka, među prisutnim članovima štaba pominje i Aljković Hajra.

Gračanin Šefćet navodi da je Aljković Hajro učesnik sastanka na kome je dogovoreno da se organizuje samozaštita i formiraju štabovi u mesnim zajednicama, a da je taj sastanak održan u kafečajnici "Fontana", te da je tom prilikom Jakupović Hodo, zajedno sa Aljković Hajrom, rekao da je ovaj posao u njihovoj mesnoj zajednici (V Mesna zajednica) već završen.

Halilović Alija kaže da mu je poznato da je diverzante prvo obučavao Aljković Hajro, a potom Etemović Džemil.

Hodžić Jakub navodi: "Tokom aprila 1992.godine, na sastanak u Višegrad, pošli smo ja, Ahmetović Soko i Aljković Hajro. Na tom sastanku smo zaključili da prostor između Lima i Drine treba čuvati od Države Srbije, a radi se o prostoru od 7 gradova: Foča, Gorazde, Čajniče, Rudo, Višegrad, Pljevlja i Priboj. Sa nama u kući Murata Šabanovića bio je Aljković Hajro i Ahmetović Soko. Murat nam je u svojoj kući pokazao oko 250 komada dugih cevi namenjenih Muslimanima u Sandžaku".

Optuženi ETEMOVIĆ DŽEMAIL, je u istrazi, pored ostalog, naveo:

Tokom juna 1992.godine je postao član organizacije za odbranu i evakuaciju stanovništva pri T⁰ (teritorijalnoj odbrani) Sandžaka. Ovoj organizaciji pripadali su: Ugljanin Fadil, Rašljanin Šefkija, Škrijelj Jonuz, Hasić Adem, Jakupović Hodo, Gračanin Šefcet, Zilkić Safet, Crnovršanin Besim, Muminović Harun svi iz mesnih zajednica, odnosno predsednici Kriznih štabova mesnih zajednica, koji su istovremeno bili članovi T⁰ Sandžak. Krajem juna meseca neki Grahovac Jasmin iz Skoplja, im je prvo nudio na prodaju oružje, a potom im poklonio 47 automatskih pušaka, 2 poluautomatske puške, 2 puške sa snajperom, jedan puškomitraljez sa 870 komada metaka kalibra 7,9 mm i 1220 metaka kal. 7,62 mm. Sve ovo oružje je smestio u prostorije Stare hidrocentrale i zamaskirao ga. Ovo oružje je podelio krajem septembra 1992.godine i to; Zilkić Safetu 3 automatske puške sa po dva okvira i po 29 metaka po pušci, njemu lično jednu pušku sa istom količinom metaka, Hasić Ademu 4 puške, jednu poluautomatsku, po 29 metaka po pušci, Gračanin Šefcetu jedan puškomitraljez i 60 metaka, 6 automatskih pušaka sa 170 metaka, jednu snajpersku pušku sa 300 metaka i njemu lično jednu pušku, Muminović Harunu 3 automatske puške sa po 30 metaka i jednu pušku njemu lično, Crnovršanin Besimu 3 automatske puške sa po 30 metaka, Ugljanin Fadilu 7 automatskih pušaka sa po 2 okvira i 210 metaka, jednu snajpersku pušku i 150 metaka, Jakupović Hodu, 8 automatskih pušaka sa po dva okvira i 240 metaka, Rašljanin Šefkiji 7 automatskih pušaka sa po dva okvira i 210 metaka. Svi oni su ovo oružje primili za dalju distribuciju po mesnim zajednicama. Poznato mu je da su u početku Glavni štab sačinjavali Kolašinac Hajriz, komandant štaba, a njegov zamjenik i koordinator Ahmetović Soko, koordinator tzv. "crnih trojki" Aljković Hajro, Jakupović Hodo i drugi.

Tvrđi da je u Turskoj vršena obuka vojnih obveznika sa područja Sandžaka i da je regrutovanje tih ljudi za tu obuku vršeno po mesnim zajednicama, da su jednu grupu za obuku formirali Ugljanin Sulejman i Hodžić Nedžib, i to 80 ljudi, a da su druga lica pronadjena po mesnim zajednicama, da je o obuci ovih ljudi u Turskoj video računa neki Refik Datu i Kolašinac Hajriz, da je Ugljanin Sulejman Hajriza Kolašinca poslao u Istanbul da

ugovara ovu obuku, da je u Turskoj okupljeno oko 140 lica za obuku od čega je Hajriz Kolašinac organizovao i vodio grupu od oko 60 ljudi, da ih je u Skoplju ispratio Mahmutović Alija koji je bio ministar odbrane za Sandžak i koji i sada ima tu funkciju.

Tvrdio je da ima informaciju o tome da su rakete "zolje" uvožene iz Turske i da su stizale prvo u Plav i Gusinje, a zatim u Novi Pazar, da je Hodžić Nedžib u jednu vojnu fabriku u Turskoj poslao 6 mladića da bi se obučili da rasklapaju i sklapaju "zolje" koje su u delovima trebale da stignu u Novi Pazar. Dalje je tvrdio da je Kolašinac Hajriz i Ahmetović Soko od jedne porodice Mulića iz Pljevaljana ili Trnave kupili 52 puške koje su on i Ugljanin Fadil podelili po mesnim zajednicama, a da im je pred dno Ahmetović, njemu i Fadilu, objasnio gde tačno da odu u S.Mur, Šutenovac i Paralovo i kako će ih vozilo tu čekati bez ljudi i koliko oružja treba da uzmu iz vozila, odnosno šumarka, gde je bilo maskirano, da su vozilom odlazili predveče uzimajući oružje i delili ga po unapred utvrđenom spisku lica, odnosno komandantima mesnih zajednica. Poznato mu je da je kod Ugljanin Sulejmana, u kancelariji ili stanu, postojao satelitski telefon, a da mu je Kolašinac Hajriz u prisustvu Ahmetović Sokola kazao kako iz Turske trebaju da se dobiju 3 satelitska telefona koje on treba da prebaci u Jugoslaviju, pa bi jedan telefon bio lociran u Makedoniji, drugi na Kosovu a treći u Novom Pazaru, da je za nabavku i montažu sredstava mreže bio zadužen Šabotić N, koji je imao poseban kanal 4 zv. "san", da je pri SDA formirana jedinica obezbeđenja i da je ona bila najmnogobrojnija, da su svi dobro opremljeni i da poseduju svi bar po dve vrste naoružanja, da je pri svakoj mesnoj zajednici formirana formacija - jedinica "lo+1", da je to praktično bila policija SDA. Navodi da se je tri puta susreo sa Sulejmanom Ugljaninom i to u naselju Potok, u radnji Ahmetović Sokola, gde je dolazio i Halilović Alija sa izradjenim kartama za evakuaciju i treći put kod Kolašinac Hajriza kada je ovaj došao iz bolnice, kojom prilikom je Sulejman Ugljanin prekoravao Ahmetović Sokola, jer nije izabrao prave ljude za obuku u Turskoj i da su ti ljudi trebali da idu na oficirsku, a ne redovsku obuku, jer su mu to tako rekli turski generali. Tvrdi da je Sulejman Ugljanin glavni organizator svih jedinica-formacija od kriznih štabova u mesnim zajednicama, Glavnog štaba za Novi Pazar i Glavnog štaba za ceo Sandžak.

Takodje je naveo da su diverzante po mesnim zajednicama obučavali on i Aljković Hajro, te da je pomagao Aljkoviću i obučio 24 lica rasporedjena u 8 grupa, da su lica koja su oni obučavali znali da upotrebe eksploziv i da izvrše potrebna miniranja i rušenja, a da je predviđeno i planirano da se zaruše mostovi na starom putu prema Raškoj, na novom putu za isti grad, na putevima prema

Sjenici, Tutinu, Ribariću, Sopoćanima, most u Bilanovcu. Kaže da su posedovali karte komunikacija sa označenim mestima za obrušavanje, te da je te karte radio on zajedno sa Aljković Hajrom, da su postojale karte evakuacije za svaku mesnu zajednicu koje je sačinio Halilović Alija, da su glavna mesta za evakuaciju bila Paralovo i Šutenovac sa Lečom, a da je cilj evakuacije bio povezivanje sa Bosnom i Kosovom, da je glavni plan o tome sačinio Halilović Alija i jedan oficir JNA pukovnik po činu koji se prezivao Sefović, da je o svemu ovome bio obavešten Sulejman Ugljanin, koji je pohvalio Halilovića da je stručnjak za karte.

Navodi da su imali raspored objekata na kojima bi trebalo da se izvrše diverzije, da su objekti bili šifrirani, da je planirano da se izvrše diverzije: na kasarni u Raškoj - dve grupe, na kasarnu u Novom Pazaru takodje dve grupe, za rušenje dela pruge u naselju Bojanići jedna grupa i su S.Kaznovići jedna grupa. Jedna grupa bila je predviđena za diverziju na putu Ribariće-Rožaje, tri grupe na putu Tokalići - Raška, jedna grupa na putu Pazarište - Delimedje, jedna na putu u Suvoj Čupriji, jedna u Postrmcu prema Dugoj Poljani, na delu puta u Batnjiku jedna grupa i na starom delu puta Novi Pazar - Raška jedna grupa, a sva mesta i grupe su imale svoje šifre.

Govoreći o snajperskim gnezdima i snajperistima Etemović navodi da je svaka mesna zajednica trebalo da ima jedan ili dva para snajperista, a na papiru su bili napisani njihovi zadaci. Kaže da je sa snajperistima samo jednom kontaktirao, a da su u gradu - Novom Pazaru postojala snajperska gnezda: na soliteru zv.Kula, na soliteru kod Autobuske stanice, na zgradi silosa u Muru, na zgradi stare Pošte, na zgradi preko puta bolnice, na Domu zdravlja "Potok", na "Bezistanu", na Paričkom brdu, na brdu Tepe, u borićima iza kasarne na Šancu i na staroj Lučnoj zgradi.

U vezi sa kradjom eksploziva iz Kamenoloma "Gradac" kod Tutina Etemović je naveo da je učestvovao u ovoj kradji zajedno sa Ugljanin Fadilom, Fejzović Hajrizom, Ahmetović Sokolom, Alić Mustafom, Džaferom N i još nekim licima koje dobro poznaje Ugljanin Fadil, jer su to ljudi sa njegovog područja, zatim da je Fejzović Hajriz bio organizator ove kradje, jer je poznavao magacionera, da im je Hajrović Zekrija obećao da će ostaviti nezaključane tzv.velike brave, a da će zaključati samo jednu bravu, da je on sa jednim licem nosio jedan paket eksploziva težine 25 kg, a da ne zna koliko je tačno eksploziva uzeto, da je uzeta veća količina štapina i 500 do 600 komada detonatora, da je kasnije izvesnu količinu eksploziva prosuo u reku Rašku, a da su uoči Ramazana i Bajrama on, "Taško" tj.Alić Mustafa, Zilkić Safet, Muminović Harun i još jedan momak iz V mesne zajednice aktivirali jednu količinu eksploziva.

U vezi sa namerom miniranja aerodroma u Sjenici Etemović navodi da mu je jednom prilikom Ahmetović

Soko u svojoj kući gde ga je pozvao u proleće 1993.godine rekao da je dobio zadatak, napominjući i od koga, da minira aerodrom u Sjenici i da uništi 3 aviona koja se nalaze na pisti, da je on Sokolu rekao da je to nemoguće i besmisleno, te da bi u tom slučaju izbio rat i stradala Sjenica, da je nakon toga Soko izašao iz kuće i misli da se konsultovao sa Sulejmanom Ugljaninom, nakon čega je odustao od te namere, ali je posle 15 dana Ahmetović ponovo predlagao da se minira aerodrom u Sjenici, te da je on-Etemović o ovome razgovarao sa Ugljanin Fadilom, pa da ni Fadil nije bio saglasan sa tim, na kraju tvrdi i to da je pre rata u Bosni oružje u Novi Pazar dovoženo i šleperima, te da je to činila SDA, a da je oružje po Novom Pazaru i S.Trnava prodavao Hodžić Ismet sa Dupljak Rifatom, da su pri SDA postojale grupe za likvidaciju nepodobnih Muslimana i Srba, da su tzv."crne trojke" trebale da imaju opremu od po tri noža, vatrenog oružja i maskirnih uniformi.

Dajući svoju odbranu u istrazi veći broj optuženih je pominjao opt.Etemovića i navodio njegovu ulogu, pa je tako:

Kolašinac Hajriz, kada nabraja članove Glavnog štaba za Sandžak pominje i Etemović Džemaila. U jednom delu svoje odbrane kaže da je pored Ugljanin Sulejmana u Štabu za Sandžak druga ličnost bio Ahmetović Soko, a da je Soko Ugljanin Fadilu i Etemović Džemailu odredio uloge koje on ne zna. U delu gde govori da se Sulejman Ugljanin ljudio na Sokola Ahmetovića zbog kvaliteta lica koja je poslao na obuku u Tursku, jer su ih ta lica obrukala, Kolašinac medju prisutnim licima pominje i Etemović Džemaila.Kolašinac pominje Etemovića i u delu kad govori o događajima neposredno nakon hapšenja Etemovića, kada se Soko Ahmetović raspitivao gde je stan Mirka Rakonjca, načelnika SUPa, govoreći mu kako ima specijalne jedinice koje treba da odu i da ga zarade, a na dan 21.V 1993.godine-sutradan- u službenim prostorijama SDA prema navodima Kolašince, Sulejman Ugljanin se obraća Rasimu Ljajiću, Fevziji Muriću, Nedžibu Hodžiću i njemu -Kolašinac Hajrizu rečima: "Hoćemo li dizati ljude da sprečimo ovo oduzimanje naoružanja i hapšenje ljudi".

Ugljanin Fadil medju članovima Štaba prisutnim na sastanku održanom pred Novu 1992.god. u blizini Bor džamije, kada je dogovarano formiranje jedinica "10+1", pominje i Etemović Džemaila. U vezi podele oružja Fadil Ugljanin kaže da je ključ od centrale imao samo Etemović Džemail, te da bi on, pošto bi dobio ključ od Džemaila, izdavao oružje iz ove centrale, a u vezi sa eksplozivom kaže: "Kradju eksploziva obezbedio je Etemović Džemail preko mog šuraka Fejzović Hajriza. Ja lično nisam delio eksploziv, to je radio Etemović Džemail". U vezi sa obukom Ugljanin kaže: "Ja sam obučavao neka lica u V Mesnoj zajednici u rasklapanju i sklapanju pištolja i automatskih pušaka, a ovu obuku su

vršili Gračanin Šefčet i Etemović Džemail", i još kaže: "Krajem prošle godine meni se je požalio Etemović Džemail da je dobio naredjenje od Ahmetović Sokola da minira aerodrom u Sjenici i uništi 3 aviona."

Aljković Hajro navodi: "Mojim radom nije bio zadovoljan Ahmetović Soko, pa me je smenio i za obuku diverzanta zadružio je Etemović Džemaila. Bio sam prisutan na "Eroziji" i u S.Brdjani kada sam kod "Ljaka" (Etemovića) video eksploziv, štapin i drugo kada je vršio obuku". I on kaže da su u sklapanju i rasklapanju oružja obuku vršili Etemović Džemail, Gračanin Šefčet i Zilkić Safet.

Gračanin Šefčet o Etemoviću kaže: "Bio sam prisutan u V Mesnoj zajednici gde je Etemović obučavao ljude u rasklapanju i sklapanju oružja i S.Trnava na nekoj strugari, gde su Zilkić Safet i Etemović Džemail obučavali neke ljude da rukuju oružjem". U vezi sa probnom mobilizacijom Gračanin pak navodi: "Tokom januara 1993.godine vršena je probna mobilizacija na teritoriji V Mesne zajednice posle pola noći, a smotru su vršili Ahmetović Soko i Etemović Džemail". Gračanin Etemovića pominje da ga je lično Etemović pozvao u staru centralu da preuzme oružje, kao i u delu gde govori da je zajedno sa njim i ostalim licima učestvovao u kradji eksploziva.

Alić Mustafa takodje pominje Etemovića, navodeći da je zajedno sa njim i drugim licima učestvovao u kradji eksploziva, pa u vezi sa tim još kaže: "Ja sam sa Etemovićem odvezao 3 paketa eksploziva kojeg smo smestili u staru centralu, a ostalih 10 paketa odvezao je Ahmetović Soko".

Jakupović Hodo, u vezi sa ulogom Etemović kaže: "Uputstvo za formiranje paravojnih jedinica i rad štabova davali su nam Ahmetović Soko i Etemović Džemail. Na jednom sastanku šefova kriznih štabova pokazivane su nam topografske karte Novog Pazara. Rečeno mi je da su te karte sačinili Halilović Alija i Etemović Džemail, kao i: Etemović Džemail nam je pokazivao kako se aktivira bomba "kašikara" i kako se rukuje automatskom puškom, i još kaže: jednom prilikom meni je Etemović Džemail tražio da mu pošaljem na raspolaganje 8 mlađjih ljudi, a kada sam ga pitao zbog čega, rekao mi je da je to njegova stvar".

Halilović Alija kaže: "Meni je poznato da su obučavane diverzantske grupe od strane Etemović Džemaila i Aljković Hajra, i tačno je da sam od Etemović Džemaila u avgustu 1992.godine dobio jednu automatsku pušku i 30 komada metaka".

Škrijelj Jonuz kaže: "Etemović Džemail je bio član Glavnog štaba za Novi Pazar i Glavnog štaba za Sandžak. Diverzante je obučavao i materijalno snabdevao Etemović Džemail. Ja sam dao samo dva lica-Crnišanin Jusufa i Besima za vojnu obuku u Tursku početkom februara 1993.godine.

Njihov boravak su plaćali Etemović Džemail, Ahmetović Soko i Ugljanin Fadil. Etemović Džemail, Ugljanin Fadil i Ahmetović Soko su o svemu odlučivali. Planove obuke, planove evakuacije i sve druge planove radio je Etemović Džemail, a verujem da je Ugljanin Fadil crtao te planove i skice. "Takodje kaže da mu je Etemović dao automatsku pušku sa 30 komada metaka.

Hasić Adem takodje navodi da je Etemović Džemail bio član Glavnog štaba za Novi Pazar i da mu je Etemović dao naoružanje.

Rašljanin Šefkija kaže: "Etemović Džemail nam je objašnjavao kako treba da se urede mesta za evakuaciju."

Zilkić Safet kaže: "Da je Etemović Džemail bio zadužen za eksploziv i za obučavanje i rukovanje eksplozivom, a

Hajrović Zekrija da poznaje Etemović Džemaila jer je u proleće 1992. godine dolazio sa Fejzović Hajrizom i navodno se interesovao za šljunak, te da su "tražili malo eksploziva za lek".

OPTUŽENI GRAČANIN ŠEFCET je u istražnom postupku, izmedju ostalog, naveo:

Da je početkom 1992. godine, na insistiranje svog prijatelja Alić Mustafe, koji je u to vreme bio predsednik mesne zajednice, koju je formirala SDA, pristupio ovoj stranci, da ga je Alić Mustafa zadužio da vodi uredjenje II mesne zajednice, da pregleda podrum i skloništa koja bi mogla da posluže u slučaju napada, te da je on taj zadatak izvršio, da je početkom avgusta 1992. godine bio na jednom sastanku u "Fontani" na kojem su bili prisutni i Ahmetović Soko, Aljković Hajro, Alić Mustafa, Zilkić Safet, Jakupović Hodo, Rašljanin Šefkija, Muminović Harun, Kolašinac Hajriz, Ugljanin Fadil i još neka lica, kada je sačinjen dogovor da se organizuje samozaštita i formiraju štabovi po mesnim zajednicama koji bi imali komandanta i desetak poverljivih ljudi prvenstveno rezervnih oficira, a da mu je posle nekoliko dana Alić rekao da će on-Šefcet biti komandant štaba II Mesne zajednice, koju dužnost je on prihvatio, da se je u početku aktivnost štaba svodila na dežurstva u kafečajnicama, a da ga je kasnije poslao Etemović Džemail u staru centralu i dao mu jednu automatsku pušku sa dva okvira i 30 metaka koju je on zatrpao u blizini svoje kuće, a da je posle nekoliko dana preuzeo od Etemovića još 8 pušaka koje je izvesno vreme držao u podrumu, a kasnije ga podelio ljudima u svojoj mesnoj zajednici, i to Bihorac Šukriji jednu automatsku pušku sa dva okvira i 60 metaka, Besimu N jednu automatsku pušku sa dva okvira i 60 metaka, Suljević Ismetu takodje jednu automatsku pušku sa dva okvira i 60 metaka, a takodje i Gračanin Aćifu, Gračanin Muradinu i Redžepu N, zatim Gračanin Abdulselimu jedan puškomitraljez sa dva

okvira i 60 metaka i Gračanin Hajru jednu snajpersku pušku sa 20 metaka, da nije obučavao ljude da rasklapaju i sklapanju oružje, ali da je bio prisutan u S.Trnavi kada su Zilkić Safet i Etemović Džemail obučavali neke ljude da rukuju oružjem i da je to bilo u nekoj strugari, da je iz svoje škole doneo jedan kinoprojektor, te da su u kafečajnici "Fontana" u blizini Osnovne škole "Vuk Karadžić", gledani film o diverzantima i eksplozivu i jedan film o skloništima. Poznato mu je da je tokom januara 1993 godine vršena probna mobilizacija na teritoriji V Mesne zajednice, posle ponoći, da su smotru vršili Ahmetović Soko i Etemović Džemail, i da im je Džemail pričao da je smotra i mobilizacija uspela. Kaže da je bio u Tutinu zajedno sa Ugljanin Fadilom, Etemović Džemailom, i još 7 do 8 ljudi koji su učestvovali u kradji eksploziva iz Kamenoloma "Gradac", da on u kradji nije učestvovao jer je ostale učesnike čekao na putu, da ne zna koliko je eksploziva ukradeno, a zna da je eksploziv istovaren u kući Alić Mustafe kao i da je Ugljanin Fadil pričao da ima nekog prijatelja u Tutinu koji mu je taj eksploziv ostavio. Navodi da je Ugljanin Fadil bio koordinator između mesnih zajednica i Glavnog Štaba za Sandžak koji je bio formiran i postojao.

Dajući svoju odbranu u istrazi više optuženih pominje Gračanin Šefćeta i to:

Ugljanin Fadil, kada govori o sastanku održanom pred Novu 1992.god. u blizini Bor džamije, na kome je dogovoreno organizovanje jedinica zv. "10+1", među prisutnima pominje i Gračanin Šefćeta, pominje ga i među učesnicima u kradji eksploziva, a kada govori da je obučavao neka lica u rukovanju oružjem kaže: "Ovu obuku su vršili Gračanin Šefćet i Etemović Džemail".

Aljković Hajro kaže: "U kafečajnici "Fontana" gledali smo film o diverzantskim dejstvima. Film i kinoprojektor doeno je Gračanin Šefćet i dalje kaže: U sklapanju i rasklapanju oružja obuku su vršili Etemović Dežamil, Gračanin Šefćet i Zilkić Safet".

Etemović Džemail kaže: "Gračanin Šefćetu sam dao jedan puškomitraljez, 7 automatskih pušaka i jednu snajpersku pušku sa ukupno 409 metaka".

Alić Mustafa: "Kada smo išli u kradju eksploziva, ja sam mojim vozilom vozio Gračanin Šefćeta i Muminović Haruna".

Jakupović Hodo navodi: "U II Mesnoj zajednici komandant Štaba bio je Šefćet Gračanin. Na jednom sastanku Etemović i Gračanin su pokazivali kako se aktivira bomba kašikara i kako se rukuje automatskom puškom".

Škrijelj Jonuz kaže: "Iz moje mesne zajednice (III) na vojnoj obuci u Turskoj bilo je ukupno 5 lica, od kojih je 3 poslao Gračanin Šefćet, bez mog znanja", a

Hodžić Zuhdija navodi: "Na sastanku Mesnog odbora SDA II MZ Gračanin je rukovodio sastankom i govorio da u gradu ima sumnjivih lica i grupa koje upadaju u kuće, kradu i maltretiraju građane, da treba da pratimo takva lica i da o svemu tome njega obaveštavamo. Sastanku je bilo prisutno oko 30 lica".

OPTUŽENI ALIĆ MUSTAFA, u svojoj odbrani u istražnom postupku, pored ostalog navodi:

Da je član SDA od njenog osnivanja, da je u II Mesnoj zajednici bio predsednik odbora, kao i član gradskog odbora SDA za Novi Pazar, da je u toku aprila i maja 1992. godine, na predlog Etemović Džemala, sa svojim vozilom otputovao u Tutin i kada su došli do portirnice preduzeća "Jelak", Etemović mu je rekao da okrene vozilo prema Novom Pazaru, da izadje iz vozila i da čuva stražu, da je tada primetio još dva putnička i jedno kombi vozilo, da je iz tih vozila izašlo više lica - oko 7-8 - i otišlo uz jedno brdo, a kada su se vratili za sat ipo, svaki od njih je nosio po jedan paket i da su te pakete smestili u vozilo kombi. Dalje kaže da su pošli prema Novom Pazaru i kada su došli u mesto Dojeviće primetili su miliciju, pa su skrenuli i nastavili put prema Selakovcu, gde su se zaustavili, a tada mu je prišao Ahmetović Soko i rekao da zbog policije menja plan i da ne može da ide prema Sjenici, te da su zbog toga, na zahtev Ahmetovića te noći u njegovoj - Alićevoj kući, istovarili 13 paketa eksploziva težine oko 20 kg po paketu. Dalje navodi da je sutradan sa Etemović Džemalom odvezao 3 paketa eksploziva kojeg su smestili u staru hidrocentralu od koje je Etemović imao ključ, a ne zna kuda je, takodje sutradan, Ahmetović kombijem odvezao ostale pakete eksploziva koji su prenoćili u njegovoj kući. Kaže da je u jesen 1991. godine položio zakletvu sa još 30 lica pred jednim hodžom i pred Hodžić Ismetom, predsednikom Gradskog odbora SDA i Kurbašević Ahmetom, a da je sadržina zakletve bila u smislu da će se boriti za interese svog muslimanskog naroda. Navodi da je pratio Ugljanin Sulejmana na neka njegova putovanja, pa da su tako u jesen 1991. godine sa dva automobila išli u Sarajevo i da je s njima bio Hodžić Nedžib i Rožajac Jusuf, da je sa Ugljanin Sulejmanom putovao i u Skoplje na osnivačku skupštinu SDA kojom prilikom je bio i Hodžić Nedžib. Još je naveo da je u jesen 1992. godine od Hodžić Kemala kupio jedan automat marke "tomson" sa 250 metaka za 1.400 maraka, kojeg je kasnije prodao za 1.500 DM.

U istrazi u svojim odbranama jedan broj optuženih pominje Alić Mustafu u sledećem:

Ugljanin Fadil, medju licima koja su učestvovala u kradji eksploziva iz Kamenoloma "Gradac" kod Tutina nabraja i Alić Mustafu.

Aljković Hajro, u delu gde nabraja koja je sve lica obučavao u kafečajnici "Fontana" za divezrija kaže da je obučavao i dva lica koja mu je doveo, Alić Mustafa, po nadimcima "Šoro" i "Zizo".

Etemović Džemail, takodje medju licima koja su učestvovala u kradji eksploziva pominje i "Taška" tj. Alić Mustafu, a kaže i da je "Taško" učestvovao u aktiviranju eksploziva uoči Ramazana i Bajrama.

Gračanin Šefčet, je naveo da ga je Alić Mustafa zadužio da u II Mesnoj zajednici pregleda podrum za skloništa, da vodi uredjenje Mesne zajednice, da je početkom avgusta 1992. godine na sastanku gde je dogovoreno organizovanje samozaštite i formiranje štabova u Mesnim zajednicama, koji imaju komandanta i lo-tak ljudi, bio prisutan i Alić Mustafa, i da mu je posle nekoliko dana Mustafa rekao da će on-Gračanin biti komandant štaba u II Mesnoj zajednici, kao i to da mu je poznato da je Alić Mustafa polagao zakletvu pred Hodžić Ismetom i jednim imamom, a takodje da je ukradeni eksploziv iz Kamenoloma "Gradac" kod Tutina istovaren u kući Alić Mustafe ali ne zna koliko je eksploziva ukradeno.

OPTUŽENI JAKUPOVIĆ HODO, je u svojoj odbrani u istrazi, izmedju ostalog, naveo:

Da se u toku januara 1992. godine, a nakon penzionisanja učanio u SDA i da je najjednom od sledećih sastanaka izabran za predsednika - komandanta Kriznog štaba V Mesne zajednice, a koji štab je imao zadatak da formira paravojne jedinice, po uputstvima koja su dali Ahmetović Soko i Etemović Džemail, da je od njega - Jakupovića, kao komandanta Kriznog štaba traženo da izvrši popis objekata od posebnog značaja da evidentira skloništa, da popiše raspoloživa vozila i broj stanovnika Mesne zajednice, da popiše medicinsko osoblje u mesnoj zajednici, da je bio izabran za člana Glavnog odbora za Novi Pazar. Dalje navodi da je sačinjen plan evakuacije stanovništva prema kojem bi se ista vršila prema S. Paralovo, a zatim prema Tutinu i Rožaju, te da su svi komandanti štabova u junu ili julu 1992. godine išli u S. Paralovo, kojom prilikom im je pokazan pravac planirane evakuacije, da su na jednom od sastanaka, kome su prisustvovali svi šefovi Kriznih štabova, pokazivane topografske karte Novog Pazara za koje je rečeno da su ih sačinili Halilović, Alija i Etemović Džemail i da su na tim kartama bili ucrtani objekti OŠ "Vuk Karadžić", Medicinski centar i podrumi u privatnim zgradama, te da je jedna takva karta nudjena i njemu, da ga je jednom prilikom Ahmetović Soko kritikovao zbog nesačinjenog ratnog plana za V Mesnu zajednicu kao i plana evakuacije prema kojem se u njegovoj - V Mesnoj zajednici trebala formirati četa od 128 ljudi i da je ta četa stvarno i formirana, ali da on nije imao

prilike da vidi spisak ljudi koji su bili u toj četi, da je posle kritike koju mu je uputio Ahmetović napustio članstvo, te da je umesto njega za komandanta Štaba izabran Halilović, Alija, da su na jednom od sastanaka u naselju Iskra, Etemović Džemail i Gračanin Šefčet pokazivali komandantima Kriznih Štabova kako se rukuje automatskom puškom i kako se aktivira bomba "kašikara, te da je to radjeno u jednoj šupi, da mu je Etemović tražio da mu pošalje na raspolaganje 8 mladjih ljudi, da mu je poznato da je komandant Kriznog Štaba u II Mesnoj zajednici bio Gračanin Šefčet, da je Etemović Džemail bio član Glavnog Štaba za Novi Pazar i da je povremeno dolazio kod njih u V Mesnu zajednicu, da je znao da je formiranje ovakvih Štabova i grupa zabranjeno, ali da se je prevario i učestvovao u tom poslu. Takođe je naveo da je na prvom sastanku tzv. privrednog odbora odlučeno da se formiraju Resori za privredu, te da je on jedno vreme bio komandant Resora za odbranu.

Što se pak oružja tiče Jakupović je naveo da mu je Ugljanin Fadil iz stare hidrocentrale predao 6 automatskih pušaka i jednu dugu pušku sa po 2 okvira i sa po 40 metaka za svaku pušku, da je on ovo oružje i municiju predao Faković Ibrahimu, ali da mu nije rekao kome da ga podeli, medjutim, da je tačan Fakovićev navod da je od njega - Hoda dobio 4 puške sa odredjenom količinom municije, a da je dve puške uzeo Rizvanović Elvir, ali ne zna sa koliko metaka. Na kraju je naveo da je pogrešio što nakon napuštanja SDA nije prijavio ostalu grupu nadležnim organima, ali da je o tome više puta razmišljao.

U svojim odbranama, u istrazi, više optuženih pominje Jakupović Hoda, pa tako:

Kolašinac Hajriz, kada govori da je Sulejmanu Ugljaninu predložio da sazove sastanak Mesnih odbora SDA da bi se sagledalo šta je učinjeno na realizaciji načela koje je on sastavio, kaže da je taj sastanak održan i da je na njemu prisustvovao i Jakupović Hodo, a u tom delu još kaže: "Ja, Jakupović Hodo i lica koja sam ranije pomenuo činili smo Glavni odbor SDA za Sandžak."

Ugljanin Fadil navodi da je pre Alije Halilovića, komandant Štaba u V Mesnoj zajednici bio Hodo Jakupović, i još kaže, da je Hodu iz stare centrale predao 7 pušaka sa municijom.

Aljković Hajro, medju članovima Glavnog Štaba za Novi Pazar, nabraja i Jakupović Hoda.

Etemović Džemail navodi: "Medju članovima Glavnog Štaba pominjao se i Hodo Jakupović. Glavni Štab je formiran pre rata u Bosni. Pomenuta lica su kontaktirala u Bosni sa Muratom Šabanovićem, Juka Prazinom i Čengićem

i izvesnim Šajom iz Foče".

Gračanin Šefćet, kada govori o sastanku u kafečajnici "Fontana" na kome se razgovaralo o organizovanju i formiranju Štabova u mesnim zajednicama u vezi sa izvršenjem ovog zadatka kaže: "Jakupović Hodo zajedno sa Aljković Hajrom je tada rekao da je taj posao u V Mesnoj zajednici već završen".

Faković Ibrahim kaže da je u V Mesnoj zajednici formiran ogranak Kriznog Štaba za Novi Pazar, a da je predsednik ogranka bio Hodo Jakupović, kao i to da mu je Jakupović Hodo u oktobru doneo kod kuće 6 automatskih pušaka.

Halilović Alija kaže da su ga na sastanku Kriznog Štaba, koji je održan u kafečajnici Šabotić Munira, pozvali Jakupović Hodo i Faković Ibrahim, da je na sastanku bilo prisutno loštak članova Kriznog Štaba i da je svaka mesna zajednica imala obavezu da obezbedi po nekoliko kandidata za obuku u Turskoj krajem 1992.godine.

Hasić Adem takodje medju članova Štaba pominje Jakupović Hoda.

OPTUŽENI FAKOVIĆ IBRAHIM, je u istrazi, između ostalog, naveo:

Da je član SDA od polovine 1990 godine i da je biran za koordinatora za medjustranačku saradnju do koje nije došlo, a da je inače, bio u rezervnom sastavu milicije od 1977.godine, da su u mesnoj zajednici imali Mesni odbor koji je trebao da preuzme ulogu Kriznog Štaba na čijem čelu je bio Jakupović Hodo, da o svemu što se radilo u Mesnom odboru i Kriznom Štabu nisu sačinjavali nikakva pismena dokumenta, da je u mesnoj zajednici napravljen plan evakuacije gradjana i plan zaštite objekata, kao što su: Filter za vodovod, Bolnica, Benzinska pumpa, Silosi i dr. Da bi u slučaju evakuacije stanovništvo bilo prikupljeno u Muru, a potom išlo prema Rožaju, da bi išli starci, žene i deca, a da bi vojno sposobni muškarci branili objekte koje je nabrojao.

Što se tiče oružja navodi da mu je Jakupović Hodo u oktobru 1992.godine kući doneo 6 automatskih pušaka od kojih je jednu zadržao za sebe a dve dao Elviru N i jednu Safetu iz "Ukrasa" i jednu Hasanović Edinu i svima sa po dva okvira sa po 30 metaka, a potom navodi kako je od Hoda dobio 4 puške od kojih je po jednu dao Hasanović Safetu, Alidemović Safetu i Hasanović Edihu, a da je jednu zadržao za sebe, te da je od Hoda Jakupovića dve puške dobio Rizvanović Elvir.

U istrazi u svojim odbranama Faković Ibrahima pominju opt. Aljković Hajro, Halilović Alija i Jakupović Hodo.

Aljković Hajro pominje Fakovića kao člana Glavnog Štaba za Novi Pazar

Halilović Alija kaže da su ga Faković i Jakupović pozvali na sastanak Kriznog Štaba koji je u novembru 1992.godine održan u kafečajnici Šabotić Munira.

Jakupović Hodo kaže: "Ja sam ovo naoružanje predao Faković Ibrahimu, ali mu nisam rekao kome da ga podeli".

OPTUŽENI HALILOVIĆ ALIJA, u svojoj odbrani, u istrazi, izmedju ostalog, navodi:

U toku novembra 1992.godine sreo se sa Faković Ibrahimom i Jakupović Hodom, koji su stanovali u V Mesnoj zajednici i oni su ga pozvali na jedan sastanak u V Mesnu zajednicu, koji je održan u kafečajnici Šabotić Munira u Radničkoj ulici, na kom sastanku je bilo prisutno loštak članova Kriznog Štaba i na istom sastanku je on-Halilović imenovan za Hodovog zamenika. Dalje navodi da je Krizni Štab formiran u toku 1991.godine, a 1992.godine je trebao da se dokompletira-popuni i trebalo je da ima ukupno 5 članova, ali da ih nikad nije bilo više od 3 člana. Na sastancima Glavnog Štaba navodi da su se dogovorili da se izrade planovi za evakuaciju i odbranu, te da je on jedan takav plan radio za V Mesnu zajednicu, pa pošto je uradio dobar plan evakuacije i odbrane za svoju mesnu zajednicu na Glavnom Štabu je dobio zaduženje da pomogne i drugim štabovima da naprave svoje takve planove, da je pomogao svim mesnim zajednicama osim II Mesnoj zajednici, da je on sa Sulejmanom Ugljaninom u vezi plana evakuacije kontaktirao najmanje 4 puta. Dalje navodi; "pred opštinske izbore radio sam jedan plan o mogućnostima razvoja privrede u opštinama Novi Pazar, Sjenica i Tutin. Bio je dogovor da ja budem ministar za privredu i u tom smislu ja sam radio pomenuti plan razvoja opština Novi Pazar, Sjenica i Tutin". Dalje je ovaj optuženi naveo: da su Krizni Štabovi naoružani jula i avgusta 1992.godine, da je oružje u Novi Pazar došlo u dva navrata: prva količina je došla iz Bosne, a druga je nabavljena od Vojske Jugoslavije preko neke crnogorske veze. U prvoj turi nabavljena je veća količina oružja kada je deo zaplenjen u Priboju, i da prva količina je prodavana pojedincima i bila je diskretnija od druge deobe. Druga pošiljka je imala 50 do 60 automatskih, poluautomatskih i običnih pušaka, jer je u mesnim zajednicama trebalo naoružati po 7 do 8 ljudi.

U vezi sa vojnom obukom u Turskoj kaže da je svaka mesna zajednica imala obavezu da obezbedi po nekoliko odnosno po 5 do 6 kandidata krajem 1992.godine, ali da o toj obuci ništa više ne zna.

Dalje navodi da je na nivou grada postojao Glavni Štab . koga su činili predsednici Kriznih Štabova u mesnim zajednicama, da je imao utisak da je pored Ahmetović Sokola glavna ličnost u Glavnom Štabu bio Ugljanin F-dil, jer je on zamenjivao Ahmetovića u njegovom odsustvu. Takodje kaže da zna da je za područje Sandžaka postojao Glavni Štab i da je bilo trvenja u rukovodstvu oko toga ko će rukovoditi tim Štabom. Navodi da je svaka mesna zajednica, zavisno od veličine trebalo da da između 5 i 10 boraca za formiranje specijalnih jedinica i da je zadatak specijalnih jedinica bio da pomognu Štabovima u mesnim zajednicama, da spreče paniku, bežanje i da prihvata borbu sa eventualnim napadačima. Navodi da je on dva puta bio na sastancima Glavnog Štaba. Poznato mu je da su obučavane diverzantske grupe od strane Etemović Džemila i Aljković Hajra za koga je saznao da je prirotehničar po zanimanju, te da je ove grupe prvo obučavao Aljković a potom Etemović. Navodi da je u avgustu 1992.godine od Etemović Džemila dobio jednu automatsku pušku sa dva okvira i 30 metaka koju je držao u svojoj kući u S.Hotkovu. Oružje koje je deljeno po mesnim zajednicama trebalo je da se da borcima specijalnih jedinica. Navodi da ne zna da li su na području Sjenice i Tutina formirani Krizni Štabovi, ali ako su ljudi iz tih sredina išli na obuku u Tursku, onda je sasvim sigurno da su takvi Štabovi i u Sjenici i u Tutinu postojali.

U svojim odbranama u istrazi neki od optuženih su govorili o ulozi i delatnosti Halilović Alije, pa tako:

Kolašinac Hajriz kaže da je Glavni Štab za Novi Pazar prerastao u Glavni Štab za Sandžak i da je u tom Štabu bio i Halilović Alija. Pominje da je i među licima koja su ga zajedno sa Ugljanin Sulejmanom obišla kada je došao sa operacije, kojom prilikom se Sulejman ljutio na Ahmetović Sokola zbog kvaliteta lica koje je Soko poslao na obuku u Tursku, jer su ih ta lica obrukala.

Etemović Džemail u delu izjave-odbrane gde govori o svojim susretima sa Sulejmanom Ugljaninom kaže, da se drugi put video u radnji Sokola Ahmetovića, gde je došao i Halilović Alija sa izradjenim kartama za evakuaciju, i dalje govoreći o diverzantskim akcijama i kartama komunikacija sa označenim mestima za obrušavanje, koje je on radio sa Aljković Hajrom, i kaže: "Halilović Alija je radio karte evakuacije za svaku mesnu zajednicu. Glavna mesta za evakuaciju bila su: Paralovo i Šutenovac sa Lečom. Cilj evakuacije bio je povezivanje sa Bosnom i Kosovom. Glavni plan za Sandžak napravio je Halilović Alija i jedan pukovnik po činu, a preziva se Sefović. O svemu ovome bio je obavешten Suljo Ugljanin, koji je pohvalio Halilovića da je stručnjak za karte".

Jakupović Hodo kaže: "Na jednom sastanku u kafečajnici u Ul. Djurdjevi Stupovi, na kome smo prisustvovali mi, kao šefovi Kriznih štabova, pokazivane su nam topografske karte Novog Pazara, a rečeno mi je da su to sačinili Halilović Alija i Etemović Džemail. U tim kartama bili su ucrtani objekti OŠ "Vuk Karadžić", Medicinski centar i podrumi u privatnim zgradama u gradu". I još kaže: "Kada sam ja napustio mesto komandanta štaba na moje mesto izabran je Halilović Alija".

OPTUŽENI ŠKRIJELJ JONUZ u svojoj odbrani u istražnom postupku, između ostalog, navodi:

Da je član SDA od kraja 1991.godine i da je izabran u Izvršni odbor SDA III Mesne zajednice, te da je kasnije postao član Glavnog Kriznog štaba za Novi Pazar, čiji je komandant bio Ahmetović Soko, da su Krizni štabovi postojali za svaku mesnu zajednicu u gradu i za S.Mur i Trnavu, kao i za seoske mesne zajednice, da su sastanke održavali u kafečajnicama i na njima se dogovarali i formirali paravojskih jedinica, da mu je lično poznato da je za svaku mesnu zajednicu organizovana ili trebalo da se organizuje sanitetska služba od jedan ili dva lekara, četiri do pet medicinskih sestara, pozadinska odeljenja od 15 do 20 ljudi, da se formira služba veze, kurirska služba, služba za evakuaciju, budilska služba (za budjenje), diverzantske grupe od po 3 člana, grupe za zaštitu objekata od posebnog značaja i da se u mesnim zajednicama formira obezbedjenje nešto poput milicije, da je planirano i realizovano formiranje grupa "10+1".

Takodje je naveo da je on u svojstvu komandanta Kriznog štaba III MZ (mesne zajednice) imao zaduženje da formira u toj zajednici sve jedinice i službe napred na vedene. Kaže da je u svojoj MZ formirao jedan vod od 15 do 20 ljudi, koji je imao zadatak da štiti Radio stanicu, Apoteku kod Autobuske stanice i Autobusku stanicu, da je vod trebalo da se naoruža, ali da ga on nije naoružao. Kaže da je za njegovu MZ postojao plan evakuacije. Stanovništvo je trebalo da se evakuiše iza upravne zgrade "Minela", pa levom obalom reke Raška preko naselja Jaklja i levom obalom Jošanice do Mura. Navodi da je diverzante obučavao i materijalno snabdevao Etemović Džemail koji je bio član Glavnog štaba za Novi Pazar i Glavnog štaba za Sandžak.

U vezi obuke u Turskoj navodi da je od njega traženo da obezbedi 10 obveznika za obuku a da je on dao samo 2: Crnišanin Jusufa i Besima, koji su na obuku otišli početkom februara 1993.god., a vratili se krajem marta iste godine, da je iz njegove MZ na ovoj obuci bilo ukupno 5 lica, od kojih je 3 lica poslao Gračanin Saćet bez njegovog znanja, da mu je Crnišanin Jusuf pričao da je iz Novog Pazara na obuci bilo 30 do 40 lica, iz Sjenice 20 i iz Tutina 1 ili 2 lica, te da ta lica nisu primala platu zbog

Čega je došlo do sukoba između štaba i obučavanih lica kojima je bilo i obećano da se njihovim porodicama plaća po 200 DM i da budu obezbeđene namirnicama. Dalje u vezi obuke kaže da je zadnja grupa otišla na obuku 20. aprila 1993. godine, da je i on trebalo da ide na obuku, ali se je opravdao bolešću. Navodi da su lica na obuci u Turskoj obilazili Ahmetović Soko i Ugljanin Fadil koji je također bio član Glavnog štaba, te da su Ugljanin, Ahmetović i Etemović o svemu odlučivali. Kaže da je planove obuke, evakuacije i druge planove izradjivao Etemović Džemail, a Ugljanin Fadil crtao skice i planove. Polovinom 1992. godine ulogu Ahmetović Sokola preuzeo je Ugljanin Fadil, jer je Ahmetović bio zauzet poslovima u Kriznom-Glavnom štabu za Sandžak. Finansiranje svih poslova išlo je preko Ahmetović Sokola.

U vezi oružja navodi da mu je Etemović dao jednu automatsku pušku sa 30 metaka a da je još 30 metaka kupio od Zilkić Safeta. Oružje i municiju je primio u aprilu 1992. godine.

U istražnom postupku neki od optuženih pominju Škrijelj Jonuza, pa tako:

Ugljanin Fadil, navodi da je Jonuz bio prisutan na sastanku gde se govorilo o zadacima na planu formiranja i organizovanja jedinica "10+1".

Aljković Hajro, među prisutnim članovima štaba, na kome je Ahmetović Soko rekao da treba formirati odred ljudi sa zadatkom da u slučaju napada miniraju prilaze gradu kao što su: mostovi, propusti i uvale, pominje i Škrijelj Jonuza.

Gračanin Šefćet, pominje među prisutnima na sastanku u "Fontani", kada se odlučivalo da se organizuju štabovi po mjesnim zajednicama i izvesnog "Nuna" iz III MZ, što je inače, nadimak Škrijelj Jonuza.

Hasić Adem, među članovima štaba također pominje izvesnog "Nuna".

Zilkić Safet, također kaže da je Škrijelj Jonuz bio član Glavnog štaba za Novi Pazar i da mu je on-Safet, prodao 20 metaka za automatsku pušku.

OPTUŽENI HASIĆ ADEM, je u istrazi, pored ostalog, naveo:

Da je nakon odsluženja vojnog roka 1990. godine postao član SDA i njen aktivista, da je kao aktivan član izabran za člana Glavnog štaba za Novi Pazar, čiji je

zadatak bio da organizuje vojnosposobne ljude za odbranu od četnika i drugih formacija. Štab je brojao sedam članova i da su pored njega članovi tog štaba bili još i Etemović Džemail, Ugljanin Fadil, Jakupović Hodo, izvesni "Nune" (Škrijelj Jonuz), Šefkija N. (Rašljanin) i Safet N. (Zilkić). Nezna ko je bio prvi komandant glavnog štaba za grad, ali zna da su kasnije na to mesto izabrali Ugljanin Fadila. Navodi da su pripremali skloništa za slučaj napada iz vazduha, davali uputstva da niko ne izlazi iz kuća kada prolazi vojska Jugoslavije i dogovorili se da se svakom napadu treba odlučno suprostaviti.

Dalje navodi da je u toku 1992.godine od Ugljanin Fadila dobio jednu automatsku pušku sa 110 komada metaka, a od Etemović Džemila tri automatske puške koje je po nalogu Ahmetović Sokola podelio Hasić Atifu, Halilović Sadiku i nekom Muharemu iz Novog Pazara podelivši uz puške i municiju, ali da nezna u kojoj količini. Puške su mu date iz stare hidrocentrale, a puška koju je on dobio od Ugljanin Fadila i koju je držao kod svoje kuće mu je kasnije nadjena i oduzeta.

U vezi sa lekovima kaže da ima rodjake u Albaniji gde je sa svojim ocem Latifom kod istih putovao i da je tamo kupio neke injekcije i aspirine u količini za oko 200 do 300 DM, te da je ove lekove nudio na prodaju, ali da mu ih niko nije hteo da kupi.

U istražnom postupku optuženog Hasić Adema pominju u svojim odbranama optuženi Ugljanin Fadil i Etemović Džemail. Ugljanin Fadil ga pominje kao prisutnog na sastanku održanom pred Novu 1992.godinu, kada je dogovoreno organizovanje jedinica zv."10 + 1" i da je Ademu dao jednu automatsku pušku sa municijom, a Etemović Džemail ga pominje medju licima kojima je u prvoj etapi on-Džemail podelio oružije gde kaže: "Hasić Adem 4 puške, od čega jednu poluautomatsku pušku (PAP) i 29 metaka po pušci. Sva navedena lica dolazila su ispred centrale i primala oružije i municiju za dalju distribuciju koju su vršili po mesnim zajednicama.

OPTUŽENI RAŠLJANIN ŠEFKIJA, je u svojoj odbrani u istrazi pored ostalog naveo:

Da mu je nešto pred početak oružanih sukoba u Bosni i Hercegovini Ahmetović Soko, inače školski drug, odnosno drug iz škole rezervnih oficira, rekao da bi, s obzirom na ratno stanje trebalo nešto učiniti na zaštiti muslimanskog naroda, a naročito starih ljudi, žena i dece, te u tu svrhu da je potrebno sačiniti plan evakuacije gradjana, nakon čega mu je objasnio detalje tog plana, te da su za njegovu mesnu zajednicu bila odredjena četiri mesta za evakuaciju,

POLITIČKO SUĐENJE

HAJRIZ KOLAŠINAC i dr. - NOVI PAZAR

DOKUMENTACIJA:

REŠENJE VRHOVNOG SUDA SRBIJE Kž. I 491/95 od
25.3.1996., ("Ukida se Presuda Okružnog suda u Novom
Pazaru K.63/93 od 12.10.1994. i predmet vraća
prvostepenom sudu na ponovno sudjenje...")

da su inače prema tom planu evakuacije to najčešće bili potoci, mesta pored reke ili mesta u šumi. Ahmetović Soko je od njega tražio da za područje MZ Mur pronadje mladje ljude i da im da konkretna zaduženja, pa je on Šefkija u tu svrhu angažovao Šaćirović Asima iz Bajevice nekog Preljevića iz Mura, Zećović Šefćeta, Ramović Nafila, oba iz Mura, Plojović Mersata iz Šutenovca i Šemovića N. iz Lukara, pa da mu je zbog toga Ahmetović Soko iz stare hidrocentrale u Novom Pazaru predao sedam automatskih pušaka i jednu poluautomatsku pušku, sa po 30 metaka za svaku pušku, da je zatim on ovo naružanje i municiju podelio ovim licima, a on je dobio jednu automatsku pušku sa 90 metaka.

Kaže da je na području grada Novog Pazara postojao i delovao Krizni štab koga su činili predsednici mesnih zajednica, da je štabom predsedavao Ahmetović Soko, a u njegovom odsustvu tu funkciju vršio Fadil geometar, (Ugljanin), i da je za područje celog Sandžaka takodje postojao krizni štab, ali da on njegov sastav nezna. Dalje navodi da je on imao zadatak da obezbedi kurirsku vezu izmedju mesne zajednice i Kriznog štaba-Glavnog. Da je imao zadatak da organizuje dežurstvo u svojoj mesnoj zajednici koje je imalo za cilj da prati pokrete jedinica vojske Jugoslavije. Navodi da su sastanke gradskog kriznog štaba održavali u naselju Potok u Novom Pazaru u kafečajnici, a jedan sastanak da su održali kod Ugljanin Fadila, kojom prilikom ih je Ahmetović Soko upoznao da je na sastanku MNVS-a za Sandžak za komandanta teritorijalne odbrane Sandžaka izabran Alija Mahmutović iz Sjenice, te da su oni na to reagovali tako što su govorili da Mahmutovića ne interesuje muslimanski narod i da gleda samo svoje interese. Na sastancima koje je držao Krizni štab za Novi Pazar je bilo govora da se organizuje odbrana grada, da se odrede kote sa kojih bi se grad branio, seća se da je bilo reči i o tome da se obezbedi bolnica, a bilo je govora da se i neki mladići pošalju u Tursku na vojnu obuku, ali da iz njegove mesne zajednice Mur čiji je on bio komandant niko nije poslat na ovu obuku. Naveo je da je na jednom od njihovih sastanaka prisustvovao i Sulejman Ugljanin nakon povratka iz Turske.

Nekoliko optuženih u svojim odbranama u istrazi pominje i optuženog Rašljanin Šefkiju, pa tako:

Aljković Hajro, kada izjavljuje ko je sve sačinjavao Glavni štab na nivou grada pominje i Rašljanin Šefkiju.

Gračanin Šefćet u delu svoje odbrane gde govori o sastanku na kome se dogovaralo organizovanje samozaštite i formiranje štabova u mesnim zajednicama, kaže da je tom sastanku prisustvovao i Rašljanin Šefkija.

Hasić Adem, kada nabraja članove štaba navodi i Šefkiju.

Etemović Džemail u delu odbrane gde govori kome je sve u drugoj etapi podelio oružije kaže: "Rašljanin Šefkiji 7 automatskih pušaka sa po 2 okvira i 210 metaka i jednu poluautomatsku pušku sa 29 metaka".

Šaćirović Asim kaže: "tokom avgusta i septembra 1992.godine Šefkija Rašljanin mi je ponudio poluautomatsku pušku sa dva okvira i 40 metaka, njegovu ponudu sam prihvatio i oružije zakopao u jednom šumarku iznad moje kuće. Meni je Šefkija kada mi je dao pušku, pričao da evakuacija treba da se vrši u šumu gde se tamo evakušu žene, deca i starci".

Plojović Mersat navodi da mu je na dva meseca pre hapšenja Rašljanin Šefkija u večernjim časovima predao jednu automatsku pušku sa dva okvira i 30 metaka i rekao mu da je ostavi na bezbedno mesto.

OPTUŽENI ZILKIĆ SAFET, u svojoj odbrani u istrazi pored ostalog navodi:

Da se sa Ugljanin Fadilom upoznao tokom 1992.godine na sednici Glavnog štaba za Novi Pazar, te da mu je Fadil septembra meseca 1992.godine kada se s njim sreo u gradu i pitao ga da li poseduje oružije i kada mu je on rekao da nema nikakvo oružije, rekao da bi trebalo da ima oružije pošto i ostali članovi Glavnog štaba SDA imaju oružije, pa su se dogovorili da on-Zilkić dodje kod stare hidrocentrale u Novom Pazaru i kada je on tamo otišao da mu je dao dve automatske puške sa većom količinom municije, koje su bile spakovane u džaku što je on odveo svojoj kući, pa nakon toga 20 metaka prodao Skrijelj Jonuzu, da je oružije i municiju zakopao ispod jedne suve šljive gde je prilikom pretresa pronadjena i oduzeta. Navodi da je komandant Kriznog štaba za MZ Trnava bio Dupljak Rifat i da selo Hotkovo pripada MZ Trnava.

U svojoj drugoj odbrani u istražnom postupku Zilkić navodi da je bio član Glavnog štaba za Novi Pazar, da ne zna da li je u MZ Trnava postojao komandant Kriznog štaba, da ne zna ništa o planovima mobilizacije i evakuacije, da nije tačno da je u kući Dupljak Rifata zadužio 4 automatske puške i 2 bombe, da nije tačno da je vršio zamenu "TT" pištolja, niti da je dao puške Ramović Senadu, Zilkić Mašu, Numanović Besimu, Omerović Šahinu, niti bombe Ugljanin Fadilu i Omerović Šahinu, da nije učestvovao u obuci lica na području MZ Trnava, niti je on pak izvodio praktičnu obuku u sklapanju i rasklapanju automatskih pušaka i pištolja, da iz svoje MZ nije vodio nikakve mladiće na obuku kod Etemović Džemaila.

Medjutim, u istrazi u svojim odbranama čak šest optuženih govori i objašnjava ulogu Zilkić Safeta, pa tako:

Ugljanin Fadil kaže da je na sastanku kod Bor džamije, na kome je Ahmetović Soko dao zadatak da se po mesnim zajednicama organizuju jedinice "10 + 1" prisustvovao i Zilkić Safet i još navodi: "ja sam Safetu Zilkiću dao dve automatske puške sa municijom, a mene je Zilkić jedne večeri dao jednu bombu kašikaru".

Aljković Hajro kaže: "u sklapanju i rasklapanju oružija obuku su vršili Etemović Džemail i Zilkić Safet".

Etemović Džemail navodi: "Primljeno naoružanje sam podelio krajem septembra 1992.godine, tako što sam dao i Zilkić Safetu tri automatske puške sa dva okvira i po 29 metaka po pušci".

Gračanin Šefčet u delu svoje odbrane gde govori o sastanku u kafečajnici "Fontana", na kome se dogovaralo o organizovanju samozaštite i formiranju štabova po mesnim zajednicama, medju prisutnima pominje i Zilkić Safeta, pa još navodi: "Bio sam prisutan u selu Trnava sa Zilkić Safetom i Etemović Džemailom koji su neke ljude obučavali u rukovanju oružijem, a to je bilo u nekoj strugari".

I Hasić Adem medju članovima štaba pominje i Safeta, a

Dupljak Rifat kaže: "Na jednom sastanku tokom maja 1992.godine bili su prisutni svi predsednici iz grada i sela. Nekoliko dana posle ovog sastanka Hodžić Ismet mi je predstavio Zilkić Safeta kao čoveka koji će organizovati poslove samozaštite. Saradjujući sa Zilkićem saznao sam od njega da postoji plan evakuacije prema Ribariću u slučaju napada od paravojnih formacija. O mogućim napadima pričali su Ahmetović i Zilkić, što je bio razlog da organizujemo dežurstva u mesnim zajednicama. Od Zilkića sam obavešten da je na nivou Opštine formirana jedinica za brza dejstva sastavljena od po tri čoveka iz svake mesne zajednice. Za moju MZ te ljude je odredio Zilkić Safet. Sredinom leta 1992.god.formirani su štabovi samozaštite, a brojali su 5-6 ljudi. U mojoj MZ komandant tog štaba bio je Zilkić Safet, a onda navodi ko je bio komandant za gornji deo Trnave, ko za naselje oko Fabrike nameštaja i redom, a potom kaže: Zadaci ovih članova bili su da na terenu utvrde koliko naoružanja i kod kojih ljudi, a kad govori o oružiju da kaže da je Kurtašinović Nihad uzeo automatsku pušku jer je Safetu Zilkiću dao pištolj "TT".

OPTUŽENI DUPLJAK RIFAT, u svojoj odbrani u istrazi izmedju ostalog je naveo:

Da je član SDA postao početkom decembra 1991.god. i da je bio predsednik Mesnog odbora SDA za MZ Trnava, da su sredinom leta 1992.godine formirani štabovi samozaštite koji su brojali 5-6 ljudi, a da su u zaseocima formirani tzv.podobori koje je predstavljalo jedno lice, da je bio veoma aktivan u mesnoj zajednici i kao takav, a i po položaju je postao član Glavnog štaba za Novi Pazar čiji je predsednik bio Ismet Hodžić-"Iko", da je u maju mesecu 1992.godine bio prisutan na sastanku predsednika svih mesnih zajednica iz grada i sela, a posle ovog sastanka mu je Hodžić Ismet predstavio Zilkić Safeta kao komandanta štaba u mesnoj zajednici i čoveka koji će organizovati samozaštitu, da je Zilkić bio komandant štaba za gornji deo Trnave, Ljakić Faruk za centar mesne zajednice, Kurbašević Ramo za Brdjane, Suljević Ibro za reon Fabrike "Deževa" i da je zadatak svih članova štaba bio da na terenu utvrde koliko ima naoružanja i kod kojih ljudi. Navodi dalje da je za Mulić Ismeta čuo da nabavlja oružije negde u Bosni i da ga šleperima transportuje za Sandžak, da SDA ima magacin oružija koji se nalazi na putu Novi Pazar - Rožaje ili Rožaje-Tutin i da je u pitanju količina oko pet hiljada komada raznog oružija. Navodi da je on i Mulić Rahim od Mulić Ismeta uzeli 29 komada raznog oružija sa po 50 metaka za svako oružije i da su ga njegovim autom prevezli i ostavili kod kuće njegovog-Rifatovog rodjaka Dupljak Ešrefa, a zatim ga podelili, da je on uzeo za sebe jednu automatsku pušku i jednu bombu, Dupljak Ešref snajpersku pušku, bombu i 100 komada metaka, Dupljak Hido jednu automatsku pušku, Hamidović Zaim jednu automatsku pušku, Murić Rahim jedan puškomitraljez i jednu bombu, Idrizović Ramiz jednu automatsku pušku i jednu bombu, Bihorac Ekrem jednu automatsku pušku, Čosović Besim i Nako po pušku i bombu, Pljakić Faruk jednu automatsku pušku i bombu, Pljakić Cico jednu automatsku pušku, Šabanović Huso jednu automatsku pušku, Mulić Ismet jedan "Tomson"-automat, Mulić Kasim jednu snajpersku pušku, Suljević Ibro jednu snajpersku pušku, 100 komada metaka i automatsku pušku za sina, Dupljak Izet i Šućro po jednu automatsku pušku, Ličina N. iz Pljevljana automatsku pušku, Aljović Omer iz Trnave poluautomatsku pušku i 100 metaka američke proizvodnje, Kurtanović Mahit automatsku pušku, jer je Safetu Zilkiću dao pištolj, Smajović Džemko automatsku pušku i bombu, Smajović Emin poluautomatsku pušku, Rebronja Hamzo malokalibarsku američku pušku sa 200 metaka, Hećo Sulejman automatsku pušku, Kurbašević Ramo automatsku pušku i Bećirović Safet malokalibarsku pušku sa 100 metaka, i radio stanicu francuske proizvodnje. Sva navedena lica dobila su po dva okvira municije. Ovo naoružanje i municija nisu plaćeni.

Navodi da poznaje Hodžić Nedžiba koji ga je u januaru mesecu 1993.godine pozvao sa njim na obuku u Tursku i da su tamo bili 40 dana, da je iz Sandžaka na obuci u Turskoj bilo 80 ljudi, da su ih obučavali turski generali bojevom gadjanju i kretanju po karti, da je u Turskoj za vreme ove obuke vidjao Ahmetović Sokola i Kolašinac Hajriza, da su iz Resora sigurnosti na obuci bili Hodžić Nedžib, Kladničanin Šaban, Hamzić Esad, Idrizović Esad, Mulić Rahim i Alić Sabit, da su se iz Turske vratili 9.03.1993.godine, da je 1991.godine sa Hodžić Ismetom putovao u Sarajevo i tamo kupili pet pušaka po ceni od 1.500 maraka po komadu koje puške su prokrijumčarili u Novi Pazar i koje puške su podeljene.

U istražnom postupku u svojoj odbrani Dupljak Rifata pominje optuženi Zilkić Safet kao komandanta Kriznog štaba Mesne zajednice Trnava i da selo Hotkovo pripada toj MZ.

OPTUŽENI HODŽIĆ NEDŽIB, u svojoj odbrani u istrazi izmedju ostalog navodi:

Da je član SDA od njenog osnivanja jula 1990.god., a da je jula 1991.godine izabran na funkciju šefa Resora sigurnosti i ličnog obezbedjenja predsednika stranke Sulejmana Ugljanina, te da je imao zadatak da pronadje i angažuje nova lica - članove Resora sigurnosti i on je takva lica pronašao i angažovao: Leković Ediba, Rožajac Jusufa, Džanković Hajriza, Alić Selima, Kladničanin Šabana, Hoćanin Murata, Rastić Envera i Mirsada, Baltić Nura, Hot Mithada i Ugljević Isa. Resor sigurnosti SDA postojao je u svim mesnim zajednicama za gradsko i seosko područje, a u okviru mesnih zajednica postojale su podresori po sistemu "10 + 1 čovek" za svaku mesnu zajednicu. Navodi da su u svih jedanaest gradova Sandžaka (Novi Pazar, Sjenica, Tutin, Prijepolje, Nova Varoš, Priboj, Pljevlja, Bijelo Polje, Rožaje, Berane, Plav i Andrijevića) i za sve mesne zajednice postojali podresori.

U vezi vojne obuke u Turskoj optuženi Nedžib u svojoj odbrani navodi: "Meni je poznato da je formirana jedna grupa od 70-80 ljudi za odlazak u Tursku radi vojne obuke. Ja kao šef Resora sigurnosti za Sandžak stupio sam u kontakt sa šefovima Resora sigurnosti u svim gradovima Sandžaka, a posebno sa Redžović Hajrom iz Rožaja koji je trebao da pošalje 20 ljudi na obuku u Tursku. Dogovor je bio da se nadjemo na aerodromu u Skoplju. Sa aerodroma iz Skoplja na obuku u Tursku pošlo je oko 80 ljudi, od čega je iz Novog Pazara bilo 20 lica, medju kojima su: Rastić Enver, Rizvanović Elvir, i njegov brat, zatim Baltić Nuro, Kadrić N., Hot Mithat, Idrizović Esad, Isović Safet i dr."

Dalje kaže da mu je izvesni Isko iz Skoplja dao 6.000 nemačkih maraka da podeli po 500 maraka licima koja su

išla na obuku iz Novog Pazara, da je obuka u Turskoj trajala nepuna dva meseca, da su lica na obuci obučavali turski oficiri, a da se obuka sastojala u pripremi ovih lica da rukuju naoružanjem i eksplozivnim sredstvima, da on ovoj obuci nije prisustvovao, već da je u Tursku išao da obidje studente koji tamo studiraju, a po nalogu koje je dobio od ljudi iz Resora za obrazovanje Rizaha Grude, Delić Husna i još 4-5 lica koja su pripadala ovom Resoru.

Navodi da je na nivou Sandžaka postojalo MNVS—što znači vlada, Muslimanska nacionalna skupština, sva ministarstva koja postoje u Republici Srbiji, te da se seća da je ministar za privredu Sandžaka kao države bio Halilović Alija, a Resora sigurnosti on-Nedžib. Takodje navodi da je u Turskoj susreo i video Kolašinac Hajriza.

Poznato mu je da je optuženi Hodžić Jakub koga inače poznaje bio na jednom sastanku sa Ahmetović Sokolom kojemu je prisustvovao i optuženi Hodžić Mirsad, a tom sastanku su prisustvovali i predstavnici Priboja, Prijepolja i Bijelog Polja. Zna da je Hodžić Mirsad radio na poslovima obezbeđenja Sulejmana Ugljanina u Sjenici, te da je Mirsad bio na vojnoj obuci u Turskoj i da se radilo o vojnoj obuci vojnog karaktera, i da je on krajem januara 1993.godine odveo grupu od 80 mladića na vojnu obuku u Tursku, a radilo se o mladićima iz Novog Pazara, Sjenice, Rožaja i Prijepolja, da se ovoj grupi mladića Hodžić Mirsad priključio na vojnu obuku nešto kasnije i da je ovu grupu mladića do Skoplja doveo Ahmetović Soko, a odatle da ih je on vodio u Tursku sa zadatkom da ih poveže sa Refikovom Akovom, da je on sa ovom grupom mladića proveo 20 dana dok je trajala obuka, ali da on u obuci nije učestvovao. Ove mladiće na obuci je predvodio Kolašinac Džemail bivši major JNA.

U vezi sa naoružanjem navodi da su novembra 1991. godine došli kod njega u kuću Hadžiabdić Sead i Kačar Rifat i dali mu: 3 automatske puške, 5 pušaka pumparica, 5 pištolja "Lama", revolver "375", i pištolj "TT", jedan lovački karabin, jednu malokalibarsku pušku i veću količinu metaka raznih kalibara, da je ovo oružije doneto iz Sarajeva i da su ga dovezla pomenuta lica i Bećiragić Jusuf. Kaže da svom ocu nije dao nikakvo oružije, a ukoliko je oružije pronadjeno u očevoj kući da ga je on tu ostavio bez očevog znanja.

U istrazi u svojim odbranama šest optuženih pominju Hodžić Nedžiba i izmedju ostalog navode:

Kolašinac Hajriz: "Poznato mi je da je na čelu Resora sigurnosti bio Hodžić Nedžib, a Alija Mahmutović je bio ministar odbrane. Resor sigurnosti je delovao samostalno i na nas iz Štaba samozaštite je gledao sa pocenjivanjem". Kolašinac pominje Nedžiba i medju prisutnim licima u prostoriji SDA u ul. 1. Maja kada ih je Sulejman Ugljanin pitao:

4
"Hoćemo li dizati ljude da sprećimo ovo oduzimanje naoružanja i hapšenje ljudi".

Etemović Džemail kaže: "U Turskoj je vršena obuka vojnih obveznika. Rekrutovanje ljudi za obuku vršeno je po mesnim zajednicama. Jednu grupu su osnovali Sulejman Ugljanin i Hodžić Nedžib i to 80 ljudi, a druga je angažovana i pronadjena po mesnim zajednicama".

Hodžić Jakub: "Krajem 1991.godine Alija Mahmutović je postavljen za ministra odbrane za Sandžak-SDA. Na mestu ministra unutrašnjih poslova bio je Hodžić Nedžib zv."Džipko", a došao je posle Dida Melajca. Pre 2-3 meseca na poziv Ahmetović Sokola prisustvovao sam sastanku kome su trebali da prisustvuju svi članovi vojnog štaba za Sandžak: Sulejman Ugljanin, Alija Mahmutović, Hajriz Kolašinac i ostali. Sastanak je održan u prostorijama kod Bor Džamije. Na sastanak su došli Nedžib Hodžić zv."Džipko", Ahmetović Soko, ja, po jedno lice iz Prijepolja, Rožaja i još nekoliko, imena se ne sećam, govorio je Ahmetović Soko i zahtevao da Alija Mahmutović bude smenjen sa duž. ministra odbrane sa razloga što postoji dupliranje položaja, i da ne treba da postoji ministar odbrane. Tom predlogu se suprostavio Nedžib Hodžić rekavši: "On je ministar i to je gotovo. Mi vas više ne priznajemo", mislio je pri tome na vojni štab SDA. Tako je sastanak završen."

Hodžić Mirsad navodi: "Na poslovima obezbeđenja bio sam u kontaktu sa Nedžibom Hodžićem, koji je bio šef Resora sigurnosti za Sandžak i obezbeđivao Sulejmana Ugljanina, u početku kao njegov telohranitelj. Jednom prilikom Nedžib mi je rekao da ću ja da budem njegov čovjek u Sjenici. Da za svoj rad odgovaram njemu. Ja sam više voleo da budem vezan za MNVS, da budem u obezbeđenju Ugljanina i taj posao sam radio u zadnja tri meseca. Početkom ove godine Ahmetović Soko mi je predložio da idem na vojnu obuku u Tursku, prihvatio sam i otišao. Iz Resora sigurnosti je u Tursku stigla jedna grupa koju je predvodio Hodžić Nedžib."

Alić Mustafa kaže: "U jesen 1991.god. putovao sam u Zagreb sa Hodžić Nedžibom i Melajac Feridom, koji su upisivali neke ućenike na fakultet da bi izbegli služenje vojnog roka. Ja sam hteo da upišem svog brata Mirsada da bi izbegao služenje vojnog roka."

Hodžić Zuhdija navodi: "Tokom novembra 1991.god. pitao me Nedžib da li može da ostavi veću količinu oružija koje nesme da drži kod svoje kuće, jer ima malu decu. Iste večeri sam otišao i video uskladišteno oružije koje se sastojalo: 3 kalašnikova sa 22 okvira municije (u svakom okviru po 30 metaka), 5 torbica za nošenje municije, jedan automat MGv slovenačke proizvodnje sa 320 metaka, jedan lovački karabin japanske proizvodnje, jedan pištolj"TT", jedan revolver marke "Magnum",

sa municijom, jedan dvogled, 3 kožne fotrole za pištolje. Ovo oružije sam sklonio u svojoj kući ostavljajući ga na različitim mestima. Dugo vremena nisam sa Nedžibom razgovarao o oružiju i to sam učinio u januaru ili februaru 1992.godine".

OPTUŽENI FEJZović HAJRIZ, u svojoj odbrani u istražnom postupku je između ostalog naveo:

Da mu je u toku februara ili marta 1993.godine njegov zet Ugljanin Fadil došao kući i doneo jedan papirni džak moleći ga da to ostavi dok ne nađe mesto gde će to skloniti, ali da mu nije rekao da u džaku ima pušaka i municije, te da je on taj džak sklonio u podrumu svoje kuće, da je 21.5. 1993.godine njegova sestra Nafija inače supruga optuženog Fadila, donela u njegovoj kući neki džak i zaklela ga u dete da ovdene van kuće, pa je on ovo sklonio pod stepenište komšijine nedovršene kuće bez njegovog znanja. Obzirom na težinu predpostavljao je da je u pitanju municija, da je u dva navrata molio Fadila da uzme pušku, ali da mu je ovaj govorio da nema gde da je ostavi.

U svojoj narednoj odbrani u istražnom postupku optuženi Fejzović pored ostalog navodi i sledeće: "Pored puške i municije u tim kesama bila je i jedna bomba kašikara".

Dalje navodi da je u toku 1992.godine Ahmetović Soko poslao njega i Etemović Džemaila u Tutin da se jave Osmanović Ramu, šefu kamenoloma "Gradac", gde su otišli i rekli Ramu da ih šalje Soko, ali da im je on poslao Hajrović Zekriju da snjim pogledaju gde se nalazi šljunak i pesak, da je istog dana uveče pozvao Ahmetović Soko da podju u kamenolom, pa su noću otišli on, Soko, Ugljanin Fadil, Etemović Džemail, jedan mladić koji je vozio kombi, a "Varburg" je vozio Ugljanin Fadil, da ih je bilo petoro u kolima, a da ne zna koliko je lica učestvovalo u kradji eksploziva ni koliko je eksploziva ukradeno, ali zna da je ukradeni eksploziv prevezen kombijem.

Kaže da od Etemović Džemaila i Ugljanin Fadila nije primio nikakvu municiju, a da je od njega prilikom pretresa oduzeta jedna snajperska puška sa optičkim nišanom, jedna automatska puška sa dva okvira, još jedna puška, jedna bomba i 240 metaka, a da je ranije oduzeta puška i jedna bomba pripadala Ugljanin Fadilu. Još kaže da je zajedno sa Fadilom na 500-600 m od svoje kuće u jednoj šumi zakopao jednu snajpersku pušku i jednu automatsku pušku sa municijom, jer Fadil nije imao kome da ih podeli.

U toku istrage neki od optuženih pominju i optuženog Fejzović Hajriza, pa tako:

Ugljanin Fadil kaže: "U leto 1992.godine Ahmetović Soko mi je predložio da kao član Glavnog štaba treba da se zadužim s puškom. Otišao sam sa njim kod Rifata N. preuzeo pušku i odneo je kući mog šuraka Fejzović Hajriza. Nakon mesec dana moja žena je uoči hapšenja u Hajrizovu kuću odnela jednu bombu. I dalje navodi: Kradju eksploziva obezbedio je Etemović Džemail preko mog šuraka Fejzović Hajriza koji je poznavao neko lice.... Ja nisam išao do kontejnera gde je eksploziv, a znam da je lako obijen pošto je jedno lice, a sada znam da je to Hajrović Zekrija posekao neke brave na kontejneru".

Etemović Džemail navodi: "U kradji eksploziva u kamenolomu "Gradac" u Tutinu pored mene učestvovali su Ugljanin Fadil, Fejzović Hajriz, Ahmetović Soko, Taško Alić (Mustafa), Džafer N. i još neka lica koja ja ne poznajem, a poznaje ih Fadil Ugljanin, jer su to ljudi sa njegovog područija. Fejzović Hajriz je bio organizator ove kradje, jer je radio u kamenolomu i znao je gde se eksploziv nalazi, a i poznavao je magacionera."

Hajrović Zekrija kaže: "Poznajem Fejzović Hajriza jer je do 1986.godine radio u istom preduzeću. Poznajem i Etemović Džemaila, jer je u proleće 1992.god. dolazio i interesovao se za šljunak. Tada je bio u društvu sa Fejzović Hajrizom. U toku razgovora Hajriz me pitao da li se eksploziv i dalje drži u kontejnerima, pa sam mu ja objasnio da se i dalje tu čuva. Raspitivali su se ko čuva eksploziv, a ja sam rekao portiri koji ga slabo čuvaju i uglavnom noću spavaju u stražarskoj kući. Iste noći ili sutradan obijeni su kontejneri i iz njih je odnet eksploziv. Još navodi: Nekoliko meseci pre ovoga meni je Fejzović Hajriz ponudio pištolj za 500 maraka i ja sam taj pištolj uzeo i prodao ga Mašović Kemalu za 700 maraka, a Hajrizu nikad nisam dao 500 maraka.

OPTUŽENI HAJROVIĆ ZEKRIJA, u svojoj odbrani u istražnom postupku navodi:-

Da je vojsku služio kao inženjerac, da se u kamenolomu "Gradac" zaposlio 1983.godine kao miner, gde je radio sve do 1987.godine, a da se pre toga obučavao za minera tri godine, poznaje Fejzović Hajriza, jer je i on izvesno vreme radio kao automehaničar u istom preduzeću, poznaje i Etemović Džemaila, jer je u proleće 1992.god. dolazio u kamenolom i interesovao se za neki materijal-pesak. Tada je bio u društvu sa Fejzović Hajrizom. Fejzović ga tada pitao da li se eksploziv i dalje drži u kontejnerima kao ranije, pa da mu je on to i potvrdio. Raspitivali su se ko čuva eksploziv, a on im rekao da imaju stražari-portiri koji taj eksploziv slabo čuvaju, uglavnom noću spavaju u stražarskoj kućici. Objasnio im je da postojedva magacina eksploziva i to prvi u blizini kapije i kućice gde je smešten stražar, a drugi dalje 25 metara od prvog.

Ispričao je tom prilikom da je on ranije brenerom isekao jednu bravu na kontejneru, a svaki ima 6 brava, te da je iste noći ili sutradan posle ovog razgovora sa Etemovićem i Fejzovićem kontejneri obijeni i odnet eksploziv. Takodje je nekoliko meseci pre ovoga njemu Fejzović ponudio jedan pištolj za 500 DM koji je on kasnije prodao Mašović Kemalu za 700 maraka, a Hajrizu nikada nije dao 500 maraka.

Optuženi Hajrović je u svom drugom ispitivanju u istrazi porekao sve prednje navodde.

U istrazi, o delatnosti i ulozi Hajrović Zekrije u svojim odbranama su govorili i objašnjavali Ugljanin Fadil i Etemović Džemail.

Ugljanin Fadil navodi: "Mislím da je tada ukradena veća količina eksploziva-najmanje deset paketa, težine od 25-30 kg. kao i veća količina detonirajućih kapisli i sporogorećeg štapina. Još navodi da je kradju eksploziva obezbedio Etemović Džemail preko njegovog šuraka Fejzović Hajriza koji je poznavao neko lice, a sada zna da je to Hajrović Zekrija, pošto je to lice poseklo neke brave od kontejnera."

Etemović Džemail kaže: "Nama je magacioner Hajrović Zekrija obećao da će ostaviti nezaključane velike brave, a zaključaće samo jednu malu bravu koja se lako može obiti. Kao nagradu za ovo dobio je jedan pištolj. Taj pištolj mu je dao Ahmetović Soko, a predao mu ga je Fejzović Hajriz".

OPTUŽENI ŠAĆIROVIĆ ASIM, u svojoj odbrani u istrazi izmedju ostalog navodi:

Da je član SDA i da je prisustvovao sastancima u mesnoj zajednici na kojima se govorilo o bezbednosnoj situaciji i humanitarnoj pomoći, da mu je tokom avgusta ili septembra 1992.god. Rašljanin Šefkija ponudio poluautomatsku pušku sa dva okvira i 40 metaka, da je njegovu ponudu prihvatio sledećeg dana i da je ovo oružije zakopao u jednom šumarku iznad svoje kuće, da mu je Šefkija kada mu je dao pušku pričao da evakuacija treba da se vrši u šumi i da se tamo evakuíšu žene, deca i starci.

U istrazi u vezi sa optuženim Šaćirović Asimom, optuženi Rašljanin Šefkija je naveo da su za mesnu zajednicu Mur bili odredjena mesta za evakuaciju, da mu je Ahmetović Soko rekao da za područje svoje MZ pronadje mladje ljude i da im da konkretna zaduženja, pa da je on u tu svrhu pronašao Šaćirović Asima iz Bajevíce, Preljevića iz Mura, Zećović Šefkiju iz Mura, Ramović Nafilja iz Mura, Plojović Mersata iz Šutenovca i Semović N. iz Lukara, te da je ovim licima u tu svrhu podelio 7 automatskih pušaka sa po 30 metaka za svaku pušku

a za sebe zadržao jednu automatsku pušku sa 90 metaka. Puške je preuzeo iz stare hidrocentrale odvezao svojim automobilom i iste večeri ih podelio aktivistima-navedenim licima.

OPTUŽENI PLOJOVIĆ MERSAT, u svojoj odbrani u istrazi je naveo:

Da poznaje optuženog Rašljanin Šefkiju, koji mu je inače zet. Da mu je na dva meseca pre hapšenja Rašljanin u prvim večernjim časovima predao jednu automatsku pušku sa dva okvira i 30 metaka i rekao mu da to ostavi na bezbedno mesto, i da je on istu sakrio u svoju staru kuću u selu Lukare gde mu je pronadjena i oduzeta. Da nezna zbog čega je ovu pušku primio od Rašljanina, niti zna da je formiran kakav krizni štab na području njegove MZ, ali je u narednoj odbrani u istrazi objasnio pored ostalog da mu je puška bila potrebna za samoodbranu porodice i sebe od eventualnog napada, a nezna ko bi mogao da bude napadač.

Optuženi Rašljanin Šefkija u svojoj odbrani u istrazi pominje i Plojović Mersata kao jedno od šest lica koje je angažovao, dao im konkretna zaduženja u toj MZ i oružije i municiju koje je dobio za tu svrhu.

OPTUŽENI MUŠIĆ MURAT, u istrazi izmedju ostalog navodi:

Da od optuženih poznaje samo Ugljanin Fadila sa kojim radi u Geodetskoj upravi u Novom Pazaru. Da ga je krajem novembra ili početkom decembra 1992.godine Fadil pitao da li ima nešto od naoružanja, pa kada mu je on rekao da ima pištolj kal.7,65 mm za koji ima odobrenje ponudio mu je jednu automatsku pušku s tim što ga je najmanje 2-3 meseca ubedjivao da tu pušku primi, ali je na kraju ipak tu njegovu ponudu i prihvatio i na Fadilov predlog otišao na mesto "Jusuf potok" gde mu je Ugljanin dao pušku sa 75 metaka koju je on odneo u potkrovlje kuće Aljković Besima iz Lukocreva koji se nalazi na privremenom radu u Svajcarskoj, da je pre nego što je primio pušku pitao Ugljanina otkuda mu puška, pa da mu je ovaj rekao: "primi je to nije tvoja briga", a inače misli da muslimanski živalj u Opštini Novi Pazar nije ugrožen i da je ravnopravan sa srpskim živiljem.

OPTUŽENI HODŽIĆ ZUHDIJA, u svojoj odbrani u istrazi navodi:

Da on i njegov sin Hodžić Nedžib imaju posbene kuće u istoj ulici na rastojanju od 50 metara, da ga je tokom

novembra 1991.godine sin Nedžib pitao da ostavi veću količinu oružja kod njega, jer da isto nesme da drži u svojoj kući jer ima malu decu, da je on to prihvatio iste večeri otišao u Nedžibovu kuću video uskladišteno oružje koje se sastojalo od tri kalašnikova sa 22 okvira municije, u svakom okviru po 30 metaka, 5 torbica za nošenje municije, jedan MGV automat slovenačke proizvodnje sa 320 metaka, jedan lovački karabin japanske proizvodnje, jedan pištolj "TT", jedan revolver "Magnum" sa municijom, jedan dvogled i tri kožne fotrole za pištolj i ovo oružje sklonio u svojoj kući na različitim mestima, kao i da je o ovom oružju sa svojim sinom Nedžibom razgovarao posle duže vremena-tek u januaru-februaru 1992.godine.

Kaže da je iste godine prisustvovao sastanku mesnog odbora SDA za II mesnu zajednicu kojim je rukovodio Gračanin Šefćet i na kojem je bilo oko 30 lica medju kojima i njegov brat Kemal. Takodje navodi da mu je poznato da je njegov sin Nedžib bio vozač kod Sulejmana Ugljanina, a da nije znao da se bavi i drugim poslovima. Kaže da je svo naoružanje koje je naveo nadjeno u njegovoj kući prilikom pretresa, te da mu je inače poznato da je držanje oružija zakonom zabranjeno, a oružje mu je nakon pretresa oduzeto.

Dajući svoju odbranu u istrazi Hodžić Nedžib je u vezi sa Hodžić Zuhdijom rekao: "Ja mom ocu nisam dao nikakvo oružje. Ukoliko je oružje pronadjeno u kući mog oca onda sam mu ja to oružje ostavio u kući bez njegovog znanja".

OPTUŽENI HODŽIĆ JAKUB, u svojoj odbrani u istrazi pored ostalog navodi:

Da je član SDA od 25.maja 1990. godine u Sjenici, a član Izvršnog odbora SDA za Sjenicu od 29.jula iste godine

Da je dužnost šefa Resora sigurnosti za Sjenicu obavljao do aprila 1991.godine, te da ga je sa ove dužnosti smenio Alija Mahmutović uz saglasnost Sulejmana Ugljanina, jer kako je kasnije čuo Alija Mahmutović je na sastanku rekao da je on-Jakub izmislio priču da je za Resor sigurnosti stiglo 20 pištolja, a da je tog dana u Sjenici bio Sulejman Ugljanin sa predstavnicima SDA za Prijepolje, Priboj, Pljevlja, Brodarevo, Rožaje i Tutin i vodio razgovor oko snabdevanja oružjem u Sandžaku i to isključivo za Resor sigurnosti SDA po gradovima. U vezi s tim optuženi Jakub kaže da je Šefko Sadiković iz Prijepolja rekao da je za Sjenicu doneo pomenuto naoružanje, a nije rekao kome ga je dao, te da je Sulejman Ugljanin tu priču prekinuo rekavši: "To oružje je poslato za Sjenicu, ali sam ga ja vratio nazad", misleći na Novi Pazar, te optuženi Jakub misli da je to Sulejman rekao: "Zbog mira u kući", nakon čega je Mahmutović zahtevao njegovu smenu sa dužnosti šefa Resora sigurnosti.

Kao šef Resora sigurnosti za Sjenicu navodi da je vrlo često kontaktirao sa Feridom Melajcem-"Didom" iz Novog Pazara, tadašnjim šefom Resora sigurnosti za Sandžak. Kaže da je u vršenju dužnosti šefa Resora sigurnosti Sjenicu podelio u pet kvartova, koja se poklapa sa podelom još iz kraljevine Jugoslavije, da je svaki kvart imao svoj izvršni odbor koji su činili po deset ljudi, a predsednici kvartova su bili podčinjeni Skupštini SDA za Sjenicu. Svaki kvart je imao po četiri čoveka u Skupštini ispred izvršnog odbora, koji su bili zaduženi za Resor sigurnosti, a da je jedan od njih bio direktno podčinjen njemu, te da su predsednici mesnih odbora SDA po selima gde je bila ista organizacija odredjivali ljude koji su radili na poslovima sigurnosti.

Kaže da je nešto kasnije posle njegovog izbora za šefa Resora sigurnosti, dobio nalog od šefa Resora sigurnosti za Sandžak "Dida" Melajca da organizuje odbranu teritorije Sjenice, te da je izvršavajući ovaj zadatak prikupljao podatke i sačinio spiskove ljudi od 18 do 50 i od 50 do 60 godina, da su spiskovi sačinjavani i za svako selo.

Ističe da je kasnije formiran vojni štab SDA za Sandžak i da su tada sačinjeni planovi evakuacije stanovništva-Muslimana i to žena, dece i nejači. Tada je kaže na čelu-mestu šefa vojnog štaba za ceo Sandžak bio Kolašinac Hajriz, a njegov zamenik Soko Ahmetović. Nezna broj članova vojnog štaba, niti imena ostalih članova, a navodi da je vojni štab formiran u junu ili julu 1990.godine, te da je krajem 1991.god. Alija Mahmutović postavljen za ministra odbrane Sandžaka, a na mestu ministra unutrašnjih poslova, odnosno šefa Resora sigurnosti za ceo Sandžak imenovan Hodžić Nedžib zv."Džipko", koji je na ovu dužnost došao posle "Dida" Melajca.

Navodi da je Ahmetović Sokola upoznao krajem 1991.godine kada je došao kod njega kući sa Kolašinac Hajrizom i Aljković Hajrom. Hteli su kaže, da se upoznaju sa njim i rekli mu da u Sjenici Resor sigurnosti ne funkcioniše onako kako je funkcionisao dok je on bio na njegovom čelu, pa su ga molili da se vrati na tu dužnost, jer da se radi o vojnim pitanjima za ceo Sandžak i da oni o tome odlučuju, pa na njegovo pitanje da li se sa tim slažu Sulejman Ugljanin i Alija Mahmutović odgovorili su mu da se njih dvoica tome neće suprotstaviti.

Dalje navodi da je Kolašinac Hajriz još jednom (znači po drugi put) sa Ahmetović Sokolom dolazio kod njega kući i ubedjivali ga da se prihvati dužnosti šefa Resora sigurnosti SDA za Sjenicu, a kaže da ga je pre 2-3 meseca Ahmetović Soko pozvao na sastanak u N.Pazar kome su trebali prisustvovati Sulejman Ugljanin, Mahmutović Alija, Hajriz Kolašinac i ostali članovi vojnog štaba za Sandžak, da je sastanak održan u prostorijama stranke do Bor džamije, a da su na

sastanak došli: Hodžić Nedžib, Soko Ahmetović, on-Jakub, po jedno lice iz Prijepolja i Rožaja i još nekoliko lica čijih se imena ne sjeća, da je tada Soko Ahmetović zahtevao da Alija Mahmutović bude smenjen sa dužnosti ministra odbrane sa razloga što postoji dupliranje položaja, čemu se suprostavio Nedžib Hodžić rekavši za Mahmutovića: "On je ministar odbrane i to je gotovo, mi vas više ne priznajemo". Navodi da svi prisutni ovom sastanku su bili članovi vojnog štaba sem njega.

Dalje navodi da su tokom aprila 1992.godine kod njega kući došli Kolašinac Hajriz i Ahmetović Soko (znači po treći put) i predložili mu da ide na sastanak u Višegrad kod komandanta odbrane SDA u Višegradu nekog Mehmeda N. koji je i predsednik Skupštine opštine Višegrad, govoreći mu da će sastanku prisustvovati i neki bivši generali JNA iz Sarajeva, da je on pošao na taj sastanak sa Sokolom Ahmetovićem i Aljković Hajrom. Kaže da je cilj sastanka bio dogovor da se između Sandžaka i Bosne uspostavi koridor za nesmetano kretanje muslimana iz Sandžaka u Bosnu i obratno, da inicijativu za to je dao predsednik Skupštine opštine Višegrad, a tu inicijativu su podržali on i Ahmetović, pa je na ovom sastanku zaključeno da prostor između Lima i Drine treba čuvati od države Srbije, kako se nebi prekinula veza Bosna-Sandžak, a radi se o prostoru od 7 gradova: Foča, Goražde, Čajniče, Rudo, Višegrad, Pljevlja i Priboj. Navodi da su sastanku prisustvovali komandant odbrane Višegrada on, Ahmetović i Aljković, još neki članovi iz Rožaja i Prijepolja. Kaže da je ovom sastanku prisustvovao i Murat Šabanović iz Višegrada kojeg je on upoznao na skupštini SDA u Bijelom Polju tokom 1990.godine kada je Murat bio u obezbedjenju Alije Izetbegovića. Nakon sastanka na poziv Šabanovića trebali su da odu u Žepu da bi videli kako je muslimanski živalj naoružan i kako je spreman za rat sa Srbima, ali tamo nisu otišli jer je bilo kasno, pa ih je Murat odveo njegovoj kući, a sa njim su bili Rasim Sahman i Mehdiya iz Rožaja, Zevčo Hurić iz Prijepolja, Aljković Hajro i Ahmetović Soko. Navodi da je Murat u svojoj kući pokazao oko 250 komada dugih cevi i da se radilo o automatskom oružju, da im je Murat rekao da je to oružje namenjeno muslimanskom narodu u Sandžaku, i da svaki od njih može da uzme koliko hoće oružja, ali to oni nisu učinili, pa im je rekao da to oružje treba da se prebaci u Sandžak pominjući pri tom ime Rifata Kačara iz Novog Pazara. Navodi i kaže da je u to vreme komandant vojnog štaba Sandžaka bio Kolašinac Hajriz, a njegov zamenik Ahmetović Soko, a ministar odbrane Mahmutović Alija.

Kaže da mu je početkom marta 1993.godine Ahmetović Soko rekao da pripremi sto momaka Muslimana koji bi išli na vojnu obuku u Tursku, pa je on Fijuljanin Muhedinu, službeniku SDA u Sjenici rekao da istakne obaveštenje na oglasnoj tabli o tome i da pozove zainteresovana lica da se prijave za studije u Turskoj, a ovom službeniku je rekao da zainteresovanim licima usmeno kaže da se radi o vojnoj obuci. Navodi da

redovskoj vojnoj obuci koju su vršili turski oficiri. Prijavilo se 18 lica i to svi ih Sjenice, a to su: Hodžić Izet, Pušina Rifat, Hodžić Jusuf, Mahmutović Safet, Elezović Kasim, Graca Plavo, Avdović Hasim, Beširović Hasim, Sinanović Fadil, Bogučanin Šerif, Mahmutović Ešref, Papić Adnan, Kasumović Muhedin, Mujović Jakup, Mujović Osman, Rujević Emir i Lakota Gita. Ova grupa je, kaže, otišla autobusom Sjenica-Istambul, a vratila se nakon mesec dana i to ranije od predjenog roka, a obuka je trebala da traje dva i po meseca, zato što kvalitet lica nije bio na očekivanom nivou. Navodi da mu je Soko dao 5.400 maraka i da je on svakom od ovih momaka isplatio po 300 maraka preko blagajne SDA.

Objasnio je da je Sjenica podeljena u pet kvartova, a kvartovi na ukupno 22 reona, a u svakom reonu po pet ljudi su činili komandu štaba reona, odnosno 110 ljudi, a po istom principu je organizovana i civilna zaštita takodje 110 ljudi (ukupno 220 ljudi), navodeći da je ovu šemu prepisao od Ahmetović Sokola po uzoru na reonizaciju Novog Pazara koju je sačinila SDA u Novom Pazaru. Dalje kaže da je štabovima reona dao zadatak da utvrde brojno stanje muslimanskog življa po reonima i to od 18 do 35, od 35 do 50 i 50 do 60 godina. Radilo se kaže o prvom, drugom i trećem pozivu. Zahtevao je od štabova tačan broj firmi i kuća koje je trebalo obezbediti od srpskih paravojnih formacija, kao i da utvrde važne strategijske tačke i ustanove kao što su: brda, Kombinat "Pešter", "Vesna", zgrada Skupštine opštine, PTT, zgrada SUP-a, Suda itd. Sačinio je kaže spisak vojnosposobnih muškaraca Muslimana po selima i reonima od 18 do 35 godina, npr. u selu Medare bilo je 23 sposobna muškarca Muslimana, u Brezi 24 itd. Te spiskove je držao kod sebe.

Planirao je navodi, broj ljudi koji bi zaposlili pojedine položaje i objekte, pa je tako: Za zaposjedanje fabrike "Vesna" i Kladnice planirao 500 ljudi, za pravac Lupoglave nedaleko od sela Čedovo 200 ljudi, za zaposjedanje Babinjače 400 ljudi. U slučaju napada pripadnici Resora sigurnosti SDA za Sjenicu na čijem je čelu bio on su trebali da održavaju javni red i mir, da štite građane i njihovu imovinu.

Navodi da je kod sebe imao i spisak sanitetskog osoblja-prva pomoć iz Kladnice koju je dobio od predsednika MO SDA Nikšić Envera. "Historijsku kartu Sandžaka" iz 1878. godine kaže da je dobio od službenika SDA Fijuljanina i bila mu je potrebna u informativne svrhe.

Navodi da je položio zakletvu na vernost i odanost SDA 1990.godine, u jesen, pred Alijom Mahmutovićem i jednim čovjekom iz Bijelog Polja, te da je tada zakletvu položilo oko 100 uglavnom mladjih ljudi.

Na kraju navodi da je jednu bombu kašikaru dobio od rezervista kojima je pokazao put za selo Pušiče. O svemu prednjem navodi da su obavještavali MNVS u Novom Pazaru.

U istrazi optuženog Hodžić Jakuba pominju Aljković Hajro i Hodžić Mirsad.

Aljković Hajro između ostalog kaže: "Ja poznajem Hodžić Jakuba iz Sjenice i kada sam se prvi put video sa njim on mi je rekao: Ja sam za Sjenicu ono što je Ahmetović Soko za Novi Pazar, a Soko je u Novom Pazaru bio komandant svih paravojskih jedinica, mada je to zvanično bio Kolašinac Hajriz". Aljković o Hodžić Jakubu još kaže: "Iz njihovog razgovora čuo sam da Hodžić poziva Ahmetovića da negde podju. Pozvali su i mene da idem na jedan važan sastanak. U Višegradu smo bili primljeni kod predsednika opštine. Predsednik opštine u Višegradu i komandant Staba SDA za Višegrad su iznosili kako su se organizovali u svojim opštinama u slučaju da dodje do rata u Sandžaku".

Hodžić Mirsad navodi da mu je Hodžić Jakub kao stari član SDA i šef Resora sigurnosti za Sjenicu predložio da učestvuje u obezbeđenju tribina SDA držanih u Sjenici. I dalje navodi da kada je tražio od Ahmetović Sokola da nešto od oružija da i Sjenici kao što to čini SDA, odnosno njen Resor sigurnosti za Novi Pazar i kada mu je Soko odgovorio da mu je Novi Pazar važniji, ali da će i oni nešto dobiti, da je tim razgovorima prisustvovao i njegov stric Hodžić Jakub.

OPTUŽENI HODŽIĆ MIRSAD, u svojoj odbrani u istrazi je pored ostalog naveo:

Da mu je Hodžić Jakub kao stari član SDA i šef Resora sigurnosti za Sjenicu predložio da učestvuje u obezbeđenju tribina koje organizuje SDA i da je na ovim poslovima bio u kontaktu sa Hodžić Nedžibom, šefom Resora sigurnosti za Sandžak i u obezbeđenju Sulejmana Ugljanina, a da ga je Nedžib angažovao da bude njegov čovjek u Sjenici i da za svoj rad odgovara njemu običavši se između ostalog, da će pratiti Sulejmana Ugljanina na putovanjima po inostranstvu.

Da se povremeno viđjae sa Ahmetović Sokolom u Novom Pazaru i Sjenici, najčešće na ulici, jer mu je tako zaključeno sastanke iz razloga bezbednosti. Da je od Sokola tražio da i za Sjenicu obezbedi oružije za Resor sigurnosti kao što to čini za Novi Pazar, ali da mu je ovaj odgovorio da je Novi Pazar važniji i da će oni u Sjenici nešto dobiti, da

je više voleo da bude vezan za MNVS i da je to rekao Ahmetović Sokolu, te da je na predlog Hodžić Nedžiba da bude kod njega, u zadnja tri meseca taj posao i radio, da mu je početkom 1993. godine Ahmetović Soko predložio da ide na vojnu obuku u Tursku i da je on to prihvatio, te da je od Ahmetovića dobio 100 maraka na ime putnih troškova i otišao za Tursku, da je iz Resora sigurnosti stigla jedna grupa na vojnu obuku koju je predvodio Hodžić Nedžib i da je njega i ostale jedan visoki crnomanjasti čovek odveo u jednu vojnu kasarnu na jedno poluostrvo gde su ostali 45 dana, da se ustvari radilo o običnoj vojnoj obuci kao u JNA, da su tu obuku izvodili turski oficiri, da su imali 5-6 instruktora, da se obuka sastojala u upoznavanju sa osobinama kalašnikova, puškomitraljeza, zolja, da su vršili gadjanja iz zolja, što su demonstrirali instruktori, da su imali kondicione vežbe i savladavanje tzv. "američkih prepreka", da ih je jednom prilikom obišao na vežbi Kolašinac Džemail bivši oficir JNA koji je prebegao u Tursku, a kojeg on poznaje jer mu je školski drug, i da ih je za vreme obuke posetio i Mustafa Kahrimanjol oficir turske vojske rodnom iz Novog Pazara sa ranijim prezimenom Pljakić, inače njegov daljni rođjak.

Dalje navodi da se sa Ahmetović Sokolom dogovarao oko organizovanja kriznog štaba za Sjenicu i da je on trebao da bude komandant tog kriznog štaba.

Što se tiče naoružanja naveo je da je snajpersku pušku M-76, automat "Šmajser", 30 metaka za snajper i 156 metaka za "Šmajser" i šest okvira za municiju, kupio u Beogradu za 1.700 DM, da je ovo naoružanje prebacio autobusom za Sjenicu u večernjim časovima, tako što ga je vezao za šasiju autobusa, da je osim ovoga u svojoj kući imao malokalibarsku municiju od 678 komada metaka, municije 7,62 mm 18 komada, da mu je malokalibarska municija ostala iz vremena kada se takmičio za TO Srbije u bijatlonu, a da je malokalibarsku pušku vratio, da je sporogoreći štapin dobio od jednog slovenca koji je radio u kamenolomu u vreme kada je on pravio kuću. Da je motiv nabavka oružija i municije to što žive u nestabilno vreme, što je bilo puno rezervista na prostoru Sjenice i pretnji od Jovića i Šešelja da će Muslimane proterati do Anadolije.

Posebno je naveo da kada mu je vršen pretres kuće od strane organa MUP-a na spratu svoje kuće je sedeo na neka tri bloka i da ga je jedan milicionar udario po čelu, tako da je on dok je padao sa tih blokova na ledja vrhom stopala zakačio jednog milicionara u predelu natkolenice i malo ga kako kaže isprljao, da je u tom momentu drugi milicionar pokušao da ga puškom udari po glavi, ali da se on sagnuo, pa ga ovaj puškom samo okrznuo po kosi, a svog kolegu udario nišanom puške u predelu jagodice, te da nije tačno da je on milicionara udario pesnicom u predelu lica, niti da ga je nogom udario u predelu genitalija. Inače za sebe navodi da je sportista u borilačkim veštinama, da je u karateu nosilac crnog pojasa, da je

instruktor plivanja i da je bio reprezentivac Srbije od 1982. do 1991.godine u skijaškom trčanju i bijatlonu.

U vezi Hodžić Mirsada, u istrazi Aljković Hajro navodi da mu je Hodžić Jakub prilikom upoznavanja rekao da je on za Sjenicu ono što je Ahmetović Soko za Novi Pazar, te da mu je ispričao da ima sinovca-sportistu koji mu mnogo pomaže u poslovima kojima se bavi.

OPTUŽENI KUČEVIĆ ŠEMSUDIN, je između ostalog u istrazi naveo:

Da je član SDA od njenog osnivanja 1990.godine, a da je početkom septembra 1992.godine postao predsjednik opštinskog odbora SDA za Tutin, da je posebno održavao kontakte sa predsjednicima i opštinskim odborima SDA u Novom Pazaru i Sjenici, a da su povremeno održavali i zajedničke sastanke, da je glavna centrala bila u Novom Pazaru, a predsjednik stranke Sulejman Ugljanin, da su u svim gradovima sa muslimanskim živiljem sem Plava postojali opštinski odbori SDA, da je u toku januara 1993.godine kod njega došao jedan čovek po imenu Murat-biznismen iz N.Pazara i tražio od njega da pronadje devet mladića koji bi išli na obuku u Tursku i da će svakom od njih platiti po 500 maraka, te da mu je trebalo 4.500 DM, da je pronašao: Ademović Osmana, Sinanović Jusufa, Kuč Safeta, Agović Adnana, Sinanović Vehba, Numanović Sabahudina, Zuko-rić Muja i Kuč Nihata, a da je deveti bio on, te da je ovim licima isplatio po 500 maraka. Da su se dogovorili da se nađu na aerodromu u Skoplju odakle su avionom otišli za Istanbul, a potom autobusom u mestu Alma Alte udaljen oko 1000 km gde su prihvaćeni u jednoj kasarni, razvrstani u vodove od po 20 ljudi kojim je rukovodio komandir turske vojske, da su uvećavali rukovanju svim vrstama oružija pešadijskog uključujući i mitraljeze, ručne bombe, obučavali se da eksplozivom ruše drvorede, postavljali mine i minska polja, da je obuka trajala mesec i po dana, da je na obuci predavanje držao Kolašinac Džemail, da je i njemu komandir bio Ademović Osman iz Tutina, a da je od naoružanja bio zadužen kalašnikovim. Kaže da je zakletvu položio u džamiji i da je tekst zakletve bio u smislu da će služiti interesima svog naroda. Da je čuo da se priča o podeli naoružanja koje je navodno doveženo kamionima, da lično nije bio ugrožen ni od koga, a da je čuo za kradju eksploziva u kamenolomu u Tutinu.

OPTUŽENI HALILOVIĆ NASUF, je u svojoj odbrani u istražnom postupku, a čiju odbranu je Sud pročitao na glavnom pretresu u bitnom naveo da se on poznaje sa Ugljanin Fadilom koji je jedne večeri početkom januara 1993.god. u

toku noći došao njegovoj kući i pozvao ga da nešto porazgovaraju, nakon čega su ušli u Fadiľovo vozilo koji ga je odvezao na deo puta Dojeviće-Novi Pazar, zaustavio vozilo i iz gepeka izvadio i dao mu pušku sa snajperom koja je bila umotana u džak rekavši mu da će mu puška trebati i da mu je daje besplatno, a potom da je otišao za Novi Pazar, da je on pušku jedno vreme držao u štali za stoku, a zatim je zakopao u parceli Šonjić Ljutva, radnika Opštinskog suđa u Novom Pazaru, čija je majka njegova tetka, a da o tome Šonjića nije obavestio, da su u martu ili aprilu mesecu 1993.god. kod njega kući dolazila dva mladića čijih se imena ne seća i tražila ga, a da se on sa njima nikada nije video, da je on inače bio komandir odeljenja u vojsci i da je artiljerac.

Pronadjena, oduzeta ili pak predata količina oružja i municije kod optuženih, a koja im je stavljena na teret praktično je nesporna, jer optuženi u svojim odbranama i u istrazi i na glavnom pretresu priznaju svu tu količinu pronadjenog i oduzetog oružja i municije, a ta količina je utvrđena i iz pojedinačnih potvrda SUP-a Novi Pazar u koju je Sud na glavnom pretresu izvršio uvid, a naime:

Iz potvrde SUP-a Novi Pazar bez broja od 22.7.1993. godine, pored ostalog, utvrđeno je da je od optuženog Kolašinac Hajriza oduzet jedan pištolj marke "Makarov" br.Vd 3o 1458, a od Nuković Džemaila jedna puška marke "M-48" br.T 50110, jedan pištolj marke "Makarov" br.VD 3o637 i jedan pištolj marke "Makarov" VD.br.3o o77, dok se iz predmeta ovog Suda K.br. 5/94, posebno iz potvrde o privremeno oduzetim predmetima SUP-a Novi Pazar od 17.6.1993.godine utvrđuje da su navedena puška i pištolji oduzeti od Nuković Džemaila, iz čije odbrane, u istom predmetu, se utvrđuje da mu je to oružje dao njegov komšija Kolašinac Hajriz koji mu je predstavio da radi za stranku SDA i da je dobio tri pištolja i jednu pušku da podeli građanima, te da mu je to oružje doneo noću u jednom džaku i predao mu, a iz kazivanja Kolašinac Hajriza saslušanog kao svedoka u istom predmetu se utvrđuje da je njemu Ahmetović Soko krajem 1991.godine doneo četiri pištolja marke "Makarov" i jednu pušku M-48, od čega je on Nuković Džemailu dao dva pištolja "Makarov" i pušku M-48.

Iz potvrde MUP-a od 2o.5.1993.godine koja glasi na opt.Etemović Džemaila je utvrđena Količina pronadjenog i oduzetog oružja i municije od ovog optuženog, a količina pronadjenog i oduzetog oružja i municije od optuženih Faković Ibrahima, Rašljanin Šefkije, Zilkić Safeta, Jakupović Hoda, Saćirović Asima, Fejzović Hajriza, Ugljanin Fadiľa, Škrijelj Jonuza, Hasić Adema, Plojović Mersata, Gračanin Šefćeta i Dupljak Rifata je utvrđena iz potvrde istog MUP-a od 22.5.1993.godine, kao što je količina oduzetog oružja i municije pronadjena kod opt.Halilović Nasufa i Mušić Murata utvrđena iz potvrde od 25.5.1993.godine, a iz potvrde od 1.6.1993.g.

je utvrđjena količina oružja i municije oduzetih od opt. Hali-
lović Alije i Aljković Hajra i iz potvrde od 9.6.1993.god.
je utvrđjena količina oružja i municije pronadjenih i oduze-
tih od opt. Hodžić Nedžiba i Hodžić Zuhdije, te na kraju iz
potvrde od 29.6.1993.god. koje glase na opt. Hodžić Jakuba i
Hodžić Mirsada je utvrđjena količina oružja i municije pro-
nadjenih i oduzetih od ovih optuženih.

Iz reversa br.1. od 31.7.1992.god., bez broja od
31.9.1992.god., bez broja od 4.9.1992.god., bez datuma i bro-
ja, reversa br.3. od 31.7.1992.god., reversa br.1. od 31.9.
1992.god., reversa br.6. od 31.7.1992.god., reversa bez broja
od 31.9.1992.god., reversa br.8. od 15.7.1992.god., reversa
br.2. od 1.8.1992.god., reversa br.4. od 31.7.1992.god., reve-
rsi bez broja oba od 31.9.1992.god., reversa br.5. od 4.8.1992.
godine i reversa bez broja od 29.9.1992.god., a označenih crv-
nom olovkom kao IV/50, 51, 52, 53, 54, 56, 57, i 58. se utvr-
đuje da je opt. Škrijelj Jonuz-"Nuno" od opt. Etemović Džemila
primio i zadužio se jednom automatskom puškom sa 2 okvira i
30 metaka kal.7,62 mm, opt. Jakupović Hodo primio od opt. Etem-
ovića 8 automatskih pušaka, a opt. Ugljanin Fadil 7 automatskih
pušaka, jedan tromblon i jednu snajpersku pušku, Gračanin Šef-
čet"- "Šeka" je primio i zadužio se sa 6 automatskih pušaka,
jednom snajperskom puškom i jednim puškomitraljezom, a lično
se zadužio sa jednom automatskom puškom sa dva okvira i 30 me-
taka kal.7,62 mm, te od opt. Etemovića primio jednu poluautoma-
tsku pušku, kao i 7 automatskih pušaka, Muminović Harun od
opt. Etemovića primio i zadužio se sa jednom automatskom puškom
sa dva okvira i 30 metaka 7,62 mm, Rizvanović Elvir se zadužio
sa jednom automatskom puškom sa dva okvira i 120 metaka 7,62
mm, opt. Hasić Adem primio i zadužio se od opt. Ugljanin Fadila
jednu automatsku pušku sa dva okvira i 30 metaka municije,
opt. Halilović Alija primio od opt. Etemovića jednu automatsku
pušku sa dva okvira i 30 metaka kal.7,62 mm, Hasić Adem od
Etemovića primio 3 poluautomatske puške, koliko je primio i
opt. Zilkić Safet s tim što je ovaj primio 3 automatske puške,
lično se i zadužio sa jednom automatskom puškom sa 2 okvira
i 30 metaka kal.7,62 mm.

Iz priručnih planova-skica označenih kao IV/59,
te dela mape-karte označene kao IV/60, a naslovljene: Dejstvo
diverzantske jedinice, plana-nasporeda diverzija na objekte
i putne pravce označenog kao IV/62 utvrđuje se:

Rušenje dela pruge u Kaznoviću, u Bojanićima,
rušenje mosta na magistralnom putu Rožaje-Kosovska Mitrovica
u selu Jezgrovicu, zarušavanje dela puta Raška-Kraljevo u se-
lu Tokaliću, dela puta Novi Pazar-Sjenica u Postrmcu, puta
Novi Pazar-Delimedje na mestu Pazarište, na magistralnom putu
Raška-Novu Pazar u selu Batnjik, dela starog puta Novi Pazar-
-Raška u mestu Čuša i dela magistralnog puta Ribariće-Rožaje.

zatim diverzija na kasarnu u Raškoj sa dve diverzantske grupe tačno šifriranih, diverzija na kasarnu u Novom Pazaru sa dve diverzantske grupe takodje šifriranih. I za rušenje napred navedenih železničkih delova pruge planiran je tačno odredjen broj diverzantskih grupa koje su takodje šifrirane.

Iz napred navedenog dokumenta označenog kao IV/62 planirana su i tačno odredjena snajperska gnezda u gradu Novi Pazar i na periferiji, a ta snajperska gnezda su i šifrirana, kao što su šifrirane i sve mesne zajednice, pa je tako:

Za soliter kula planiran jedan snajperski par br.2. (I MZ), soliter (autobuska stanica) jedan snajperski par br.5. (III MZ), zgrada (silosi) jedan snajperski par br.15. (MZ Mur-Lukare), zgrada (stare pošte) jedan snajperski par br.3. (II MZ), zgrada (preko puta bolnice) jedan snajperski par br.9. (V MZ), zgrada (Dom zdravlja-Potok), jedan snajperski par br.4. (II MZ), zgrada (Bor), jedan snajperski par br.8. (IV MZ), Bedem (Bezistan) jedan snajperski par br.7. (IV MZ), Paričko brdo jedan snajperski par br.1. (I MZ), Tepe (iznad filtera) jedan snajperski par br.10. (V MZ), Borići (iznad kasarne) jedan snajperski par br.5/1 (III MZ), Samac iznad Jaklje jedan snajperski par br.16. (MZ Trnava) i stara lučna zgrada jedan snajperski par br.6. (III MZ).

Da je izvodjena i vršena obuka diverzantskih jedinica i grupa i jedinica TO pored napred izloženih odbrana optuženih utvrđuje se i iz plana izvodjenja obuke sa diverzantskim grupama označenim kao IV/67 i 68, prema kom planu je tačno odredjen raspored i vreme-čas obuke odredjene konkretne jedinice, odnosno diverzantske grupe. Prema istom planu i rasporedu vršena je i obuka snajperskih parova. Te obuke vršene su u tačno odredjene dane časove i mesece. Prema tim planovima je tako vršena obuka diverzantskih grupa i snajperskih parova u sledećim mesnim zajednicama: Salakovac, Požega, Mur, Trnava, I MZ, II MZ, III MZ, IV MZ, V MZ i VI MZ, zatim snajperski parovi napred navedenih MZ.

Iz spiska označenog kao IV/69 i 70 se utvrđuje da je licima navedenim u tom spisku, a medju njima i optuženima Hasić Ademu, Gračanin Šefćetu, Škrijelj Jónuzu-"Nunu", Halilović Aliji, Ugljanin Fadilu, Zilkić Safetu, Jakupović Hodu podeljeno ukupno 54 komada oružja: automatskih, poluautomatskih, snajper pušaka i puškomitraljeza. Medju navedenim licima na ovom spisku nalaze se i optuženi Mušić Murat i Fejzović Hajriz, kao i Plojović Mersat, Šaćirović Asim i Halilović Nasuf.

U spisku označenom kao IV/72, pored već navedenog, utvrđuje se da je planirano zauzimanje i čuvanje vitalnih objekata, postavljanje barikada, praćenje, pretresi, hapšenja, privodjenja i likvidacija ljudi te odbrana svojih ljudi.

Iz spiska označenog kao IV/71 utvrđuje se da je u drugoj turi- etapi podjeljeno mesnim zajednicama i komandama tih zajednica 43 automatske puške, dve poluautomatske puške, dve snajperske puške i jedan puško mitraljez, - ukupno 48 komada oružja, te ukupno 3520 metaka kal.7,62 mm i 480 kom. metaka kal. 7,9 mm, a da je ostalo još za podelu 1050 kom. metaka kal.7,62 mm. Gore navedena dokumenta su prodadjena i oduzeta od optuženog Etemović Džemaila.

Da je oružje i municija deljeno utvrđuje se i iz odbrana optuženih napred navedenih, a naime:

Opt. Kolašinac Hajriz, pored ostalog tvrdi kako je od Ahmetović Sokola uzeo dva pištolja "Makarov" i jednu pušku M-48 za Nuković Džemaila, a Nuković u svojoj odbrani u predmetu K.5/94 izričito tvrdi da mu je dva navedena pištolja i navedenu pušku dao opt. Kolašinac.

Opt. Aljković Hajro navodi da je vršio obuku za diverzije lica: Plojović Fikreta iz Lukara, Senada N. iz Lukara (Ramovića), Safeta N.- taksistu iz Lukara, Džamković Senada i Curić Bahriju oba iz Požege, zatim dva lica koja mu je doveo opt. Alić Mustafa nadimaka "Šoro" i "Zizo", a trebalo je i Alidemović Safeta i Ferhatović Safeta. Po završenoj diverzantskoj obuci svi su dobili po pištolj a taksista Safet je dobio pušku. Uz svaki pištolj podjeljeno im je i po 40 metaka. Ovaj optuženi kako navodi, poznaje i Tetarević Aliju iz Mura u čijoj kući i garaži je video smeštenih 11 pištolja "Makarov" i tri puške M-48 koji su podjeljeni licima koja su prošla kroz diverzantsku obuku, te da je on Aljković bio prisutan kada su pištolji dđjeni.

Opt. Gračanin Šefčet pak tvrdi da je 8 pušaka koje je preuzeo od opt. Etemović Džemaila podelio Bihorac Šukriji, Besimu N., Suljević Ismetu, Gračanin Aćifu, Redžepu N., Gračanin Muradinu, Gračanin Abduselmanu. - puškomitraljev i Gračanin Hajru - snajpersku pušku.

Opt. Faković Ibrahim navodi daje dao po jednu automatsku pušku sa municijom Alidemović Safetu, Kasanović Safetu i Hasanović Edinu.

Opt. Hasić Adem kaže da je podelio, od opt. Etemović Džemaila preuzete tri automatske puške sa municijom: Hasić Atifu, Halilović Salihu i Muharemu N.

Opt. Rašljanin Šefkija navodi da mu je Ahmetović Soko predao 7 automatskih pušaka sa po 30 metaka za svaku pušku koje je on podelio: opt. Šećirović Asimu, Plojović Fikretu odnosno Prelević N., Zećović Šefketu, Ramović Nafilju, opt. Plojović Mersadu i Šemsović N. (Rešid)

Opt. Zilkić Safet navodi kako je dobio od opt. Ugljanin Fadila dve automatske puške i 110 metaka i jednu pušku za njega - Safeta, a jednu da da nekome, pri tom počinje Ramović Senada ali tvrdi da mu nije dao pušku.

Opt. Dupljak Rifat je podelio, kako navodi: Dupljak Ešrefu snajpersku pušku, bombu i 100 metaka, Dupljak Hidu jednu automatsku pušku, Murić Rahimu jedan puškomitraljez i jednu bombu, Idrizović Ramizu jednu pušku i jednu bombu, Bihorac Ekremu jednu automatsku pušku, Čosović Besimu i Haku po pušku i bombu, Pljakić Faruku jednu pušku i jednu bombu, Pljakić Cicu jednu automatsku pušku Šabanović Husu jednu automatsku pušku, Mulić Ismetu jedan automat "Tomson", Mulić Hasibu jednu snajpersku pušku, Suljević Ibru jednu snajpersku pušku i 100 metaka, Dupljak Izetu i Šućru po jednu automatsku pušku, Ličina N. iz Pljevljana jednu automatsku pušku, Aljović Omeru iz Trnave jednu poluautomatsku pušku i 100 metaka, Kurtanović Mahidu jednu automatsku pušku, Smajović Džemku jednu automatsku pušku i jednu bombu, Smajović Eminu poluautomatsku pušku, Rebronja Hamzu malokalibarsku američku pušku i 200 metaka, Hećo Sulejmanu jednu automatsku pušku, Kurbašević Ramu jednu automatsku pušku, Zećirović Safetu nekoliko pušaka sa 100 metaka i radio stanicu. Sva ova lica dobila su i po dva okvira municije. Ovaj optuženi takodje tvrdi da je od Mulić Ismeta preuzeo 29 pušaka od kojih je on lično podelio 10 pušaka a za ostalih 19 zna kome su podeljene pošto je bio, kaže, predsednik mesne zajenice za Trnavu.

Iz odbrane okr. Halilović Nasufa, prema kojem je postupak izdvojen jer se nalazi u bekstvu, utvrđeno je da je on od opt. Ugljanin Fadila primio jednu poluautomatsku pušku sa snajperom i 127 komada metaka sa univerzalnim zrnom kal.7,9 mm.

Ovo oružje je kako se to utvrđuje iz odbrana
većine optuženih kao i kazivanja skoro svih optuženih u predmetu Višeg suda u Bijelom Polju K.25/94 ~~krijumčareno i nabavljano raznim kanalima a najčešće iz Bosne, a zatim, iz skladišta distribuirano preko mesnih zajednica SDA odnosno njihovih komandanata kako je to već napred bliže objašnjeno.~~

Da je oružje nabavljano - najčešće kupovano potvrđuje, pored ostalih u svojoj odbrani i opt. Kolašinac Hajriz koji pored ostalog navodi kako mu je Sulejman Ugljanin nudio za naoružanje 50.000 maraka ali da je taj novac uzeo Ahmetović Soko i za taj novac nabavio oružje i municiju kao i da mu je Sulejman Ugljanin rekao da organizacija samozaštite koju je on sačinio treba da preraste u naoružanu vojsku Sandžaka.

Opt. Etemović u vezi oružja uz ostalo tvrdi i to da je pre rata u Bosni, oružje u Novi Pazar dovoženo i šleperima, da je to činila SDA, te da je to oružje prvo prodavano po Novom Pazaru i selu Trnavi od strane Hodžić Ismeta i opt. Dupljak Rifata a kasnije deljeno ljudima koji su prošli kroz vojnu odnosno diverzantsku obuku te da je on podelio opt. Zilkić Safetu tri automatske puške sa po

dva okvira i po 29 metaka a njemu lično jednu automatsku pušku sa istom količinom metaka, Hasić Ademu 4 puške od Čega jednu poluatomatsku sa istom količinom municije, Gračanin Šefćetu jedan puškomitraljez sa dva okvira i 60 metaka, 6 automatskih pušaka sa 170 metaka, jednu snajpersku pušku sa dva okvira i po 150 metaka, jednu pušku Šefćetu lično, Muminović Harunu tri automatske puške sa po dva okvira i po 30 metaka, i jednu automatsku pušku njemu lično, Crnovršanin Besimu 3 automatske puške sa dva okvira i po 30 metaka, a u drugoj etapi da je podelio :opt. Ugljanin Fadilu 7 automatskih pušaka sa po dva okvira i 210 metaka, jednu snajpersku pušku sa okvirom i 150 metaka, Jakupović Hodu 8 automatskih pušaka sa po dva okvira i po 240 metaka, Rašljanin Šefkiji 7 automatskih pušaka sa po dva okvira i 210 metaka i jednu poluatomatsku pušku sa 29 metaka, da su sva navedena lica dolazila ispred stare Hidrocentrale gde je oružje i municija bili skladišteni, to oružje primili, i vršili dalju distribuciju istog po mesnim zajednicama.

Iz napred navedenog predmeta Višeg suda u Bijelom Polju K.25/94-odbrana optuženih se utvrđuje da je i na tom području oružje i municija nabavljani i deljeni po istom principu. U tim odbranama veoma često se pominje Ahmetović Soko preko koga su oružje i municija uglavnom nabavljali dok optuženi Fetahović Eržan izričito tvrdi da je bio prisutan kada je opt. Etemović doneo i dao Redžović Hajrudinu eksploziv, te da on opt. Etemovića i Hodžić Nedžiba iz Novog Pazara poznaje.

Opt. Šećirović Asim i Plojović Mersat u svojim odbranama potvrđuju navedenu odbranu opt. Rašljanin Šefkije da im je Šefkija dao oružje i municiju dok svedok Halilović Salih u svom iskazu na glavnom pretresu potvrđuje odbranu opt. Hasić Adema da mu je ovaj dao jednu poluatomatsku pušku i 90 metaka, a svedok Drenjanin Azis da mu je Aljković Hajro dao jedan pištolj.

Opt. Hodžić Nedžip - "Džipko" u svojoj odbrani u istrazi pored ostalog navodi kako je u novembru 1991. godine preko Adžilavdić Seada i Kačar Rifata nabavljao odnosno da su ovi doneli 3 automatske puške M-70, 5 pušaka pumparica, jedan MG7, 5 pištolja "Lama", jedan revolver "357", jedan pištolj TT, jedan lovački karabin, jednu malokalibarsku pušku i veću količinu metaka raznih kalibara a ovo oružje je, kaže, doneto iz Sarajeva, koje oružje je kasnije pronadjeno i oduzeto. I opt. Halilović Alija u svojoj odbrani u istrazi kako je to već navedeno izričito tvrdi da je oružje i municija u Novi Pazar došli u dva navrata. Prva količina je došla iz Bosne, a druga preko neke crnogorske veze, da su pošiljke imale između 50 i 60 automatskih, poluatomatskih i običnih pušaka, jer da se u mesnim zajednicama naoružavalo 7 do 8 ljudi.

I opt. Etemović Džemail, pored navedenog u svojoj odbrani kaže da su "zolje" uvožene iz Turske i da su prvotizale do Plava i Gusinja a zatim u Novi Pazar, te da je opt. Hodžić Nedžip u jednu vojnu fabriku u Turskoj poslao 6 mladića da bi se obučili za sklapanje i rasklapanje "zolja"

koje su u delovima uvožene iz Turske. Da su "zolje" doista i uvezene utvrđuje se i iz napred navedenih spisa Višeg suda u Bijelom Polju K.25/94, iz potvrde MUP Crne Gore od 29.01.1994.godine prema kojoj je od tamo opt.Fetahović Erdžana pronadjene i oduzete pored ostalog i dve "zolje".

Ovaj optuženi - Etemović, takodje tvrdi da je pri SDA formirana jedinica obezbedjenja koja je najbrojnija, da su svi dobro opremljeni i da imaju bar po dve vrste naoružanja, da su političari SDA izmislili formacije "10 + 1" koje su formirane u svakoj mesnoj zajednici i da su ove formacije - grupe praktično postale policija SDA, kao i to da su pri SDA postojale grupe za likvidaciju nepodobnih muslimana i srba,- tzv. "crne trojke", naoružane sa po tri noža, vatrenim oružjem i opremljeni maskiranim uniformama.

Ove "trojke" u svojoj odbrani pominje i opt. Kolašinac Hajriz navodeći da ga je krajem 1991.godine u Centralu SDA pozvao Sulejman Ugljanin gde se nalazio i neki Emir iz Sarajeva kojom prilikom je planirano i predloženo formiranje specijalnih diverzantskih jedinica "trojki" koje bi se sastojale od stručnjaka za eksploziv, za tihu likvidaciju nožem i strunom i strelac kao obezbedjenje te da je za to sve bio zadužen Ahmetović Soko.

Da je planirana, organizovana i vršena vojna obuka lica iz tzv. Sandžaka: Novog Pazara, Tutina, Sjenice i dr., nesumnjivo se utvrđuje iz odbrana okrivljenih: Kolašinac Hajriza, Ugljanin Fadila, Etemović Džemala, Halilović Alije, Škrijelj Jonza, Rašljanin Šefkije, Dupljak Rifata, Hodžić Nedžiba, Hodžić Jakuba, Hodžić Mirsada i Kučević Šemsudina, te iz zbirnog spiska lica koja su išla na vojnu obuku u Tursku označenog kao IV/61 pronadjenog i oduzetog kod opt. Etemović Džemala i spiska lica koja su takodje išla na vojnu obuku u Tursku iz Sjenice označenog kao 23/7, a pronadjenog kod opt. Hodžić Jakuba kao i iz spisa predmeta Višeg suda u Bijelom Polju K.25/94, a naime:

Prema navedenom zbirnom spisku takvih lica je 66 i oni su iz Novog Pazara, Prijepolja i Sjenice. Ta lica su poimenice nabrojana a iz navedenog spiska lica za Sjenicu, takvih lica je 18 i oni su takodje poimenično nabrojani.

Opt. Kolašinac Hajriz, kako je to već napred i navedeno, u svojoj odbrani pored ostalog, ističe da su se ljudi iz Sandžaka u Turskoj obučavali za oficire i diverzante, te da je on išao u Tursku dva puta i to krajem 1992.godine i početkom 1993.godine, prvi put, kako bi video smeštajne uslove studenata iz Sandžaka, a drugi put da izvidi uslove smeštaja i obuke 250 lica koja su se obučavala za vojne starešine, o čemu se, kako kaže, Sulejman Ugljanin ranije dogovorio sa turskim vlastima, te da je tada u Turskoj kontaktirao sa Refikom Akvom iz Bijelog Polja i bivšim majorom JNA Kolašinac Džemailom, koji je obučavao obveznike za oficirske dužnosti i Dervišević Dautom

iz Sjenice, koji je slao pomoć muslimanima u Bosni. Takodje navodi da su posle njega u Turskoj išli Ahmetović Soko, opt. Etemović Džemail i Ugljanin Fadil.

Opt. Ugljanin Fadil, navodeći da ne zna koje sve konkretno od gradjana Novog Pazara otišao na obuku u Tursku, ali da je on pronašao tri lica koja su otišla na obuku u Tursku i da ne zna na koju specijalnost.

Opt. Etemović Džemail izričito tvrdi da je u Turskoj vršena obuka vojnih obveznika iz Sandžaka i da je regrutovanje ljudi za ovu obuku vršeno po mesnim zajednicama, da su jednu grupu formirali Ugljanin Sulejman i Hodžić Nedžib "Džipko" i to 80 ljudi, a druga lica su pronadjena po mesnim zajednicama, da je o obuci ovih ljudi u Turskoj vodio računa i brigu neki Refik Datu i opt. Kolašinac Hajriz koga je Sulejman Ugljanin poslao u Istanbul da ugovara obuku u Turskoj, te da je Kolašinac organizovao i vodio na obuku grupu od oko 60 ljudi, da ih je u Skoplju ispratio Mahmutović Alija - koji je bio ministar odbrane u Sandžaku i koji i sada ima tu funkciju, te da je u Turskoj na ovoj obuci obučeno oko 140 lica. Ovaj optuženi takodje, tvrdi da je opt. Hodžić Nedžib u jednu vojnu fabriku u Turskoj poslao 6 mladića da bi se obučili da rasklapaju i sklapaju "zolje" na delove i iz delova koje treba da stižu u Novi Pazar, da su "zolje" uvožene iz Turske i stizale prvo u Plav i Gusinje.

Opt. Halilović Alija navodi kako je svaka mesna zajednica pa i V mesna zajednica imala obavezu da obezbedi po nekoliko kandidata za vojnu obuku u Turskoj koja je trebala da se vrši krajem 1992. godine, te da je svaka mesna zajednica trebala da da po 5 do 6 članova +lica .

Opt. Škrijelj Jonuz u svojoj odbrani navodi kako je od njega kao komandanta štaba III mesne zajednice tražen da da sa područja svoje mesne zajednice 10 vojnih obveznika radi odlaska na vojnu obuku u Tursku, te da je on dao samo dva obveznika i to Crnišanin ili Crnovršanin Jusufa i Besir, koji su otišli u Tursku na vojnu obuku početkom februara 1993. godine, a vratili se krajem marta 1993. godine i njihov boravak i obuku u Turskoj plaćali su opt. Etemović, opt. Ugljanin Fadil i Ahmetović Soko, ali da ne zna čijim parama. Tvrdi da su ove obveznike na obuci u Turskoj obilazili opt. Ugljanin Fadil, Ahmetović Soko, i Etemović Džemail, koji su bili članovi Glavnog štaba i koji su o svemu odlučivali, Dalje ističe kako mu je Crnišanin Jusuf, kada je došao, ispričao da je na obuci u Turskoj bilo 30 do 40 lica iz Novog Pazara, 20 iz Sjenice i jedan ili dvojica obveznika iz Tutina. Kaže da je iz njegove mesne zajednice na obuci bilo ukupno 5 lica od čega je 3 lica poslao opt. Gračanin Šefćet bez njegovog znanja, te da je zadnja grupa vojnih obveznika otišla u Tursku na obuku 20. aprila 1993. godine i da ih je bilo svega 10 do 15.

Opt. Rašljanin Šefkija navodi da je na sastancima njihovog štaba bilo govora da se neki mladići pošalju na vojnu obuku u Tursku, ali da iz njegove mesne zajednice - Mur, čiji je on bio komandant, niko nije bio poslat na obuku u Tursku.

Opt. Dupljak Rifat navodi da ga je opt. Hodžić Nedžib u januaru 1993. godine pozvao na vojnu obuku u Tursku, i da je tamo bio 40 dana, da je za put dobio 500 maraka i troškove, da je na ovoj obuci iz Sandžaka bilo 80 ljudi, da su ih obučavali turski generali - njih 10 do 12 da su se obučavali bojevom gadjanju, kretanju po karti i slično, da su na obuci u Turskoj iz Resora sigurnosti bili Hodžić Nedžib, Kladničanin Šaban, Hamzić Esad, Idrizović Esad Mulić Rahim, Rastić Enver, i Alić Sabit, te da je u Turskoj, za vreme te obuke vidjao Ahmetović Sokola i Kolšinac Hajriza.

Opt. Hodžić Nedžib u svojoj odbrani tvrdi da je njemu poznato kako je formirana jedna grupa od 70 do 80 ljudi za odlazak u Tursku, radi vojne obuke, te da je on kao šef Resora sigurnosti kontaktirao sa šefovima Resora sigurnosti u svim gradovima Sandžaka, a posebno sa Redžović Hajrom iz Rožaja koji je trebalo da povede 20 ljudi na vojnu obuku u Tursku i da je dogovor bio da se nadju na aerodrom u Skoplju, iz Skoplja na obuku u Tursku, pošlo je kaže, oko 80 ljudi, od čega iz Novog Pazara 20 i da mu je izvesni Isko iz Skoplja dao 6.000 maraka da podeli tim ljudima po 400 maraka koji su išli na obuku iz Novog Pazara, da je obuka trajala dva meseca i da su obuku izvodili turski oficiri, da se obuka sastojala iz obuke u rukovanju svim naoružanjem i eksplozivnim sredstvima, ali da on ovoj obuci nije prisustvovao. Posebno je istakao da on poznaje opt. Hodžić Mirsada i da je ovaj radio na poslovima obezbedjenja u Sjenici, te da je on - Mirsad bio na vojnoj obuci u Turskoj, da se radilo o obuci vojnog karaktera, da je ovaj Mirsad trebao da bude na obuci kondiciono - borilačkih veština, medjutim, da je u Turskoj faktički obavljana obuka vojanog karaktera, da je krajem januara 1993. godine, odveo na obuku u Tursku grupu od 80 mladića iz Novog Pazara, Sjenice, Rožaja, Prijepolja i dr., a da se Hodžić Mirsad ovoj obuci priključio nešto kasnije.

Opt. Hodžić Jakub u svojoj odbrani pored ostalog, kaže kako ga je početkom marta 1993. godine, Ahmetović Soko pozvao telefonom i rekao mu da pripremi 100 momaka muslimana koji bi išli u Tursku na vojnu obuku, pa je on otišao u prostorije SDA i objasnio službeniku da im trebaju mladići koji će ići na vojnu obuku u Tursku, rekavši mu da stavi obaveštenje na oglasnu tablu da se jave zainteresovani mladići koji bi išli u Tursku na studije, a službeniku je rekao da tim mladićima usmeno saopšti i kaže da se radi o vojnoj obuci. Za ovu vojnu obuku prijavilo se 18 mladića - lica, svi iz Sjenice i to: Hodžić Izet, Pušina Rifat, Hodžić Jusuf, Mahmutović Safet, Elezović Kasim, Orhan Plaho, Avdović Hasim, Avdović, Beširević Hasim, Sinanović Fadil, Bogučanin Nermin, Mahmutović Ešef, Papić Adnan, Kasumović Muhidin, Mujević Jakup, Mujević Osman, Rujević Emin i Lakota Gitla.

Tvrđi da je obuka imala trajati dva ipo meseca i da stranka (SDA) snosi troškove puta i da svaki pojedinac dobija po 500 marki, da je grupa otišla u martu autobusom Sjenica-Istanbul, a vratila se mesec dana kasnije, da se vratila ranije, jer kvalitet mladića nije bio očekivan, jer nisu bili dovoljno fizički pripremljeni pa nisu mogli da postignu očekivane rezultate. Tvrđi da su ovu obuku vršili turski oficiri.

Opt. Hodžić Mirsad navodi da je on otišao na vojnu obuku u Tursku na predlog Ahmetović Sokola, i da je u Tursku putovao sam, da je iz Resora sigurnosti stigla na obuku grupa koju je predvodio opt. Hodžić Nedžib, da je prebačen sa grupom Nedžiba na jedno poluostrvo, gde su smešteni u vojnoj kasarni, da se radilo o običnoj vojnoj obuci poput obuke u JNA, da su obuku izvodili turski oficiri, da su se pored ostalog obučavali i upotrebi eksploziva, da ih je tokom obuke obišao Kolašinac Džemail, koga poznaje jer mu je školski drug, i koji je bio bivši oficir JNA, koji je pobjegao u Tursku, a posetio ih je i visoki oficir turske vojske Kahrimanjol Mustafa.

Opt. Kučević Šemsudin tvrđi da je u toku januara 1993.godine, kod njega kao predsednika Opštinskog odbora SDA za Tutin, došao jedan čovek-biznismen i tražio od njega da pronadje 9 mladića koji bi išli na obuku u Tursku, govoreći mu da će svakom da plati po 500 maraka i da mu je ovaj čovek dao 4.500 maraka te da je on pronašao 8 mladića i to: Kuč Nihata, Kuč Safeta, Zukorlić Mulaža, Sinanović Jusufa, Agović Adnana, Zilkić Izeta, i Ademović Osmana, i da je on - Šemsudin bio deveti, te svakom od njih isplatio po 500 maraka, koliko je zadržao i za sebe, dogovorili se da se nadju na aerodromu u Skoplju, gde su čekali 3 dana, pa avionom otputovali u Istanbul, a zatim od Instambula u neko mesto Almaate, udaljenom 1000 kilometara od Istanbula, gde su smešteni u jednu vojnu kasarnu, razvrstani u vodove, od po 20 ljudi, kojima su rukovodili komandiri turske vojske, a na toj obuci uvežbavali rukovar svim vrstama oružja kao i obučavali se upotrebi eksploziva, da su ih povremeno posećivali turski oficiri, da je u kampu bio i bivši oficir JNA Kolašinac Džemail iz Sjenice, koji je držao jedno predavanje i da je njemu- Kučeviću komandir bio Ademović Osman iz Tutina.

Iz napred navedenih spisa- predmeta Višeg suda u Bijelom Polju, posebno iz kazivanja tamo saslušanih lica-bkrivljenih, pored ostalog, proizilazi, da je vojna obuka u Turskoj ljudi iz Sandžaka organizovana od, kako kaže, Glavne centrale SDA za Sandžak iz Novog Pazara, te da su ti ljudi organizovano odvodjeni u Tursku gde je u jednoj vojnoj kasarni ta obuka izvodjena od strane turskih oficira, pa tako napr:

Ferhatović Erdžan navodi da je on išao na vojnu obuku u Tursku, da je sve troškove snosila SDA i Glavna centrala iz Novog Pazara, da ih je na aerodromu u Skoplju, gde su se okupili, bilo oko 80 ljudi, da su otputovali u Istanbul gde su ih na aerodrom sačekali neki turski oficiri kao i bivši oficir JNA Kolašinac Džemail iz Sjenice koji im

je držeći govor rekao kako će oni ući u istoriju jer da su oni prvi koji su došli da završe obuku i da će biti starešine buduće Sandžačke vojske, a o toj obuci govori i Rasić Šahman, posebno o obuci ljudi iz Resora Šignosti, zatim Muratović Hakija koji je vršio obilazak ljudi na vojnoj obuci u Turskoj u januaru i oktobru 1993. godine, navodeći da je iz Skoplja u Tursku otputovalo oko 80 lica, a iz Crne Gore 15 do 18 lica, da je vođa puta bio Hodžić Nedžib, da su smešteni u kasarnu turske vojske da se obuka sastojala u kretanju po terenu, tumačenju geografskih karata, gadanja iz svih vrsta naoružanja- pešadiskog, iskanja iz helikoptera, spuštanja pomoću konopca, pravljenje mina i eksplozivnih naprava i molotovljenih koktela, postavljanje zaseda, zarobljavanja, tih likvidacije, zaprečavanja i zarušavanja, upada u stanove, sve vrste atentata, miniranje i savladjivanje minskih prepreka, borba protiv oklopnih vozila, podmetanja mina na objekte, mostove, puteve, tunele, zgrade i železnice, a vršena je obuka i filmskim putem, prikazivanjem slajdova i filomova, kako navodi i Skenderović Isak. Obuku su obavljali turski oficiri koji su im govorili da je ova obuka potrebna radi stvaranja nezavisne suverene države Sandžak na području bivše Jugoslavije uz pomoć turske vojske jer da su muslimani u Sandžaku ugroženi, kao i da po povratku u Sandžak izgrade zemunice na svojim terenima i u istima pripreme hranu i oružje, da vrše obuku ljudstva, da izazivaju incidentne situacije i da vrše propagandu.-

Po dolasku u kasarnu u Turskoj navode da je na vratima spavaone bio postavljen grb Sandžaka na kome je pisalo MNVS, a u prostorijama za obuku su bile geografske karte sa granicama Sandžaka u kojima su bili ubeleženi putevi, železnice, vojni objekti, reke, izvori i nacionalna struktura. Obučavali su se i obeležavanju terena vatrom radi doturanja hrane, oružja i sanitetskog materijala, a teren za to doturanje na kartama je bila označena Pešterska visoravan- Sjenica. Navode da su na ovoj obuci komandiri formiranih vodova bili : Hodžić Mirsad, za Sjenicu, Hodžić Nedžib za Novi Pazar, Kučević Šemsudin za Tutin. Govoreno im je da po povratku treba planirati zauzimanje vitalnih objekata, pošta, stanice milidje, i sl. prekidanje komunikacija, organizovanje ljudi u većem broju grupa sa što manje ljudi u grupi, stvaranje incidentnih situacija, kidnapovanje ljudi, posebno na raznim položajima i ne samo pravoslavni već i muslimani koji ne prihvataju ideje o stvaranju Republike Sandžak. Na kraju su im zapretili da nikome nesmeju odati tajnu da su završili vojnu obuku u Turskoj kao ni šta su sve radili u Turskoj, a u slučaju da to neko učini da će oni iz Turske poslati ili nekoga zadužiti iz Crne Gore ili Srbije da im pobiju najuže članove porodice. Tvrde da je svu organizaciju prilikom dolaska na vojnu obuku u Tursku obavljao Hodžić Nedžib iz Novog Pazara kao i da su ih na vojnoj obuci u dva navrata obilazili i posebno razgovarali sa Hodžić Nedžibom. O vojnoj obuci u Turskoj na napred

navedeni način govore i Omerović Esad, Pućurica Senad i Sead te Bošnjak Šefćet, s tim što tvrde da je jedna grupa od 10-tak ljudi na vojnoj obuci izdvojena i da je otišla na izvodjenje diverzantsko-terorističke obuke, kao i to da ih je u toku obuke posetio i Sulejman Ugljanin i govorio im da su oni okosnica buduće vojske nezavisne Države Sandžak te da su na kraju obuke položili zakletvu pred Turskom zastavom i zastavom za koju je Ugljanin kazao da je zastava nezavisne suverene države Sandžak, da je tekst te zakletve bio u smislu: "Zaklinjem se da ću braniti svoj muslimanski narod, da ću se boriti za nezavisnu suverenu državu Sandžak, i da u toj borbi neću žaliti da dam i svoj život", a svirana je i jedna pesma za koju je rečeno da je to himna buduće nezavisne države Sandžak, a Bošnjak Šefćet pri tom tvrdi da je postojao i grb te države na kojem su predstavljeni ljiljani kao obeležje nezavisne države Sandžak.

Hadžić Umer pored ostalog, tvrdi i to da su mu se javljali studenti poslani u Tursku na studije i isticali da je jedan broj studenata vrbovan da ne studiraju već obavljaju vojnu obuku.

Da je planirano formiranje muslimanskih vojnih jedinica i da su neke od njih, i to posebne jedinice, već bile formirane utvrđuje se iz odbrana sledećih optuženih datih u istražnom postupku:

Opt. Kolašinac Hajriz, kako je to već navedeno tvrdi kako mu je jedne večeri, pre dve godine (znači 1991. godine) nastavnik Osnovne škole "Dojevići", Pučić Jusuf, rekao da je formirano Muslimansko Nacionalno Veće Sandžaka i da je on član tog veća, a Sulejman Ugljanin predsednik, te da trebaju da se formiraju muslimanske vojne jedinice sa posebnim uniformama i oznakama, da mu je on tada rekao da netreba formirati sve jedinice sa posebnim uniformama i oznakama jer da je to zakonom zabranjeno, a da ga je nekoliko meseci kasnije pozvala Centrala SDA kod Ugljanin Sulejmana, gde je on otišao, pa mu je Sulejman rekao da moraju da se formiraju vojne jedinice pri MNVS i njega Hajriza, pitao kako da se te jedinice formiraju, pošto je on rezervni kapetan I klase, te da je tada, on Sulejmannu rekao, da sve jedinice ne bi smele da budu naoružane, pa je Ugljanin od njega tražio da stavi na papir organizaciju vojnih jedinica, pa je on kao poznavalac tih vojnih jedinica napisao "Načela samozaštite" koja su odobrena i kasnije podeljena mesnim odborima SDA u mesnim zajednicama kao i u svih 11 gradova Sandžaka, da je na njegov predlog sazvan i održan sastanak predsednika svih mesnih odbora SDA na kojem se razmatralo i utvrđivalo dokle se sa tom organizacijom stiglo, da je tom sastanku prisustvovao pored njega i Ahmetović Soko, opt. Jakupović Hodo, Aljković Hajro, Kardović Ahmet, Suljević Mahmut, Kurtašinović Rifat, te da su on, Jakupović, Ahmetović, Aljković i drugi, činili Glavni štab SDA za Sandžak, a lica iz mesnih zajednica, da su

činili glavni štab za Novi Pazar, da su u taj Glavni štab nešto kasnije uključeni i Halilović Alija, Etemović Džemail i Ugljanin Fadil, da se o naoružanju paravojnih jedinica počelo govoriti posle referenduma muslimana koji je održan 1991. godine, kada se počelo govoriti da Sandžak bude Republika, da mu je za naoružanje jedinica Sulejman Ugljanin nudio 50.000 maraka, ali da je taj novac uzeo Ahmetović Soko, za koji je nabavio oružje. I tada mu je Ugljanin Sulejman rekao da organizacija samozaštite treba da preraste u naoružanu vojsku Sandžaka.

Optuženi Kolašinac takodje, tvrdi da je već bio formiran Resor sigurnosti u Sandžaku i da je na čelu tog Resora bio opt. Hodžić Nedžib, a da je Alija Mahmudović bio ministar odbrane i u tom svojstvu obilazio Sandžačke gradove, te da je Resor sigurnosti delovao samostalno.

Opt. Kolašinac tvrdi i to da je krajem 1991. godine u Centralu SDA gde je opet bio pozvan od strane Ugljanin Sulejmana predloženo formiranje specijalnih diverzantskih jedinica, "trojki" koje su sačinjavali: stručnjak za eksploziv, za tihu likvidaciju, nožem i strunom i strelac kao obezbeđenje i da je za to bio zadužen Ahmetović Soko. Dalje kaže da je o svim svojim aktivnostima obavestavao i podnosio izveštaj Sulejmanu Ugljaninu lično, po čijim nalogima je i radio. Navodi dalje, da je pored napisanih Načela o organizovanju samozaštite odlazio u Sjenicu, Prijepolje, Pljevlje pa i Priboj i pomagao tamošnjem rukovodstvu u organizovanju, a da je za to dobio nalog od Sulejmana Ugljanina.

Opt. Ugljanin Fadil, pored ostalog, navodi da je kafečajnici u ul. Prvog maja, u prostorijama Opštinskog odbora SDA održan sastanak na kojem je odlučeno da se muslimani samoorganizuju, a na jednom drugom sastanku u blizini džamije Bor, 1992. godine, je odlučeno da se u svakoj mesnoj zajednici organizuju jedinice zv. "10 + 1" (deset izvršilaca + komandant) a inače mu je lično poznato da su pri mesnim zajednicama postojale diverzantske grupe i snajperski parovi, te da je vršena njihova obuka, a po izvešenoj obuci im je podeljeno oružje, da su tu obuku izvodili: on, Etemović i Gračanin. Takodje navodi da je vršena i jedna probna mobilizacija januara 1993. godine na Hadžetu ili pored bivše fabrike "Iskra" na kojoj je bilo oko 50 naoružanih lica, kao i da je oktobra 1992. godine na brdu Borići držan sastanak njih od oko 15 lica koji su dobili oružje.

Opt. Aljković Hajro tvrdi da se na jednom od sastanaka Glavnog štaba za Novi Pazar raspravljalo i odlučivalo da se formira jedan odred ljudi koji bi se obučili za izvodjenje diverzantskih akcija kao: miniranje prilaza gradu, mostova, propusta, i uvala, te da je on bio zadužen da te ljude obuči za izvodjenje tih akcija, pošto je on inače pirotehničar i razume se u eksploziv, pa je taj zadatak i

prihvatio i da je obuku koja je inače trebala da traje dva meseca izvršio za 15 dana, ali da ga je smenio Ahmetović Soko jer nije bio zadovoljan njegovim radom, a za tu obuku zadužio opt. Etemović Džemaila, da je ta obuka izvodjenja na mestu zv. Eroziya i u s. Brdjani. Navodi da je on obuku za diverzije vršio u kafečajnici "Fontana" lica i to : Plojović Fikreta, i Senada N. iz Lukara, kao i Safeta N. - taksistu iz Lukara, Džanković Senada i Curić Bahriju oba iz Požege, te dva lica koja je doveo opt. Alić Mustafa po nadimcima "Šoro" i "Zizo". Diverzanti koje je on obučio su dobili oružje, a obuku iz dobijenog naoružanja vršili su Ahmetović Soko, opt. Etemović Džemail, Gračanin Šefćet i Zilkić Safet.

Opt. Etemović Džemail, pored ostalog, navodi e kako je obuku diverzanata po mesnim zajednicama izvodio on i Aljković Hajro, da je on obučio 24 lica rasporedjena u 8 grupa od po 3 lica i ta licu su znala da upotrebe eksploziv i da vrše miniranja i rušenja, te da je bilo predvidjeno zarušavanje i rušenje mostova na svim prilaznim putevima prema Pazaru kao i mosta i pruge u Biljanovcu. Takodje je naveo da juna 1992.godine, organizovana TO Sandžaka i da su predsednici tzv. kriznih štabova mesnih zajednica istovremeno bili članovi te TO kojoj su pripadali i opt. Ugljanin Fadil, Rašljanin Šefkija, Škrijelj Jonuz, Hasić Adem, Jakupović Hodo, Gračanin Šefćet, Zilkić Safet, CrnoBričanin Besim i Muminović Harun. Pripadnicima TO, kaže, bilo je podeljeno oružje i municija preko komandanata mesnih zajednica. Naveo je da je ministar za odbranu Sandžaka bio Mahmutović Alija. Takodje je naveo da je pri SDA formirana jedinica obezbedjenjja koja je bila najbrojnija i da su bili svi dobro opremljeni i naoružani, da su posedovali bar po dve vrste naoružanja, da je to praktično bila policija SDA, a pri svakoj mesnoj zajednici formirane su i jedinice tzv. "1+1". Tvrdi da je napravljen i plan-raspored objekata na kojima je trebalo izvršiti diverzije, koji objekti su bili šifrovani, koje diverzije su trebale izveštiti diverzantske grupe koje su takodje imale svoje šifre, a takodje i da su sve mesne zajednice imale po jedan ili dva para snajperista, takodje šifrovane. Navodi i to da su pri stranci SDA postojale i grupe za likvidaciju nepodobnih muslimana i srba, tzv. "crne trojke". Na čelu svih tih formacija bio je Glavni štab za Sandžak kojeg su sačinjavali po jedan predstavnik iz svake opštine i čiji komandant je bio Kolašinac Hajriz, a sedište tog štaba je bilo u Novom Pazaru. Kaže da je odlazio u Sjenicu i Prijepolje, radi pomaganja vojnog organizovanja u ovim gradovima.

Opt. Gračanin Šefćet, inače komandant štaba u svojoj II mesnoj zajednici, navodi da su se formirali štabovi po svim mesnim zajednicama u koje su birani poverljivi ljudi, prvenstveno rezervne starešine i da je svaki štab imao komandanta. Tvrdi da je bio prisutan u V mesnoj zajednici gde je Etemović Džemail obučavao ljude sklapanju i rasklapanju oružja te da je bio u u s. Trnavi sa Zilkić Safetom i Etemović Džemailom, koji su obučavali neke ljude u jednoj strugari, kao i da je januara 1993.godine vršena probna mobilizacija na teritoriji V mesne zajednice posle ponoći, i tu mobilizaciju vršili su Etemović i Ahmetović.

Opt. Jakupović Hodo, inače komandant Kriznog Štaba V mesne zajednice, navodi da je imao i zadatak da formira paravojne jedinice i da mu je upustvo za rad dao Ahmetović Soko i Etemović Džemail. Ovaj optuženi navodi i to da je na području njegove mesne zajednice stvarno formirana četa od preko 128 ljudi. On takodje tvrdi kako je opt. Etemović komandantima Kriznih štabova kako se rukuje automatskom puškom i kako se aktivira bomba kašikara, a to isto je, kaže, pokazivao i opt. Gračanin Šefčet u jednoj šupi u naselju Iskra.

Opt. Halilović Alija, izričito tvrdi da mu je lično poznato da je opt. Etemović Džemail i Aljković Hajro izvodili obuku diverzantskih grupa, i da je svaka mesna zajednica zavisno od veličine trebalo da da između 5 i 10 boraca za formiranje specijalnih jedinica za intervenciju, a čiji je zadatak bio da pomogne štabovima mesnih zajednica u sprečavanju panike, bežanja i prihvatanja borbe. Poznato mu je da je postojao Glavni štab za Sandžak kao i gradski glavni štabovi.

Opt. Škrijelj Jonuz, komandant Štaba III mesne zajednice, takodje tvrdi: da su postojali Glavni štab za Sandžak, gradski glavni štabovi i krizni štabovi za svaku mesnu zajednicu, a na sastancima je odlučivano da se formiraju paravojne jedinice, da lično zna da je za svaku mesnu zajednicu formirana ili trebalo da se formira sanitetska služba od 1-2 lekara, 4-5 medicinskih sestara, zatim, pozadinska odelenja, od 15-20 ljudi raznih profesija, služba veze, budjenja, služba za evakuaciju, diverzantske grupe od po 3 člana, grupe za zaštitu objekata strateškog značaja, a u nekim mesnim zajednicama se formiralo obezbedjenje, nešto poput policije, a navodi da je planirano i realizovano formiranje specijalne grupe "10 + 1". On je kao komandant u svojoj mesnoj zajednici imao zaduženje da formira sve napred navedene službe i jedinice, te je formirao grupu od 3 lica za diverzije i to: Crnovršanin Redžepa, Drečković Meha, i Šantić N. "Krcsko". Navodi da je diverzante obučavao Etemović Džemail. Posebno navodi da je on - Škrijelj u njegovoj mesnoj zajednici formirao jedan vod od 15-20 ljudi koji je imao zadatak da štiti radio-stanicu u Novom Pazaru. Tvrdi da su postojali i planovi za evakuaciju stanovišta.

Opt. Hasić Adem kaže da je bio član Glavnog gradskog štaba za Novi Pazar čiji je zadatak bio da organizuje vojno sposobne ljude, da je štab brojao 7 članova, da su članovi toga štaba između ostalih bili Etemović Džemail, Ugljanin Fadil, Jakupović Hodo, Rašljanin Šefkija, Zilkić Safet i izvesni "Nune" (Škrijelj Jonuz).

Opt. Rašljanin Šefkija, komandant mesne zajednice s. Mur, takodje tvrdi da je postojao Glavni štab za ceo Sandžak i glavni gradski štabovi te štabovi mesnih zajednica, koje on naziva Kriznim štabovima, pa da je on imao zadatak da obezbedi kurirsku vezu između mesne zajednice i Glavnog štaba.

OPT. Zilkić Safet, navodi da je sae opt. Ugljanin Fadilom bio na više sastanaka Glavnog štaba za Novi Pazar da je opt. Etemović Džemail, bio zadužen za eksploziv i za obučavanje i rukovanje eksplozivom, da je Škrijelj Jonuz sa njim zajedno bio u Glavnom štabu za Novi Pazar, da je komandant Glavnog štaba za mesnu zajednicu s. Trnava, bio Dupljak Rifat,

Opt. Dupljak Rifat, tvrdi da je bio član Glavnog štaba za Novi Pazar, da je saradjivao sa opt. Zilkić Safetom od koga jes saznao da postoji plan za evakuaciju prema Ribariću, i da je od Zilkića obavestien da je na nivou opštine formirana jedinica za brza dejstva, sastavljena od po 3 čoveka iz svake mesne zajednice i da je za njegovu mesnu zajednicu te ljude odredio Zilkić Safet, da su sredinom leta 1992.godine formirani štabovi koji su brojali 5 do 6 ljudi, a komandant štaba za Gornju Trnavu je bio Zilkić Safet.

Opt. Hodžić Nedžib, šef Resora sigurnosti za Sandžak, navodi, pored ostalog, da je Resor sigurnosti postojao u svim mesnim zajednicama za gradsko i seosko područje i da su u okviru mesnih zajednica postojali podresori po sistemu "10+1" čovek za svaku mesnu zajednicu, da je takva organizacija postojala u svih 11 gradova Sandžaka i u svim mesnim zajednicama. Navodi da je na nivou Sandžaka postojalo Muslimansko Nacionalno Veće - što znači Vlada, Muslimanska nacionalna skupština, sva ministarstva koja su postojala u SRbiji, a lično zna da je ministar za privredu Sandžaka kao drzave bio Halilović Alija, a Resora Sigurnosti-on.

Opt. Hodžić Jakub navodi da je on bio šef Resora Sigurnosti SDA za Sjenicu, da je vršeći dužnost šefa tog resora Sjenicu podelio u 5 kvartova, a svaki kvart je imao svoj izvršni odbor od po 10 ljudi, te da je ista organizacija bila i na seoskim područjima. Tvrdi da je formiran i vojni štab SDA za Sandžak čiji šef je kako kaže, bio Kolašinac Hajriz, njegov zamenik Ahmetović Soko i da je taj štab formiran juna ili jula 1990.godine, da je 1991.godine, u Sjenicu dolazio Ahmetović Soko, Kolašinac Hajriz i Aljković Hajro i da se tada razgovaralo o vojnim pitanjima SDA za ceo Sandžak, da je u to vreme ministar odbrane Sandžak bio postavljen Mahmutović Alija, a šef Resora sigurnosti za Sandžak Hodžić Nedžib. Navodi da su se u to vreme organizovale specijalne jedinice za hitna dejstva po gradovima odnosno mesnim zajednicama za ceo Sandžak po principu "10+1" (deset izvršilaca i jedan komandant), da je izvršena reonizacija Opštine Sjenica u 5 kvartova, da je prvi kvart bio podeljen na 6 reoba, drugi takodje na 6, treći na 6, četvrti na 4, ukupno 22 reona a iz svakog reona je angažovano po 5 ljudi, ukupno 110 ljudi, da su postojali predsednici kvartova i oni su sačinjavali komandu štaba po reonima Istovremeno je po istoj reonizaciji i u istom broju ljudi organizovana civilna zaštita, dakle ukupno 110 ljudi, a što je sve ukupno predstavljalo 220 ljudi, da je osim toga on utvrdio važne strateške tačke i ustanove kao što su Kombinat "Pešter", TK "Vesna", zgrada SO Sjenice, PTT, SUP, Sud i td. Predsednici reona su dali podatke o vojno sposobnim muškarcima iz svih reona. Navodi da je kod sebe imao

vojnu i civilnu organizacionu šemu SDA za Sandžak koje su se podudarale. Planirao je broj ljudi koji bi zaposeli pojedine položaje i objekte u kom pravcu je sačinio i plan zaposedanja tih objekata i položaja kao TK "Vesna" i Klanica u Sjenici. Za taj zadatak planirao je 300 ljudi kojima bi se priključilo još njih 300, a 200 ljudi je planirao za zaposedanje puta za Ivanjicu, 400 ljudi za Babinjaču, a to su najvažnije strateške tačke Sjenice. Poznato mu je da je komndant Glavnog štaba za Sandžak bio Kolašinac Hajriz.

Ovakva odbrana ovog optuženog potvrđena je i pismenim dokumentima pronadjenim i oduzetim od istog, kao što su: teze za izradu plana odbrane Sjenice, reorganizacija iste, spisak vojno sposobnih mušakaraca, spisak sanitetskog osoblja, te spisak lica za Resor sigurnosti, kao i spisak lica iz Resora sigurnosti SDA u pojedinim delovima Sandžaka i telefonske veze sa istima.

Napred izneta odbrana napred navedenih optuženih potvrđuje se i pismenim dokumentima označenim kao IV sa naslovom "Formacija odreda samozaštite" u kome je predviđena Komanda štaba kao i istovremena komanda odreda samozaštite, da odred samozaštite obuhvata sve čete na tom području i da su jedinice štabske komande istovremeno jedinice odreda samozaštite, zatim, formacijama u gradskim mesnim zajednicama i na seoskom području, formacijom izvidjačkog voda i zadacima mesnih zajednica na gradskom i seoskom području. Ta odbrana se potvrđuje i napisanim dokumentom o organizaciji i sastavu štaba te napisanim dužnostima komandanata i komandira jedinica.

Da su optuženi Ugljanin Fadil, Etemović Džemail, Gračanin Šefcet, Alić Mustafa, Fejžović Hajriz i Hajrović Zekrija učestvovali u kradji eksploziva iz magacina kamenoloma "Gradac" u Tutinu u ukupnoj težini od oko 240 kgr, nesumnjivo se utvrđuje iz napred navedenih odbrana ovih optuženih.

Da je opt. Hasić Adem za potrebe formiranih vojnih formacija u svojoj mesnoj zajednici vršio nabavku i skladištenje sanitetskog materijala - lekova, injekcija i dr. utvrđuje se iz njegove odbrane u istražnom postupku a i delom na glavnom pretresu, kao i potvrde MUP-a Novi Pazar, o privremeno oduzetim predmetima od 22.5.1993.godine, a naime; ovaj optuženi u svojoj odbrani navodi da je u dva navrata 1992.god., sa svojim ocem Latifom, putovao u Albaniji kod rođjaka i da je tamo kupio injekcije, aspirin i dr. u vrednosti od oko 300 maraka, a iz napred navedne potvrde kao i fototehničke dokumentacije je utvrđeno da je navedeni sanitetski materijal u ovoj potvrdi pronadjen i oduzeto kod ovog optuženog. Obzirom da je ovaj optuženi bio član Glavnog štaba za Novi Pazar i učestvovao na sastancima i u donošenju odluka o formiranju vojnih formacija u mesnim zajednicama, kako to u svojoj odbrani sam priznaje i kako se to utvrđuje i iz odbrana ostalih optuženih - članova ovog Glavnog štaba, te obzirom da je planirana i formirana i sanitetska služba - sanitetsko odelenje za koje je ovaj sanitetski materijal i bio potreban, to je očigledno da je taj materijal nabavljen

i namenjen za potrebe tih vojnih formacija.

Da su optuženi Fejzović Hajriz, Šaćirović Asim, Plojović Mersat, Mušić Murat i Hodžić Zuhdija bili pripadnici vojnih vformacija u svojim mesnim zajednicama utvrđuje se također iz njihovih odbrana datih u istražnom postupku jer:

Opt. Fejzović Hajriz učestvuje u nabavci- kradji veće količine eksploziva iz kamenoloma "Gradac" u Tutinu, zajedno sa gore navedenim optuženima, koji eksploziv je namenjen i služio za obuku diverzantskih grupa, i za izvodjenje planiranih diverzantskih akcija, a osim toga ovaj optužni je od opt. Ugljanin Fadila primio i kod sebe držao dve automatske puške, jednu snajpersku pušku, dve bombe kašikare, 274. kom. metaka, kal. 7,62 mm i 255 kom. metaka sa teškim zrnom, kal. 7,9 mm, koje oružje i municija mu je pronađena i oduzeta, kako se to iz potvrde o privremeno oduzetim predmetima MUP-a Novi Pazar od 22.5.1993.godine utvrđuje.

Opt. Šaćirović Asim navodi da je član SDA i da je prisustvovao sastancima na kojima se raspravljalo o bezbednosnoj situaciji, te da mu je opt. Rašljanin Šefkija dao i zadužio ga jednom automatskom puškom sa dva okvira i 40 metaka koje je on zakopao u jednom šumarku iznad svoje kuće, te da ga je Rašljanin, kada mu je dao oružje, upoznao i sa planom evakuacije, pa je dakle, očigledno da je opt. Šaćirović to oružje primio kao pripadnik vojne formacije mesne zajednice s. Mur, a od komandanta štaba iste mesne zajednice, koje oružje je, kako je to i napred navedeno, deljeno poverljivim i odanim ljudima kao i onima koji su prošli kroz vojno diverzantsku obuku, pa je opt. Šaćirović očigledno znao o čemu se to zapravo radi.

Iz tih razloga sud nalazi da su i opt. Mušić Murat i Hodžić Zuhdija bili pripadnici vojnih formacija u svojim mesnim zajednicama, jer opt. Mušić prima i zadužuje se od opt. Ugljanin Fadila jednu automatsku pušku sa 75 metaka i to posle dužeg negovaranja i ubedjivanja od strane opt. Ugljanina, a opt. Zuhdija, pored primanja naoružanja i municije od svog sina opt. Hodžić Nedžiba, za koga zna šta je i čime se bavi, a kako i sam navodi, aktivno prisustvuje i učestvuje u radu sastanaka Mesnog odbora SDA za II mesnu zajednicu, odnosno Glavnog štaba te mesne zajednice kojim je rukovodio opt. Gračanin koji je i formirao taj štab i bio njegov komandant.

Opt. Hajrović Zekrija u svojoj odbrani u istražnom postupku, kako je to već i navedeno, priznaje i navodi da su opt. Etemović i opt. Fejzović u proleće 1992.godine dolazili u kamenolom "Gradac" gde je on radio i da su se interesovali, a posebno opt. Fejzović za eksploziv i to da li se isti i dalje drži u kontejnerima kao ranije, što im je Hajrović i potvrdio, ko eksploziv čuva, a on im rekao da ga čuvaju stražari- portiri i da ga slabo čuvaju, uglavnom spavaju u stražarskoj kući, da im je tako rekao

lokaciju kontejnera sa eksplozivom, kao i to da je on ranije brenerom isekao jednu bravu na kontejneru gdje se nalazi eksploziv, te da su iste noći ili sutradan posle ovog njegovog razgovora sa Etemovićem i Fejzovićem, kontejneri obiveni, a eksploziv odnet. Prednje se utvrđuje i iz odbrane opt. Etemovića i opt. Fejzovića. Naime, opt. Etemović, pored ostalog, u svojoj odbrani navodi da je, pored ostalih, u kradji eksploziva u kamenolomu "Gradac" u Tutinu, učestvovao i opt. Fejzović Hajriz koji je i bio kako kaže, organizator ove kradje, jer je ranije radio u kamenolomu i znao je gde se eksploziv nalazi, a i poznavao je magacionera. Ovaj optuženi izričito tvrdi da im je opt. Hajrović obećao, prilikom njihovog razgovora sa njima, da će ostaviti nezaključane tzv. velike brave, a zaključa će samo jednu malu bravu koja se lako može obiti, te da je Hajrović kao nagradu za ovo dobio jedan pištolj kojeg mu je predao opt. Fejzović, a dao mu ga je Ahmetović Soko.

Iz odbrane opt. Fejzović Hajriza je pak utvrđeno da je u toku 1992. godine njega i Etemovića poslao Ahmetović Soko u Tutin gde su se javili opt. Hajrović Zekriji koga je Fejzović od ranije poznavao, koji im je kazao gde se eksploziv nalazi, te su istog dana - uveče opt. Fejzović na poziv Ahmetovića u kamenolom noću otišli : on, Ugljanin Fadil, Etemović Džemail sa vozilima i sa još nekim licima, ali da on nezna koliko je lica učestvovalo u kradji eksploziva, već samo da je eksploziv iste noći kombijem prevezen u Novi Pazar.

Prema tome istovetan je doprinos ovih optuženih u nabavci - kradji eksploziva namenjenog za diverzantsku obuku i planiranog za rušenje propusta, puteva, mostova, objekata i sl.

Da je planirano rušenje objekata, puteva, mostova i dr., kao i da su planirane diverzije na vojne kasarne u Raškoj i Novom Pazaru diverzantskim grupama, utvrđeno je iz napred navedenih skica i planova kao i odbrana opt. Etemović Džemaila i Hodžić Jakuba datih u istražnom postupku, a koje su već napred izložene.

Da je opt. Kučević Šemsudin u svojstvu predsednika Opštinskog odbora SDA za Tutin, a po nalogu Glavnog Štaba za Sandžak, januara meseca 1993. godine, organizovao grupu od 8 lica koju je zajedno sa drugim grupama iz sandžačkih gradova odveo na vojnu obuku u turskoj armiji na kojoj je i sam učestvovao, utvrđeno je iz takodje napred izložene odbrane ovog optuženog kao i iz iskaza svedoka Ademović Osmana datog u istražnom postupku, a delimično i na glavnom pretresu.

Da je opt. Hodžić Mirsad 29.6.1993. godine ujutru oko 5,20 časova u Sjenici u ul. Jezdimira Lovića, prilikom pretresa njegovih i bratovljevih stambenih prostorija, napao milicionara Jokić Zorana dok je ovaj obavljao dužnost obezbedjenja u pronalaženju predmeta izvršenja krivičnog dela, oružja i municije, - na taj način što ga je uhvatio rukom

u predelu lica i naneo mu povredu u vidu ogrebotine, a kada se Jokić okrenuo prema njemu udario ga pesnicom u predelu lica i nogom u predelu genitalija i naneo mu takodje lake telesne poverede, utvrđeno je delimično iz odbrane ovog optuženog, te iskaza svedoka oštećenog Jokić Zorana, svedoka Vuković Njegoša, Luković Miladina, i Ivanković Gorana kao i lekarskog uverenje Doma zdravlja u Sjenici od 29.6.1993.godine.

Naime, prema odbrani opt. Mirsada, on je na zahtev milicionara koji su kritičnom prilikom došli kod njega i njegovog brata sa kojim živi zajedno, u pretres stambenih prostorija kuće, da prisustvuje ovom pretresu, te da su mu u jednom momentu prišla dva milicionara od kojih ga je jedan udario glavom u predelu čela, govoreći mu: "Šta je šta gledaš i jebaćemo ti majku, uništićemo te," a zatim ga pozvali na sprat kuće gde ga je udario pesnicom u čelo jedan od tih milicionara, a u momentu kada je on sedeo na tri postavljena bloka, pa je on vrhom stopala tog milicionara zakačio (vrhom stopala) u predelu nadkolenice, u kom momentu je drugi milicioner, koji je imao u rukama pušku zamahnuo da ga udari u predelu glave, ali da se on sagnuo pa ga nije udario već da mu je puška samo okrnula deo kose. Poriče da je pesnicom udario tog milicionara u predelu lica i nogom u predelu genitalija. Navodi da je sportista u borilačkim veštinama - karateu i da je nosilac crnog pojasa.

Svedok oštećeni Jokić Zoran je u svom iskazu naveo da je on bio u sastavu ekipe koja je dobila zadatak da izvrši pretres kuće opt. Hodžić Mirsada u Sjenici, jer je postojala sumnja da se u njegovoj kući nalazi veća količina oružja. Prilikom vršenja pretresa sa još nekoliko kolega na spratu kuće iza njegovih ledja stajao je Hodžić Mirsad sa milicionarom Tasić Srdjanom, te je u jednom momentu Hodžić rukom preko ramena ga dohvatio za lice i tom prilikom ga ogrebao po levom obrazu, posle čega se on okrenuo prema Hodžiću, a u tom trenutku ga Hodžić udario pesnicom u predelu leve strane lica, a odmah posle toga i nogom u predelu genitalija, od čega se on savio i zateturao, nakon čega su njegove kolege milicionari savladali Hodžića.

Svedoci Vuković Njegoš i Luković Mladen su potvrdili kazivanje ošt. Jokića navodeći pri tim da je opt. Hodžić za vreme pretresa kuće u jednom trenutku Jokića udario pesnicom u predelu glave, nogom u predelu genitalija, ali da oni sam trenutak udaraca nisu videli jer su bili ledjima okrenuti prema njima dvojici, pa kada su se okrenuli videli su Jokića povijenog, a pored njega u zauzetom stavu "garda", te da su oni pritrčali i savladali Mirsada, a svedok Ivanković je zapazio ispod levog oka ošt. Jokića razderotinu.

Iz napred označenog uverenja utvrđene su sve predmetne povrede kod ošt. Jokića.

Iz iskaza svedoka Ademović Osmana datog u istražnom postupku utvrđuje se da je on, po predlogu opt. Kučević Šemsudina, tokom januara 1993. godine, sa aerodroma iz Skoplja otputovao u Istanbul na specijalnu obuku u Tursku, a kada su došli u Istanbul preveženi autobusima i smešteni u neko mesto zv. "Češme", udaljeno od Istanbula oko 2000 km, u vojne kasarne, da ih je tada u kasarni biće smešteno od 80 do 90 lica koja su došla na vojnu obuku. Razvrstani su u vodove, a vod je imao 20-ak ljudi, a vodom je rukovodio komandir turske vojske najčešće u činu potporučnika ili poručnika. Obuku su izvodili turski oficiri. On je bio komandir jednog odelenja u kom odelenju je bio i opt. Kučević Šemsudin. Uvežbavali su se rukovanju svim vrstama pešadiskog naoružanja; pištoljima, puškama, mitraljezima, kalašnjikovima, ručnim bombama, a obučavali su se i rukovanju eksplozivom u rušenju drvoreda kao i ukpovanju u zemlju, zatim, postavljanju mina i minskih polja. Posebno je naveo da su pre odlaska na vojnu obuku u Tursku polagali zakletvu u džamiju u Tutinu čiji tekst je bio u smislu da ne smeju da iznevere svoj muslimanski narod. Na obuci su kaže ostali oko 45 dana. Naveo je da on u Opštini Tutin ni od koga nije bio ugrožen, jer je tamo 90 % življa muslimanske nacionalnosti.

Sud je prihvatio iskaz ovog svedoka o napred navedenim okolnostima i činjenicama kao istinit i verodostojan, a njegov iskaz sa glavnog pretresa nije prihvatio jer je netačan o čemu će niže biti više reči.

Iz potvrda o privremeno oduzetim predmetima MUP-a Novi Pazar od 13. i 14.1.1994.god. a na ime Avdović Feriza, 23.6.1993.god. na ime Bihorac Ekrema, 24.6.1993.god. na ime Idrizović Ramiza, 23.6.1993.god. na ime Dupljak Šuća, 1.6.1993.god. na ime Hasić Atifa, i Halilović Saliba, 24.6.1993.god. na ime Ramović Senada, 19.7.1993.god. na ime Mujković Fikreta, 23.5.1993.god. na ime Ramović Nafilja, 4.8.1993.god. na ime Džanković Senada, 2.6.1993.god. na ime Numanović Abdulatifa, 27.5.1993.god. na ime Binjoš Bajrama, 27.5.1993.god. na ime Alidemović Safeta, 26.5.1993.god. na ime Ferhatović Safeta, 4.8.1993.god. na ime Curić Bahrije, 22.7.1993.god. na ime Mumino-
vić Smaila, 17.6.1993.god. na ime Nuković Džemila, 26.5.1993.god. na ime Dražanin Muharema i Ahmeta, 23.3.1994.god. na ime Nišić Adnana, 2.6.1993.god., na ime Šemsović Rešada, 11.6.1993.god. na ime Preljević Izeta i Zečović Šefćeta, 14.6.1993.god. na ime Suljović Sulja, 13.9.1993.god. na ime Kurbašović Rama, 25.2.1994.god. na ime Dupljak Ešrefa, 22.6.1993.god. na ime Mulić Isa i Hasiba, 25.6.1993.god. na ime Pljakić Faruha, 24.6.1993.god., na ime Hećo Sulejamana, 26.6.1993.god. na ime Rebronja Hamza, 25.6.1993.god. na ime Plakić Mirsada "Cico", 26.6.1993.god. na ime Dupljak Ešefa i Hida, 30.6.1993.god. na ime Dupljak Izeta, bez datuma i broja na ime Šabanović Husa, 2.7.1993.god. na ime Smajović Džemka i Emina, 2.7.1993.god. na ime Ličina Bajramka, 2.7.1993.god. na ime Aljović Omera, 2.7.1993.god. na ime Dupljak Šuća, 16.7.1993.god. na ime Mulić Rahima i 14.6.1993.god. na ime Suljović

(Rustema), Ibrahima, se utvrđuje da je kod istih pronadjeno i oduzeto oružje i municija u količinama navedenim u tim potvrdama.

To isto se utvrđuje i iz iskaza saslušanih svedoka na glavnom pretresu: Avdović Feriza, Bihorač Šukrije i Ekrema Idrizović Ramiza, Drenjanin Aziza, Dupljak Suća, Halilović Saliha, Ramović Senada, Muković Fikreta, Ramović Nafilja, Džanković Senada, Mecinović Ramiza, Šaćirović Safeta, Tatarević Alije, Muminović Abdullatifa, Binjoš Bajrama, Koničanin Nihad i Muminović Smaila, čije iskaze je sud u tom delu prihvatio kao tačne i verodostojne i jer se ti i takvi iskazi nesumnjivo potvrđuju i napred navedenim potvrdama o oduzetim predmetima-oružiju i municiji.

Sud je prihvatio sve napred izložene odbrane svih optuženih date u istražnom postupku kao apsolutno tačne i verodostojne, sem odbrane opt. Hodžić Mirsada, a u delu i odnosu na krivično delo ometanja ovlašćenog službenog lica u obavljanju poslova bezbednosti ili održavanju javnog reda i mira iz čl. 2. st. 2. Zakona o javnom redu i miru RS. Te odbrane je sud prihvatio i za to jer su one u pogledu odlučnih činjenica i radnji skoro identične ili se međusobno dopunjuju, a te odbrane se nesumnjivo potkrepljuju i napred navedenim pismenim dokazima-kumentima.

Sud nije prihvatio potpuno izmenjene odbrane optuženih na glavnom pretresu, sem u delu odbrana koje se odnose na oružje i municiju, u kom delu optuženi nisu menjali svoje odbrane a o čemu će niže više biti reći.

Kako je to već napred navedeno optuženi su u svojim odbranama izričito naveli da su podelili oružje i municiju i to:

Opt. Aljković Hajro tvrdi kako je vršio obuku lica za diverzije u kafečajnici SDA Fontana i to: Plojović Fikreta, Senada N. Safeta N.-taksistu, svih iz Lukara, Džanković Senada i Curić Bahriju, oba iz Požege, zatim dva lica koje je doveo opt. Alić Mustafa nadimaka "Šoro", i "Zizo", te Alidemović Safet i Ferhatović Safeta, da poznaje svedoka Tatarević Aliju iz Mušić u čijoj kući ili garaži je bilo smešteno 11 pištolja "Makarov" i 3 puške M-48, te da su svi pištolji podeljeni licima koja prošla kroz diverzantsku obuku i da je on toj podeli lično bio prisutan.

Opt. Gračanin Šefćet pak tvrdi da je 8 pušaka preuzet od opt. Etemovića podelio: Bihorac Šukriji, Besimu N., (Čosović Suljević Ismetu, Gračanin Aćifu, Redžepu N., Gračanin Muradi Gračanin Abduselmanu-puškomitraljez i Gračanin Hajru snajper pušku.

Opt. Faković Ibrahim tvrdi kako je dao: Alidemović Safetu automatsku pušku sa municijom, Hasanović Safetu, automatsku pušku sa municijom, i Hasanović Edinu automatsku pušku sa municijom.

Opt.Hasić Adem navodi da je podelio od opt.Etemovića preuzete puške (tri) sa municijom i to: Hasić Atifu, Halilović Salihu i Muharemu N. (Ramoviću).

Opt.Rašljanin Šefkija navodi kako mu je Ahmetović Soko predao 7 automatskih pušaka sa po 30 metaka za svaku pušku koje je on podelio: Saćirović Asimu, Prelević N. (Izetu), Zećović Sefketu, Ramović Nafilju, Plojović Mersatu i Semsović N.(Rešadu).

Opt. Zilkić Safet tvrdi kako je od opt.Ugljanin Fadila dobio dve automatske puške i llo komada metaka, jednu pušku uzeo za sebe, a jednu dobio da da nekome i pri tom pominje svedoka Ramović Senada, ali kaže da Senadu nije dao pušku.

Opt. Dupljak Rifat navodi kako je podelio: Dupljak Ešrefu jednu snajpersku pušku i 100 metaka i jednu bombu, Dupljak Hidu automatsku pušku, Murić Rahimu jedan puškomitraljez i jednu bombu, Idrizović Ramizu jednu pušku i jednu bombu, Bihorac Ekremu automatsku pušku, Čosović Besimu i Haku po pušku i bombu, Pljakić Faruku pušku i bombu, Pljakić Cicu automatsku pušku, Šabanović Husu automatsku pušku, Mulić Ismetu jedan automat "Tomson", Muslić Hasibu snajpersku pušku, Suljević Ibru snajpersku pušku i 100 metaka, Dupljak Izetu i Sućru po automatsku pušku, Ličina N. iz Pljevljana jednu automatsku pušku, Aljović Omeru iz Trnave jednu poluautomatsku pušku i 100 metaka, Kurtanović Mahitu automatsku pušku, Smajović Džemku automatsku pušku i bombu, Smajović Eminu poluautomatsku pušku, Rebronja Hamzi malokalibarsku američku pušku i 200 metaka, Hećo Sulejmanu automatsku pušku, Kurbašević Ramu automatsku pušku, Zećirović Safetu nekoliko pušaka sa po 100 metaka i radio stanicu. Sva ova lica su, kaže dobila i po dva okvira municije. Navodi da je od Mulić Ismeta preuzeo 29 pušaka od čega je on 10 pušaka lično podelio, a za ostalih 19 zna kome su podeljenje pošto je bio predsednik MZ za Trnavu.

Sud je prihvatio odbrane ovih optuženih i u ovom delu nalazeći da su te odbrane verodostojne i tačne. U ostalom ovi optuženi nesumnjivo znaju od koga su oružje dobili-preuzeli i kome su dalje oni to oružje podelili, kao i zašto.

Sa ovih razloga sud nije prihvatio deo iskaza svedoka Bihorac Šukrije o tome da mu je oružje i municiju dao Ahmetović Soko, već mu je to oružje i municiju dao optuženi Gračanin Šefćet, a prednje i utoliko pre što sam Šukrija u svom iskazu kaže da je pušku dao-vratio opt.Gračanin Šefćetu kada mu je ovaj tražio, Bihorac Ekrema, da mu je oružje dao Besim Čosović, budućći da mu je to oružje dao opt.Dupljak Rifat, a isto tako ni iskaz svedoka Idrizović Ramiza da mu je pušku i bombu dao Besim Čosović kada mu je iste dao takodje opt.Dupljak. To se odnosi i na svedoka Dupljak Suća. Sud takodje nije prihvatio deo iskaza svedoka Ramović Senada o tome da je oružje kupio od Ahmetović Sokola, jer mu je ovo oružje dao Aljković Hajro, niti pak deo iskaza svedoka Ramović Nafilja da mu je oružje dao Ahmetović Soko za neke izvršene električne radove, jer mu je oružje dao opt.Rašljanin, zatim deo iskaza svedoka Džanković Senada- da

mu je oružje doneo i dao svedok Curić Bahrija, a da nezna zašto, jer mu je oružje dao opt. Aljković, deo iskaza svedoka Tatarević Alije, da mu je oružje dao Ahmetović Soko kome je radio nešto na kolima, jer mu je to oružje dao opt. Aljković.

Svedoci Plojović Fikret, Alidemović Safet, Ferhatović Safet, Curić Bahrija i Šemsović Rešad su koristili svoje zakonsko pravo i nisu hteli da odgovaraju i svedoče o ovom oružju i municiji kako sebe eventualno nebi izložili krivičnom gonjenju, a svedoci Hasić Atif i Gračanin Abdulselam su iskoristili svoje pravo iz čl. 227. ZKP-a i nisu želeli da svedoče.

Sud nije prihvatio ni iskaz svedoka Nišić Adnana o tome da je on u Turskoj u maju mesecu 1993. godine išao na odmor i da ga nikad niko nije slao u Tursku kakvim povodom, posebno na obuku ili seminare, te da je u Turskoj za vreme odmora čuo da se održava neka obuka za telohranitelje, te da nije bilo nikakvog slanja ljudi iz Sjenice ni na kakvu obuku, jer iz napred navedenih dokaza nesumnjivo utvrdilo da je 18 ljudi iz Sjenice isključivo slato na vojnu obuku u Tursku, dok se iz spisa Višeg suda u Bijelom Polju K.br. 25/94, posebno iz kazivanja okr. Pućurica Seada utvrđuje, pored ostalog, da je za ljude iz Sjenice koji su bili na vojnoj obuci u Turskoj armiji komandir voda bio Nišić Adnan iz Sjenice, a iz potvrde o privremeno oduzetim predmetima MUP-a Sjenica od 23.3.1994. god. je utvrđeno da su organi MUP-a pronašli i oduzeli od Nišić Adnana jedan automat-"Šmajser" nemačke proizvodnje, torbicu sa 4 okvira za automat, 50 komada metaka kal. 9 mm i radio stanicu francuske proizvodnje marke "Prezident". Prema tome njegov iskaz je apsolutno netačan.

Sud takodje nije prihvatio iskaz svedoka Ademović Osmana sa glavnog pretresa u delu gde ovaj svedok navodi, negirajući svoj iskaz dat u istražnom postupku da je po predlogu opt. Kučević Šemsudina, inače predsednika SDA za Tutin, a u organizaciji SDA i o njihovom trošku, išao na specijalnu vojnu obuku u Tursku, da je sa opt. Kučević Šemsudinom u Tursku išao o njim privatnim poslom i da je privatnim poslom u Tursku išao i opt. Kučević, odnosno da je trebao da ide na neki seminar sportista u Jugoslaviji, pa kako se ispostavilo da taj seminar nije mogao da se održi u Jugoslaviji, već da ih je jedan bogataš iz Turske po imenu Murat prikupio i odveo u Tursku na seminar za telohranitelje, te da je on taj seminar tamo i završio, jer po oceni suda ovakav iskaz ovog svedoka na glavnom pretresu i u ovom delu je apsolutno netačan, a i suprotan je njegovom iskazu datom u istražnom postupku gde je kako je to i napred navedeno izričito tvrdio da je na predlog opt. Kučević Šemsudina i u organizaciji SDA za naknadu od 500 maraka išao u Tursku na vojnu obuku zajedno sa Kučevićem i sa još nekim drugim licima iz Sandžaka njih 80-90 i da su smešteni u vojničke kasarne u Turskoj razvrstani u vodove i izvodili vojnu obuku koju su izvodili turski oficiri i čak da je on bio komandir jednog odeljenja u vodu u kojem se nalazio i opt. Kučević. Čak je ovaj svedok u istrazi potvrdio da su pre odlaska na vojnu obuku u Tursku položili zakletvu u džamiji u Tutinu na vernost svom muslimanskom narodu.

Ovaj svedok na glavnom pretresu potvrđuje da je on takav svoj iskaz pred istražnim sudijom doista i dao, objašnjavajući da je takav iskaz dao iz straha od maltretiranja, pretnji i tuče njemu i njegovoj porodici, ali da takav iskaz njegov u istražnom postupku nije istinit, što sud ne prihvata. jer, je svoj iskaz dao pred sudom-istražnim sudijom, dakle, u sasvim jednom legalnom sudskom postupku gde nije bilo mesta bilo kakvom strahu, a osim toga njegov iskaz u istrazi se podudara sa iskazima brojnih optuženih i lica koja su bila na vojnoj obuci u Turskoj ili koja znaju o ovoj obuci, a osim toga u svom iskazu u istražnom postupku ovaj svedok niukolko ne govori o bilo kakvom strahu čak naprotiv on izričito tvrdi da niukolko i niokoga u Tutinu gde je 90% živilja muslimanske nacionalnosti nije bio ugrožen ni on ni njegova porodica. Da je bilo bilo kakvog maltretiranja tuče ili pretnje ovom svedoku i njegovoj porodici on bi to svakako u svom iskazu saopštio i predočio istražnom sudiji, ali iz njegovog iskaza sledi da on ovo uopšte nikako pa ni uzgred ne pominje niti nagoveštava takav strah, pretnju, tuču i sl.

Po oceni ovog Suda ovaj svedok na glavnom pretresu i u navedenom delu menja svoj iskaz u odnosu na iskaz u istražnom postupku kako se nebi zamerio optuženima čije odbrane sa glavnog pretresa ovaj svedok zna, a posebno kako se nebi zamerio optuženom Kučeviću čiju promenjenu odbranu na glavnom pretresu takodje zna i sa željom da optuženima, a posebno optuženom Kučeviću pomogne, odnosno da im svojim iskazom ne oteža položaj u koji su ovi zapali i na kraju da im se nebi zamerio.

Prema tome, ovaj Sud nalazi da su svim napred izvedenim i navedenim dokazima i odbranama optuženih datih u istrazi nesumnjivo utvrđjene i dokazane sve radnje koje su optuženima stavljene na teret, kao i krivično delo ugrožavanje teritorijalne celine iz čl.116. st.1. u vezi čl.138. KZJ-u pripremanju, a opt. Hodžić Mirsad i krivično delo ometanje ovlašćenog službenog lica u obavljanju poslova bezbednosti ili održavanja javnog reda i mira iz čl.23. st.2. Zakona o javnom redu i miru.

Naime, za postojanje krivičnog dela ugrožavanje teritorijalne celine iz čl.116. st.1. KZJ neophodno je da neko pokuša da upotrebom sile ili drugim protivustavnim putem ocepi neki deo teritorije SRJ ili da deo te teritorije pripoji drugoj državi, a u smislu čl.138. KZJ neophodno je da neko PRIPREMA izvršenje krivičnog dela (čl.18. st.3.) iz čl.114. do 116., čl.121. do 127. i čl.128 st.1. i 2. ovog Zakona.

Za postojanje krivičnog dela ometanje ovlašćenog službenog lica u obavljanju poslova bezbednosti ili održavanja javnog reda i mira iz čl.23. st.2. Zakona o javnom redu i miru neophodno je da prilikom izvršenja dela iz st.1. ovog člana (ko uvredi, zlostavi, pretili da će napasti, pokuša da napadne ili napadne ili na drugi način ometa ovlašćeno službeno lice u obavljanju poslova bezbednosti ili održavanju javnog reda i mira... st.1.) učinilac ovlašćenom službenom licu pretili upo-

trebom oružja ili se maši za oružje, ili mu nanese laku telesnu povredu.

U konkretnom slučaju, svi optuženi radnjama bliže opisanim u izreci presude, kao i napred navedenim razlozima, pripremali su izvršenje krivičnog dela iz čl.116. st.1. KZJ tj.-da silom odcepe deo teritorije SRJ, a u cilju formiranja svoje nezavisne suverene države Sandžak, a optuženi Hodžić Mirsad je fizičkim napadom na ovlašćeno službeno lice kojem je pri tom naneo laku telesnu povredu, ometao ovlašćeno službeno lice u obavljanju poslova bezbednosti.

Naime, SRJ ima jedinstvenu teritoriju koju čine teritorije Republika Srbije i Crne Gore, a granice SRJ mogu se menjati samo uz saglasnost republika. Svaka delatnost upravljena na protivustavno otcepljenje nekog dela teritorije SRJ, ili na promenu granica između republika predstavlja akt kojim se ugrožava teritorijalno jedinstvo Jugoslavije.

Ugrožavanje teritorijalne celine SRJ postoji kad je preduzeto ma koje delo upravljeno na to da se silom ili protivustavnim putem otcepi neki deo teritorije SRJ ili da se deo te teritorije pripoji drugoj državi (st.1. čl.116. KZJ).

Radnja ovog krivičnog dela je "delo" tj.svaka delatnost koja je upravljena na povredu teritorijalnog integriteta SRJ. Ono što opredeljuje karakter radnje kod ovog krivičnog dela i čini je različitom od radnji ostalih dela koje se takođe sastoje u "delu" je njena usmerenost, cilj koji se želi postići. Radnja treba da je upravljena na otcepljenje nekog dela teritorije SRJ ili na pripajanje dela teritorije SRJ nekoj drugoj državi. U oba slučaja delatnost učinioca je usmerena na razbijanje teritorijalnog integriteta Jugoslavije, na izdvajanje iz teritorijalne celine nekog njenog dela u cilju samostalnog egzistiranja ili u cilju pripajanja tog dela teritorije nekoj drugoj državi. Ta delatnost učinioca treba da odnosi na onaj deo teritorije koji se po svome obimu, stanovništvu i društveno-ekonomskom razvoju može konstituisati kao samostalna država.

Radnja krivičnog dela treba da je upravljena na otcepljenje nekog dela teritorije SRJ pokušajem ili upotrebom sile ili protivustavnim putem. Sila u smislu ovog zakonskog propisa, može biti fizička ili psihička, apsolutna ili kompulzivna, ma da iz prirode krivičnog dela proizilazi da delatnost učinioca može biti upravljena, po pravilu, na to da se deo teritorije odvoji-otcepi upotrebom oružja ili nasilja ili pretnjom upotrebe sile ili nasilja. I na kraju delo je svršeno preduzimanjem svake delatnosti koja je upravljena na: - otcepljenje silom ili protivustavnim putem nekog dela teritorije SRJ.

U smislu čl.138.KZJ pripremanje krivičnog dela navedenih u ovom zakonskom propisu, a i krivično delo iz čl.116. KZJ je navedeno u ovom propisu, obuhvata delatnosti kojima se omogućava ili olakšava izvršenje dela. Te delatnosti su van bića krivičnog dela, ali su povezane sa njegovim izvršenjem.

Ovo delo se sastoji u pripremanju (čl.18 st.3 KZJ) izvršenja nekog od krivičnih dela navedenih u ovom zakonskom propisu, pa prema tome i krivičnog dela iz čl. 116 KZJ.

Pojam pripremnih radnji je odredjen u smislu čl.18 st.3 KZJ, i one obuhvataju nabavljanje ili osposobljavanje sredstava za izvršenje krivičnog dela, otklanjanje prepreka za izvršenje krivičnog dela, zatim dogovaranja, planiranje ili organizovanje sa drugim, izvršenje krivičnog dela kao i druge radnje kojima se stvaraju uslovi za neposredno izvršenje krivičnog dela.

Krivično delo je svršeno preduzimanjem svake delatnosti koja se u smislu čl.18 st.3 KZJ smatra pripremnom radnjom za izvršenje krivičnog dela.

U konkretnom slučaju, time što su optuženi sačinjavali ratne planove, formirali vojne i policijske formacije i jedinice sa Glavnim Štabom za Sandžak, Glavnim gradskim Štabovima i Štabovima u mesnim zajednicama, kao i time što su ilegalno nabavljali veće količine oružja, municije i eksplozivnih materija, kao i sanitetskog materijala, te time što su organizovali upućivanje na obuku i obuku većeg broja lica u turskoj armiji, organizovali i vršili obuku diverzantskih, terorističkih grupa i specijalnih jedinica radi napada na vojne objekte, planirali vršenje diverzija, terorističkih i drugih nasilnih akcija, oni su, po nalaženju ovog Suda, pripremali izvršenje krivičnog dela ugrožavanje teritorijalne celine iz čl.116 st.1 u vezi čl. 138 KZJ.

Preciznije, time što su optuženi preduzeli i izvršili konkretne radnje i delatnosti, bliže opisane u izreci presude za sve optužene i svakog optuženog ponosob, pojedinačno i medjusobno zajedno, oni su, po stanovištu ovog Suda pripremali, da uporebom sile-oružja otcepe napred navedeni deo teritorija SRJ, i to deo teritorije koji se po svom obimu, ekonomskom potencijalu i stanovništvu mogao konstituisati kao samostalna i suverena država Sandžak što im je i bio krajnji cilj, pa su prema tome nesumnjivo pripremali izvršenje krivičnog dela ugrožavanje teritorijalne celine iz čl.116 st.1 u v.čl.138 KZJ.

Da je to doista tako, utvrđuje se iz napred izloženih odbrana svih optuženih kao i navedenih pismenih dokaza, pre svega, Deklaracijom MNVS, Memoranduma o uspostavljanju specijalnog statusa Sandžaka, Statuta AP Sandžak, Ustava Republike Sandžak, sačinjenih karata Sandžaka i drugih priručnih skica kao i planova.

U ovako zajedničkim i pojedinačnim radnjama optuženih, po stanovištu ovog Suda, stiču se svi bitni elementi krivičnog dela ugrožavanje teritorijalne celine - pripremanjem iz čl.116 st.1 u v.čl.138 KZJ, što je izvedenim dokazima i odbranama optuženih nesumnjivo utvrđeno i dokazano.

Isto tako je napred navedenim dokazima nesumnjivo utvrđeno i dokazano da je opt. Hodžić Mirsad učinio krivično delo ometanje ovlašćenog službenog lica u obavljanju poslova bezbednosti ili održavanja javnog reda i mira iz čl.23 st.2 Zakona o javnom redu i miru RS, jer je, kako je to napred i navedeno, kritičnom prilikom napao ovlašćeno službeno lice - milicionara Jokić Zorana, koji je obavljao poslove bezbednosti i naneo mu lake telesne povrede. Ovaj optuženi je ovo delo učinio u realnom sticaju sa navedenim krivičnim delom iz čl.116 st.1 u v.čl.138 KZJ.

Optuženi su SAIZVRŠIOCI krivičnog dela iz čl.116 st.1 u v.čl.138 KZJ. Naime, u smislu čl.22 KZJ saizvršilaštvo postoji kada dva ili više lica učestvovanjem u radnji izvršenja ili na drugi način zajednički učine krivično delo. To je zajedničko izvršenje krivičnog dela od strane više lica njihovim učestvovanjem u radnji izvršenja. Svako, zajedno sa drugim, ostvaruje svoje delo, ali i pojedinačan doprinos je takav, da u okviru zajedničke odluke o delu i podelu uloga, predstavlja bitan deo u procesu plana izvršenja dela. Svaki je učesnik, zajedno sa drugim, nosilac odluke i volje da zajednički izvrše krivično delo, da su dakle, međusobno povezani odlukom o delu, tako da svaki pojedinac u okviru plana izvršenja dela mora preduzeti nužan deo za njegovu realizaciju. To uključuje i podelu uloga u procesu izvršenja dela. Saizvršilaštvo traži koordinaciju delatnosti - povezanost akcija - u ostvarenju dela, ali nije nužno da se saizvršioци međusobno i poznaju. Saizvršilac je onaj ko je preduzeo radnju izvršenja dela ili jedan njen deo. Mora se raditi o radnji - delatnosti većeg značaja, jer, saizvršilac je i onaj ko na odlučujući način, zajedno sa drugim sudeluje u ostvarenju dela, ko je izvršenju dela dao značajan - ozbiljan doprinos.

Saizvršilačka delatnost i uloga optuženih, u konkretnom slučaju, utvrđuje se, pre svega, iz njihovih odbrana datih u istražnom postupku, kao i svih napred navedenih pismenih dokumenata, a naime:

Optuženi u svojim odbranama u istrazi, kako je to već i navedeno, govore o formiranju MNVS-a, organizaciji ljudstva u obliku Glavnog štaba za Sandžak, glavnih Gradskih štabova i štabova u gradskim i seoskim mesnim zajednicama SDA, gde su optuženi jedan drugog po imenu i

prezimenu, a u pojedinačnim slučajevima i po nadimku pominjali kao članove odredjenog štaba, komandanta štaba, komandira i td., zatim kao specijalno zaduženih za obuku divedranata i snajperista i diverzija, i za druge odredjene poslove i radnje kao što su, zajednička kradja eksploziva ili obuka ili pravljenja planova evakuacije ratnih planova ili planova privrednog razvoja buduće države, sve do načina nabavke i raspodele oružja i municije i formiranja specijalnih diverzantskih grupa, snajperskih parova, jedinica za brza dejstva i likvidaciju, zauzimanja objekata strateškog značaja i sl.

Sasvim jasno se, dakle, utvrđuje da je delatnost optuženih bila veoma organizovana i koordinirana, da je napravljena i jasno definisana organizacija koja je bila dirigovana iz jednog centra sa jasnim ciljevima, a pri postojanju tako jasno odredjenih ciljeva izvršiocu se medjusobno i nisu morali poznavati, što u konkretnom slučaju i nije tako, već naprotiv, izvršiocu - optuženi su se medjusobno poznavali i zajednički delovali delujući i na bazi podeljenih uloga i to u jednom dužem vremenskom periodu.

Kao jedan od dokaza zajedničkog cilja i delovanja optuženih je i deo vojnog plana pod nazivom "Formacija odreda samozaštite" sa šemom i zadacima. Namera i cilj optuženih se dokazuje i njihovim odbranama datim u istražnom postupku kao i pismenih dokumenata: "Ustava", "Statuta", "Memorandum", glasačkog listića za sprovođenje referenduma i sl.

Iz prednjih pismena - dokumenata i odbrane optuženih nesumnjivo se utvrđuje da se za ostvarivanje cilja, odmah po formiranju MNVS-a (polovinom 1991. godine), pristupilo sačinjavanju organizacije čija je osnova upravo Organizaciono - konstitucionalna šema SDA, imenuje se Vlada Sandžaka, formiraju se Resori - što će reći ministarstva - za pojedine oblasti: privredu, obrazovanje, kulturu, politiku i td., a uporedo formiraju se vojne jedinice i policijske snage, - ove u okviru Resora sigurnosti, - postavljaju se ministri: za vojnu odbranu, unutrašnje poslove (opt. Hodžić Nedžib), privredu (opt. Halilović Alija), obrazovanje i kulturu i td. Koliko se ozbiljno i uporno prilazilo cilju i namerama, zaključuje se i po tome što je od strane predsednika MNVS-a Ugljanin Sulejmana i njegovih saradnika, a u dogovoru sa turskim vlastima organizovala vojna obuka za pripadnike vojnih formacija i policijskih snaga u turskoj armiji, a od strane članova Glavnog štaba (opt. Kolašinac, Etemović, Ugljanin Fadil, Halilović, Škrijelj, Dupljak, Hodžić Nedžib, Hodžić Jakub, Hodžić Mirsad i Kučević Šemsudin) je izvršeno odabiranje ljudi za obuku a pojedini posebno zaduženi su vodili računa o toj obuci: obilazili učesnike obuke, isplaćivali im troškove i sl.

Uporedo s tim ostvaruje se saradnja i povezivanje

sa nosiocima separatističkih težnji i gradovima Crne Gore planiranim za sastavni deo buduće države Sandžak, gde se takodje, kako se to jasno vidi iz spisa predmeta Višeg suda u Bijelom Polju, po istom principu formiraju štabovi, vojne i druge formacije, šalju se ljudi na obuku u Tursku, nabavlja se i deli oružje.

Organizuje se i vrši obuka na "ovom području", kako se to utvrđuje iz odbrana optuženih a i materijalnih dokaza. Optuženi su u istrazi konkretno naveli gde se obuka vršila, u čemu se sastojala i ko je konkretno od optuženih tu obuku vršio, kao i gde su i kada vršene probne mobilizacije i ko je vršio smotru naoružanih ljudi.

Isto tako postoje nesumnjivi dokazi za vršenje i verzija, o napadima na vojne kasarne u Raškoj i Novom Pazaru, rušenju pruga i mostova, zarušavanje uvala sa ucrtanim objektima na skicama i kartama i veoma preciznim planovima - koliko je eksploziva potrebno, za koliko vremena treba izvršiti divezriju, sa koliko ljudi i grupa, koje sve strateške objekte treba zaposesti, gde će sve delovati snajperski parovi, na kojim objektima i sa koliko izvršilaca.

U cilju stvaranja sopstvenog visoko-stručnog kadra buduće države Sandžak na studije u Tursku upućivan je i veći broj lica muslimanske nacionalnosti, o čemu su govorili optuženi u svojim odbranama, a nešto je o tome i rekla u svom iskazu svedok Gorudžić Bilsena, jer i ona zna, kako navodi, da je studiranje u Turskoj ugovarala SDA sa turskom vladom.

Prema tome optuženi u konkretnom slučaju na bazi podele uloga i posla te značajnim doprinosom svakog pojedinca, svaki svojim radnjama zajedno sa drugim nesumnjivo ostvaruje zajedničko konkretno krivično delo. Njihove delatnosti i akcije su nesumnjivo koordinirane svesne i voljne, pa je prema tome i njihov umišljaj izvršilački.

Optuženi su na glavnom pretresu pokušali da prikažu kako su pripadali grupi lica koja nije bila organizovana, da nisu pripadali štabovima i vojnim formacijama, već nekakvim Odborima za mir i samozaštitu, da su u tim Odborima delovali kao pojedinci nezavisno jedan od drugog, da se medjusobno čak i ne poznaju, a neki kažu da se poznaju samo iz vidjenja dok drugi, pak, da su se upoznali tek u pritvoru, pokušavajući na taj način da dokažu da njihove radnje i delatnosti nisu povezane i da prema tome nisu saizvršilačke.

Medjutim, obzirom na njihovu sasvim suprotnu odbranu u ovom delu u istražnom postupku, Sud ovakvu odbranu optuženih na glavnom pretresu ni u ovom delu nije mogao prihvatiti, a pored toga, da je to i bilo tako kako to

optuženi predstavljaju sada na glavnom pretresu, oni bi to svakako naveli i izneli u svojim odbranama u istrazi, što medjutim, nisu učinili, jer to tako, ustvari, nije ni bilo, pa je s toga ovakva odbrana u ovom delu i neosnovana.

Optuženi su umišljajni učinioci kriv.dela iz čl.116 st.1 u v.čl.138 KZJ, jer su, po oceni ovog suda, nesumnjivo svesni svih radnji koje su im stāvljene na teret, a koje radnje su i hteli.

Naime, po oceni ovog suda optuženi su svesni da su sačinjavali ratne i druge planove, formirali vojne i policijske formacije i jedinice sa Glavnim štabom za Sandžak i glavnim gradskim štabovima u mesnim zajednicama, ilegalno nabavljali veće količine oružja i municije i eksplozivnih materija, organizovali upućivanje i obuku većeg broja lica u turskoj armiji, organizovali i vršili obuku diverzantskih i terorističkih grupa i specijalnih jedinica radi napada na vojne i druge objekte vršenjem diverzantskih akcija, a

opt. Kolašinac Hajriz je bio svestan da je formirao Glavni štab za Sandžak i u svojstvu komandanta tog štaba sačinio načela ratnih planova za Sandžak, da je formirao i koordinirao rad gradskih štabova, organizovao i upućivao veći broj lica (oko 250 lica) sa područja Sandžaka na vojnu obuku u turskoj armiji koje je obilazio i pratio njihovu obuku, sastajao se sa Seferom Halilovićem i drugim licima radi dogovora o zajedničkim akcijama, izdavao naredbe o podeli oružja i municije koje je ilegalno nabavljao, a za sebe uzeo jedan pištolj marke "Makarov" dok je dva pištolja iste marke i pušku M-48 uzeo i dao Nuković Džemailu;

Opt. Ugljanin Fadil je bio svestan da je kao komandant Glavnog štaba za Novi Pazar i član Glavnog štaba za Sandžak, a na osnovu načela ratnih planova koje je sačinio opt.Kolašinac, sačinio ratni plan za Novi Pazar, sačinjavao karte i skice terena, rukovodio radom štabova u mesnim zajednicama, nastavio sa ranije započetim formiranjem grupa tzv. "10+1", vršio izbor ljudstva i zajedno sa opt.Etemovićem i Gračaninom izvodio obuku diverzantskih grupa za 20 lica u rukovanju pešadijskim naoružanjem i eksplozivom, vršio smotru i proveru borbene gotovosti vojnih formacija, organizovao grupu lica za vojnu obuku u turskoj armiji, zatim da je vršio nabavku i raspodelu veće količine ilegalno nabavljenog oružja, municije i eksplozivnih materija, učestvovao u kradji eksploziva sa grupom od 13 lica iz magacina Kamenoloma "Gradac" u Tutinu, a od Ahmetović Sokola primio 54 automatske puške i veću količinu municije koje je preko komandanata mesnih zajednica podelio pripadnicima vojnih formacija;

Opt. Aljković Hajrom je bio svestan da je kao član Glavnog štaba za Novi Pazar, okupio veću grupu lica koje je pojedinačno i u manjim grupama teoretski i praktično obučavao za diverzantska dejstva i u rukovanju eksplozivnim materijama, formirao tzv. "crne trojke" za tihu likvidaciju pojedinaca sve do januara 1992. godine, a nakon toga zajedno sa Etemović Džemailom i Gračanin Šefćetom, nastavio sa ovom obukom, a sa Etemovićem radio na izradi karata i skica sa označenim mestima za diverzantska dejstva, obilazio štabove u Sjenici, Prijepolju i Višegradu, radi dogovora o zajedničkim akcijama, te licima koja su završila obuku za diverzantske akcije, podelio 11 pištolja marke "Makarov" i 3 bojeve puške, a za sebe zadržao jednu bojevu pušku;

Opt. Etemović Džemail, je bio svestan da je kao član Glavnog štaba za Novi Pazar i Štaba za Sandžak zajedno sa opt. Aljković Hajrom, radio na organizovanju i popuni diverzantskih grupa i snajperskih parova, njihovoj obuci i naoružavanju, planirao brojnost grupa po mesnim zajednicama, lično i preko komandanata u mesnim zajednicama sačinio plan i raspored obuke tih grupa, a na planovima dobijenim od opt. Ugljanin Fadila i Halilović Alije i na skicama koje je sačinio sa Aljkovićem, predvideo pravce dejstvovanja diverzantskih grupa, objekte i putne pravce na kojima će izvesti diverzantske akcije, mesta povlačenja i prikupljanja diverzanata posle akcija, s tim što je prema sačinjenom planu predviđeno izvodjenje diverzantskih akcija na vojne kasarne u Raškoj i Novom Pazaru, rušenje dela železničke pruge u Bojanićima, dela pruge u Kaznoviću, rušenje mosta na magistralnom putu Rožaje - Kosovska Mitrovica u S. Jozgoviću, zarušavanje dela puta Raška - Kraljevo u S. Tokaliću, dela puta Novi Pazar - Sjenica u Postrncu, dela puta Novi Pazar - Delimedje u Pazarištu, na magistralnom putu Raška - Novi Pazar u S. Batnjik, dela starog puta Novi Pazar - Raška u mestu Čuša i delu magistralnog puta Ribariće - Rožaje, a zajedno sa grupom od 13 lica, po prethodnom dogovoru sa opt. Fejzović Hajrizom i Hajrović Zekrijom, organizovao i učestvovao u krađi eksploziva i detonatora iz Kamenoloma "Gradac" u Tutinu, da je zajedno sa opt. Ugljanin Fadilom od Ahmetović Sokola primio 52 puške, jedan puškomitraljez, 870 komada metaka kal. 7,9 mm i 1220 komada puščanih metaka kal. 7,62 mm, koje oružje i municiju je podelio komandantima u mesnim zajednicama i unapred planiranim pripadnicima formiranih grupa i pojedincima, nakon podele naoružanja organizovao vežbe i probne mobilizacije i smotre vojnih formacija, a kao poznavalac eksplozivnih materija i stručnjak za diverzantska dejstva pružao pomoć štabovima Sjenice i Prijepolja;

Opt. Gračanin Šefćet, je bio svestan da je kao komandant štaba SDA za II Mesnu zajednicu u Novom Pazaru formirao štab i jedan vod sa 4 odeljenja i postavio komandire odeljenja, vrbovao i popunjavao vojne formacije u

MZ, a iz II i III Mesne zajednice odabrao grupu mladića za vojnu obuku u turskoj amriji i pojedince za diverzantske grupe i snajperske parove, izvršio popis i evidenciju objekata u II MZ podobnih za skloništa, zajedno sa opt. Etemovićem i Aljkovićem učestvovao u obučavanju diverzantskih grupa, da je nabavio kinoprojektor i nastavne filmove o diverzijama koje je prikazivao ovim licima, koja je na vežbama i smotrama praktično obučavao u rukovanju pešadijskim naoružanjem, učestvovao u kradji eksploziva iz Kamenoloma "Gradac" u Tutinu, te od Etemovića primio 7 automatskih pušaka, jednu snajpersku pušku i jedan puškomitraljez sa ukupno 470 komada metaka koje je поделиo pripadnicima vojnih formacija kojima je on komandovao, a jednu automatsku pušku sa 30 metaka zadržao za sebe;

Opt. Alić Mustafa, bio svestan da je kao predsednik odbora SDA II MZ u Novom Pazaru, zavrbovao Gračanin Šefćeta za komandanta štaba II Mesne zajednice, a onda zajedno sa njim odabrao ljudstvo za popunu štaba i vojnih jedinica koje su osnovali u mesnoj zajednici, zajedno sa grupom od 13 lica učestvovao u kradji eksploziva iz Kamenoloma "Gradac" u Tutinu, nabavio jedan automat marke "Tomson" sa 250 metaka kojeg je kasnije prodao;

Opt. Jakupović Hodo, je bio svestan da je kao komandant štaba SDA V Mesne zajednice u Novom Pazaru, formirao štab od 5 lica i zajedno sa njima angažovao 128 lica iz ove MZ svrstanih u bataljon sa 3 čete za naselja Magistrala, Jermiše i Hadžet, imenovao za komandanta bataljona opt. Faković Ibrahima i, po uputstvima opt. Ugljanin Fadila, Ahmetović Sokola i drugih članova Glavnog štaba za Novi Pazar, čiji je i on bio član, radi izrade planova mesne zajednice, izvršio popis stanovništva, objekata za skloništa vozila, medicinskog osoblja sa područja ove mesne zajednice, popis objekata od posebnog značaja i prikupio druge podatke koji su razmatrani na sastancima komandanata štabova mesnih zajednica u cilju koordinacije rada, naredio Faković Ibrahimu da kao komandant bataljona odredi 8 lica radi obuke za diverzantske akcije i snajperske parove čiju obuku je pratio, a od opt. Ugljanin Fadila primio 8 automatskih pušaka i 240 komada metaka od čega je 6 pušaka dao Faković Ibrahimu i Rizvanović Elviru da ih podele licima koja su završila specijalnu obuku, a 2 puške sa 39 metaka zadržao za sebe;

Opt. Faković Ibrahim, je bio svestan da je kao komandant bataljona u V Mesnoj zajednici zajedno sa opt. Jakupović Hodom i drugim članovima štaba V MZ, odabirao ljudstvo za sastav vojnih formacija, formirao 3 čete, postavio komandire četa i sa njima radio na osobljenju, rasporedu u jedinice, prikupljao podatke, evidentirao objekte od posebnog značaja kao što su: Medi-

cinski centar, Filter za gradski vodovod, Silosi u Muru, Benzinska pumpa, i izradjivao planove za zauzimanje ovih objekata, izvršio izbor 8 lica po nalogu opt. Jakupovića, koja je uputio na specijalnu diverzantsku obuku, odredio grupu za obezbedjenje štaba V MZ i jedinice za obezbedjenje pravca prilikom evakuacije borbeno nesposobnih lica, a od opt. Jakupović Hoda primio zajedno sa Rizvanović Elvirom 6 automatskih pušaka sa 190 metaka i podelio ih pripadnicima specijalne jedinice;

Opt. Halilović Alija, je bio svestan da je kao zamenik komandanta štaba V MZ u Novom Pazaru i član Glavnog štaba za Sandžak i Novi Pazar, učestvovao u donošenju odluka o formiranju vojnih formacija u gradovima i mesnim zajednicama, sačinio ratni plan za V MZ, a potom i za ostale mesne zajednice u Novom Pazaru - osim II MZ - a na osnovu tih planova zajedno sa ostalim članovima Glavnog štaba sačinio i plan za Novi Pazar, izradio topografske karte i skice koje su poslužile za dalju razradu, odlazio u Sjenicu, Prijepolje i druga mesta radi pružanja pomoći na izradi njihovih planova i jedinstvenog plana za tzv. "Sandžak", zbog čega je od strane Ugljanin Sulejmana predložen, a od strane MNVS imenovan za ministra privrede u Vladi "Sandžaka" i u tom svojstvu sačinio plan razvoja privrede Sandžaka, prisustvovao sastancima štabova u mesnim zajednicama gde im je na kartama koje je on sačinio pokazivao pravce kretanja i označene tačke za diverzantska dejstva, a od opt. Etemović Džemila zadužio kao lično naoružanje jednu automatsku pušku koju je držao u svojoj kući;

Opt. Škrijelj Jonuz, je bio svestan da je kao komandant štaba III Mesne zajednice u Novom Pazaru i kao član Glavnog štaba za Novi Pazar učestvovao u donošenju odluka o formiranju vojnih formacija u mesnim zajednicama a u istom svojstvu odabrao oko 20 lica od kojih je formirao jedan vod kojim je komandovao, odabrao 3 lica i uputio ih na diverzantsku obuku kod opt. Etemovića, a 2 lica uputio na vojnu obuku u Tursku, na osnovu planova u čijoj izradi je učestvovao za svoju mesnu zajednicu formirao grupu koja bi zauzela Radio stanicu, Autobusku stanicu, Apoteku u blizini ove stanice, Poštu u Lučnoj zgradi, i grupu za obezbedjenje pravca kretanja lica za evakuaciju, a kao lično naoružanje od opt. Etemovića primio jednu automatsku pušku sa 60 metaka i držao je u svojoj kući;

Opt. Hasić Adem, je bio svestan da je kao član Glavnog štaba za Novi Pazar, učestvovao u donošenju odluka o formiranju vojnih formacija u mesnim zajednicama, vršio nabavku i skladištenje lekova, injekcija i drugog sanitetskog materijala, koje je za potrebe ovih formacija nabavljao u Albaniji, a od Etemović Džemila primio 4 automatske puške sa 460 komada metaka od čega je jednu automatsku pušku sa 110 metaka zadržao za sebe, a

3 puške podelio drugim licima u svojoj mesnoj zajednici;

Opt. Rašljanin Šefkija, je bio svestan da je kao član Glavnog Štaba za Novi Pazar, učestvovao u donošenju odluka o formiranju vojnih formacija po mesnim zajednicama, a kao komandant štaba za Mesnu zajednicu Mur odabrao i organizovao grupu lica koju je vodio na obuku na brdo Tepe i tu ih obučavao u rukovanju automatskom puškom i pištoljem, a od Ahmetović Sokola primio 8 automatskih pušaka, jednu poluautomatsku pušku sa 330 metaka, od kojih je jednu automatsku pušku sa 90 metaka zadržao za sebe, a po jednu pušku sa municijom podelio licima koja je obučavao;

Opt. Zilkić Safet, je bio svestan da je kao član Glavnog Štaba za Novi Pazar, učestvovao u donošenju odluka o formiranju vojnih formacija u mesnim zajednicama, a kao komandant štaba Mesne zajednice SDA Trnava, formirao štab od 5 članova sa kojima je zajedno radio na vrbovanju i okupljanju lica za vojne formacije, odabrao lica iz svoje mesne zajednice koja bi bila angažovana u jedinice za "brza dejstva", kao i izabrao lica koja je opt. Etemović obučavao u rukovanju eksplozivom i drugim veštinama za izvodjenje diverzantskih akcija, a od Ugljanin Fadila zadužio - primio 2 automatske puške sa 180 metaka koje je držao u svojoj kući dok je jednu ručnu bombu "kašikaru", koju je primio od opt. Dupljak Rifata, dao Ugljanin Fadilu;

Opt. Dupljak Rifat, je bio svestan da je kao predsednik Mesnog odbora SDA za Mesnu zajednicu Trnava i član Glavnog Štaba za Novi Pazar, zajedno sa opt. Zilkić Safetom, formirao štab za ovu mesnu zajednicu od 5 članova, čiji rad je pratio, prateći rad formiranih grupa, izvršio nabavku naoružanja od Mulić Ismeta u količini od 29 pušaka, 10 ručnih bombi i oko 1800 komada metaka, koje oružje je podelio pripadnicima vojnih formacija u svojoj mesnoj zajednici, od kog naoružanja je za sebe zadržao jednu automatsku pušku sa 212 komada metaka, a kao pripadnik specijalne jedinice Resora sigurnosti zajedno sa opt. Hodžić Nedžibom tokom januara i februara 1993. godine bio na vojnoj obuci u turskoj armiji;

Opt. Hodžić Nedžib, je bio svestan da je u svojstvu šefa Resora sigurnosti buduće države Sandžak nastavio sa formiranjem Resora sigurnosti u svim gradovima Sandžaka i tzv. podresora u svim mesnim zajednicama u gradskom i seoskom području u formacijama "1+1" čovek, koordinirao njihov rad, a iz tog sastava odabrao lica koja je organizovano slao na vojnu obuku u turskoj armiji, gde je i sam učestvovao kao rukovodilac grupe od 80 lica i kao komandir jednog voda u ovoj formaciji, da je nabavljao oružje za ove jedinice, u novembru mesecu 1991. godine od rukovodstva SDA primio 3 automatske puške, 22

okvira za automatske puške sa 660 komada metaka, 5 pušaka "pumparica", jedan automat MG7 slovenačke proizvodnje sa delovima i 320 metaka, jedan lovački karabin kal.8x57 sa snajperskim nišanom, jednu malokalibarsku pušku sa snajperom, 320 komada metaka kal.5,6 mm, 15 komada metaka kal.7,9 mm, 5 pištolja "Lama", jedan revolver "Magnum 357" i 80 komada metaka "357", jedan pištolj "TT", koje oružje je držao u kući svog oca opt.Hodžić Zuhdije, a u svojoj kući držao jedan pištolj "CZ 99" sa 15 komada metaka;

Opt. Fejzović Hajriz, je bio svestan da kao pripadnik vojnih formacija, a u cilju obezbedjenja eksploziva za izvodjenje diverzantskih akcija, u dogovoru sa opt.Etemović Džemailom je stupio u vezu sa opt.Hajrović Zekrijom, poslovođjom kamenoloma "Gradac" u Tutinu, u kome se nalazio eksploziv sa kojim su se dogovorili kako i na koji način da izvrše kradju eksploziva, dao mu jedan pištolj, a zatim sa grupom od 13 lica učestvovao u kradji 13 paketa eksploziva iz ovog magacina u ukupnoj težini od oko 260 kilograma, a od opt.Ugljanin Fadila, primio i držao dve automatske puške, jednu snajpersku pušku, dve bombe "kašikare", 274 komada metaka kal.7,62 mm i 255 komada metaka sa teškim zrnom kal.7,9 mm;

Opt. Hajrović Zekrija, je bio svestan da u svojstvu poslovođje Kamenoloma "Gradac" u Tutinu, pošto mu je opt.Fejzović Hajriz rekao da im treba veća količina eksploziva, opt.Etemoviću i Fejzoviću objasnio gde se eksploziv nalazi, da ga noću stražari slabo čuvaju, da neće biti zatvorene tzv.velike brave, dao im uputstva na koji način mogu oduzeti eksploziv, što su Fejzović i Etemović sa grupom od 13 lica učinili iste večeri, a od opt.Fejzovića primio jedan pištolj;

Opt. Šaćirović Asim, je bio svestan da kao pripadnik vojne formacije u MZ Mur od opt.Rašljanin Šefkije, komandanta štaba ove mesne zajednice, je primio i držao kod svoje kuće jednu automatsku pušku sa dva okvira i 40 komada metaka;

Opt. Plojović Mersat, je bio svestan da kao pripadnik vojne formacije MZ Mur, od komandanta štaba ove mesne zajednice opt.Rašljanin Šefkije, primio jednu automatsku pušku sa dva okvira i 30 metaka, koje je držao u svojoj kući;

Opt. Mušić Murat, je bio svestan da je kao pripadnik vojne formacije MZ Selakovac, od komandanta štaba za Novi Pazar Ugljanin Fadila, primio i kod svoje kuće držao jednu automatsku pušku sa dva okvira i 75 komada metaka;

Opt. Hodžić Zuhdija, je bio svestan da je kao pripadnik vojne formacije u II Mesnoj zajednici u Novom Pazaru, u svojoj kući držao veću količinu oružja i municije, koju je nabavio opt.Hodžić Nedžib, i to: 3 automatske puške, 22 okvira sa municijom kal.7,62 mm za automatsku pušku u količini od 660 komada metaka (5 RAP.ova), jedan MGV automat slovenačke proizvodnje sa delovima i 320 metaka, jedan lovački karabin kal.8x57 sa optičkim nišanom, jednu malokalibarsku pušku sa snajperom 4x32, jedan revolver "Magnum 357", 320 komada metaka kal.5,6 mm i 15 komada metaka kal.7,9 mm;

Opt. Hodžić Jakub, je bio svestan da je kao šef Resora sigurnosti za Sjenicu sačinio plan, tako što je gradsko područje Sjenice podelio na 5 kvartova, odredio grupe od po 4 lica u Resoru sigurnosti svakog kvarta od kojih je po jedno lice bilo njemu odgovorno, preko predsednika mesnih odbora SDA u selima odabrao po jedno lice za poslove sigurnosti, u jesen 1991.godine organizovao sastanak šefova Resora sigurnosti sandžачkih gradova na kome je odredjena delegacija da u Sarajevu preko centrale SDA, pribavi dozvole za pripadnike Resora sigurnosti za nošenje oružja, a nakon imenovanja za komandanta Glavnog štaba za Sjenicu, sačinio plan podelivši teritoriju Sjenice na reone sa štabovima na čelu, odredio strateške pravce, kote i objekte koje treba zaposesti, isplanirao ljudstvo za zaposedanje odredjenih položaja i objekata, sačinio spiskove vojno sposobnih muškaraca Muslimana za vojne formacije, da je sa članovima Glavnog štaba za Sandžak opt. Kolašinac Hajrizom, Halilović Alijom, Etemović Džemailom i Ahmetović Sokolom, pružao pomoć u Prijepolju u formiranju štaba za Prijepolje, a na sastanku komandanata štabova u Višegradu, kome je prisustvovao i opt.Aljković Hajro i Ahmetović Soko, se aktivno zalagao za donetu odluku o stvaranju koridora izmedju Bosne i Sandžaka, koji je obuhvatao prostor gradova: Foča, Goražde, Čajniče, Rudo, Višegrad, Pljevlja i Priboj, i pripremama za njegovo održavanje izmedju reke Lima i Drine, a početkom marta 1993.godine, odabrao i uputio na vojnu obuku u Tursku 18 lica i u svojoj kući držao jednu ručnu bombu "kašikaru";

Opt. Hodžić Mirsad, je bio svestan da je zajedno sa opt.Hodžić Jakubom, radio na:organizovanju Resora sigurnosti u Sjenici, sačinjavanju planova i organizovanju štabova, a kao pripadnik specijalne jedinice Resora sigurnosti Sandžaka bio na vojnoj obuci u Turskoj gde je bio komandir jednog voda, da je nabavio i u svojoj kući držao: jednu snajpersku pušku M-76 kal.7,9 mm sa 3 okvira, jedan automat "šmajser" kal.9 mm sa 6 okvira i 30 metaka, jedan snajper "Zrak", 678 metaka za malokalibarsku pušku, 156 pištoljskih metaka kal.9 mm, 18 komada pušćanih metaka kal.7,62 mm i jedan metar sporogorućeg štapina; i

Opt. Kučević Šemsudin, je bio svestan da je u svojstvu predsednika Opštinskog odbora SDA za Tutin, po nalogu Glavnog štaba za Sandžak, januara 1993.godine, organizovao grupu od 8 lica, koju je zajedno sa drugim grupama iz sandžačkih gradova, a koje je predvodio opt. Hodžić Nedžib, odveo na vojnu obuku u turskoj armiji, na kojoj obuci je i sam učestvovao.

Optuženi su napred izložene radnje i hteli, pa su prema tome ovo delo učinili sa direktnim umišljajem. Optuženi su, preduzimajući prednje radnje, a u navedenim svojstvima, nesumnjivo pripremali otcepljenje dela teritorije SRJ u cilju stvaranje nezavisne i suverene države Sandžak, čega su takodje bili svesni i što su takodje nesumnjivo i hteli.

Optuženi Hodžić Mirsad je, po oceni suda, bio svestan da prilikom pretresa njegovih stambenih prostora, udarajući, na opisani način milicionara Jokić Zorana i nanošenjem istom opisanih lakih telesnih povreda, vrši napad na ovlašćeno službeno lice u obavljanju poslova bezbednosti, a što je i hteo, pa je prema tome krivično delo iz čl.23 st.2 ZJRM, izvršio takodje sa direktnim umišljajem.

Time što su optuženi nabavili i držali ili držali, i to:

Opt. Kolašinac Hajriz 4 pištolja marke "Makarov" i jednu pušku M-48, od čega je jedan pištolj dao svom bratu, a 2 pištolja i pušku Nuković Džemailu, opt. Ugljanin Fadil primio od Ahmetović Sokola 54 automatske puške i veću količinu municije, te sa grupom od 13 lica učestvovao u kradji 13 paketa eksploziva u ukupnoj težini od 260 kgr, opt. Aljković Hajro podelio licima koja su završila obuku za diverzantske akcije 11 pištolja marke "Makarov" i 3 bojeve puške, a za sebe zadržao jednu bojevu pušku, opt. Etemović Džemail od Ahmetović Sokola primio 52 puške i jedan puškomitraljez, 870 komada metaka kal.7,9 mm i 1220 komada puščanih metaka kal.7,62 mm, pa to oružje podelio komandantima u mesnim zajednicama i pripadnicima formiranih grupa i pojedincima, te učestvovao u kradji 13 paketa eksploziva u težini od ukupno 260 kgr, oko 500 detonatora i veće količine detonirajućih štapina, opt. Gračanin Šefčet od opt. Etemović Džemaila primio 7 automatskih pušaka i jednu snajpersku pušku i jedan puškomitraljez sa ukupno 470 komada metaka, koje oružje je podelio pripadnicima vojnih formacija, a jednu automatsku pušku sa 30 metaka zadržao za sebe, te učestvovao u kradji eksploziva iz Kamenoloma "Gradac" u Tutinu, opt. Alić Mustafa jedan automat marke "Tomson" sa 250 metaka i učestvovao u kradji eksploziva iz Kamenoloma "Gradac" u Tutinu, opt. Jakupović Hodo od opt. Ugljanin

Fadila primio 8 automatskih pušaka i 240 komada metaka od čega je 6 pušaka dalje raspodelio, a 2 puške sa 39 komada metaka zadržao za sebe, opt. Faković Ibrahim, od opt. Jakupović Hoda primio zajedno sa Rizvanović Elvirom 6 automatskih pušaka sa 190 metaka i dalje ih podelio pripadnicima specijalne jedinice, opt. Hasić Adem od opt. Etemović Džemila primio 4 automatske puške sa 460 komada metaka od kojih je jednu pušku sa 110 metaka zadržao za sebe, a 3 puške podelio drugim licima u svojoj mesnoj zajednici, opt. Rašljanin Šefkija od Ahmetović Sokola primio 8 automatskih i jednu poluautomatsku pušku sa 330 metaka, od kojih je jednu automatsku pušku sa 90 metaka zadržao za sebe, a po jednu pušku sa municijom podelio licima koje je obučavao, opt. Zilkić Safet od opt. Ugljanin Fadila zadužio dve automatske puške sa 180 komada metaka, a jednu ručnu bombu "kašikaru" primio od opt. Dupljak Rifata, pa je dao opt. Ugljanin Fadilu, opt. Dupljak Rifat nabavio 29 pušaka, 10 ručnih bombi i oko 1800 komada metaka, koje oružje je podelio pripadnicima vojnih formacija u svojoj mesnoj zajednici, a za sebe zadržao jednu automatsku pušku sa 212 komada metaka, opt. Hodžić Nedžib od rukovodstva SDA primio 3 automatske puške, 22 okvira za automatske puške sa 660 komada metaka, 5 pušaka "pumparica", jedan automat MGV slovenačke proizvodnje sa delovima i 320 metaka, jedan lovački karabin kal. 8x57 sa snajperskim nišanom, jednu malokalibarsku pušku sa snajperom, 320 komada metaka kal. 5,6 mm, 15 komada metaka kal. 7,9 mm, 5 pištolja "Lama", i jedan revolver "Magnum 357" i 80 komada metaka "357" i jedan pištolj TT CZ 99 sa 15 komada metaka, opt. Fejzović Hajriz od opt. Ugljanin Fadila primio dve automatske puške, jednu snajpersku pušku, dve bombe "kašikare", 274 komada metaka kal. 7,62 mm i 255 komada metaka sa teškim zrnom kal. 7,9 mm, te učestvovao u kradji 13 paketa eksploziva iz Kamenoloma "Gradac" u težini od oko 260 kg, opt. Hajrović Zekrija od opt. Fejzović Hajriza primio jedan pištolj, te ovom optuženom i opt. Etemoviću kazao gde se eksploziv nalazi, da ga noću stražari slabo čuvaju, da neće biti zatvorene tzv. velike brave i dao im uputstva na koji način mogu ukrasti eksploziv, što su ovi sa grupom od 13 lica učinili iste večeri, opt. Hodžić Zuhdija primio od opt. Hodžić Nedžiba: 3 automatske puške, 22 okvira sa municijom kal. 7,62 mm za automatsku pušku u količini od 660 komada metaka (5 RAP-ova), jedan MGV automat i 320 metaka, jedan lovački karabin kal. 8x57 sa optičkim nišanom, jednu malokalibarsku pušku sa snajperom 4x32, jedan revolver "Magnum 357", 320 komada metaka kal. 5,6 mm i 15 komada metaka kal. 7,9 mm i opt. Hodžić Mirsad jednu snajpersku pušku M-76 kal. 7,9 mm sa 3 okvira, jedan automat "Šmajser" kal. 9 mm sa 6 okvira i 30 metaka, jedan snajper "Zrak", 678 metaka za malokalibarsku pušku, 156 komada pištoljskih metaka kal. 9 mm, 18 komada puščanih metaka kal. 7,62 mm i jedan metar sporogorućeg štapina, javna optužba je ove radnje kvalifi-

kovala i kao krivično delo neovlašćeno nabavljanje, držanje, nošenje, izrada, razmena ili prodaja vatrenog oružja, municije ili eksplozivnih materija iz čl.33 st.3 u v.st.2 Zakona o oružju i municiji RS, a time što su:

Opt. Halilović Alija od opt.Etemović Džemaila primio i zadužio kao lično naoružanje jednu automatsku pušku, opt.Škrijelj Jonuz od opt.Etemović Džemaila primio jednu automatsku pušku sa 60 komada metaka, Šaćirović Asim od opt.Rašljanin Šefkije primio jednu automatsku pušku sa dva okvira i 40 komada metaka, opt.Plojović Mersat od opt.Rašljanin Šefkije primio jednu automatsku pušku sa dva okvira i 30 komada metaka, Mušić Murat od opt.Ugljanin Fadila primio jednu automatsku pušku sa dva okvira i 75 komada metaka i opt.Hodžić Jakub držao jednu ručnu bombu "kašikaru", javna optužba je radnje ovih optuženih kvalifikovala kao krivično delo iz čl.33 st.2 Zakona o oružju i municiji RS, a sve u realnom sticaju sa kriv.delom iz čl.116 st.1 u v.čl.138 KZJ.

Medjutim, po stanovištu ovoga suda sticaja u konkretnom slučaju nema, jer i ove radnje predstavljaju radnje izvršenja kriv.dela iz čl.116 st.1 u v.čl.138 KZJ, a ovo sa sledećih razloga:

U smislu čl.48 KZJ sticaj krivičnih dela postoji: kad učinilac izvrši više krivičnih dela i kad mu se za ta dela istovremeno sudi.Više krivičnih dela može biti izvršeno jednom radnjom (idealni sticaj) ili sa više radnji (realni sticaj).

U konkretnom slučaju, a kako je to napred navedeno, zaista bi proizilazilo da su optuženi nabavili i držali ili držali navedene količine oružja, municije i eksplozivnih materija, pa bi izgledalo da se u tim i takvim radnjama optuženih stiču i elementi kriv.dela iz čl.33 Zakona o oružju i municiji RS.

Medjutim, po stanovištu ovog Suda, optuženi to oružje, municiju i eksploziv su nabavili i držali ili držali u cilju pripremanja otcepljenja napred navedenog dela teritorije od SRJ, i to upotrebom sile, našta je u suštini i bio upravljen njihov umišljaj, pa su dakle, te i takve radnje optuženih bile upravljene na jednu-istu posledicu. Prednje i utoliko pre što je predmetno oružje i municija ilegalno nabavljeni, a potom odlukom Glavnog štaba za Sandžak i komandanta tog štaba opt.Kolašinac Hajrića, podeljeno uz reversko zaduženje komandantima štabova gradskih i seoskih mesnih zajednica SDA, kao i već uveliko formiranog Resora sigurnosti za Sandžak, da bi potom ovi izvršili dalju distribuciju - podelu naoružanja konkretnim pripadnicima formiranih grupa i vojnih formacija, te pripadnicima Resora sigurnosti. Dakle, radilo se o naoružanja-

vanju pripadnika vojnih formacija, policijskih snaga i formiranih grupa, a u cilju priprema da se upotrebom sile otcepi deo teritorije SRJ i stvori sopstvena suverena država Sandžak, što je i bio krajnji cilj optuženih. Prema tome radi se, po nalaženju ovog Suda, o jednoj, i to glavnoj radnji, pored ostalih napred navedenih radnji, krivičnog dela iz čl.116 st.1 u v.čl.138 KZJ.

Optuženi, dakle, nisu nabavili i držali predmetno oružje, municiju i eksplozivni materijal da bi ga prosto imali, u smislu čl.33 Zakona o oružju i municiji, ma koliko to na prvi pogled izgledalo.

① { Odbranu optuženih da su to oružje i municiju nabavili i držali da bi branili sebe i svoju porodicu od eventualnog napadača Sud nije prihvatio, a o tome će biti niže više reči.

{ Po stanovištu ovog suda, i sa običnog životnog posmatranja kao i logičkog rezonovanja, u konkretnom slučaju, ne radi se o sticaju, već o jednom, a napred navedenom, krivičnom delu.

Svi optuženi su u svojim odbranama, na glavnom pretresu, potpuno porekli svoje odbrane date u istražnom postupku, negirajući pri tom i sve radnje optužbe, kako u opštem tako i konkretnom delu koje su im stavljene na teret, sem odbrana o oružju i municiji u kom delu je većina optuženih i tu promenila svoju odbranu u odnosu na odbranu iz istražnog postupka, a optuženi Hodžić Nedžib, Aljković Hajro, Gračanin Šefćet, i Dupljak Rifat, i u ovom delu poriču svoje odbrane iz istražnog postupka ili ih, pak u bitnom menjaju, dok opt. Ugljanin Fadil, Etemović Džemail, Gračanin Šefćet, Alić Mustafa, Fejzović Hajriz i Hajrović Zekrija, negiraju učešće u kradji eksploziva iz Kamenoloma "Gradac" u Tutinu.

Negirajući svoje odbrane iz istrage optuženi na glavnom pretresu, sem optuženih: Jakupović Hoda, Alić Mustafe, Hasić Adema, Plojović Mersata, Mušić Murata i Kučević Šemsudina, tvrde, ili da takvu odbranu uopšte nisu dali, već da je takvu odbranu istražni sudija bukvalno prepisao iz njihovih izjava kod islednih organa SUPa Novi Pazar i Kraljevo, ili da je, kada su privedeni istražnom sudiji, već pola zapisnika bilo sačinjeno, a druga polovina prepisana takodje iz njihovih izjava kod islednih organa, ili pak da su sasvim kratko i malo tu odbranu dali, što je opet istražni sudija u zapisnik unosio drugačije od onoga kako su oni izjavljivali dodajući i takve delove odbrane koje oni uopšte nisu navodili, ili je sasvim suprotno od njihovog kazivanja unosio u zapisnik kao njihovo kazivanje, ili su pak dali u istrazi istovetnu odbranu kakvu su sada dali i na glavnom pretresu.

Optuženi Alić, Jakupović, Hasić, Plojović, Mušić i Kučević, pak tvrde da su kod istražnog sudije doista dali svoje takve odbrane, ali da su takve odbrane dali usled straha i pretnji od strane islednih organa SUPa koji su ih detaljno poučavali kakve svoje odbrane treba da daju kod istražnog sudije i da ne smeju ništa da menjaju u odnosu na ono što su dali u svojim izjavama kod njih, jer u protivnom da će ponovo doći i vratiti se kod njih - islednih organa, ali medjutim, da takve njihove odbrane kod istražnog sudije su netačne, već da su tačne njihove odbrane koje su dali na glavnom pretresu.

6) Opt. Kolašinac Hajriz u svojoj odbrani na glavnom pretresu, pored izloženog, i pored toga što negira sve radnje aktivnosti i delatnosti i svoju ulogu koje mu se stavljaju optužbom na teret, navodi da su se oni u SDA morali samoorganizovati kako bi predupredili pretnje Muslimanima od strane paravojnih srpskih formacija Draškovića, Šešelja, Jovića i drugih i da su s toga formirali grupu ljudi koja je imala za zadatak da prati situaciju na tom području, te da je on samoinicijativno iz humanih i ljudskih razloga pristupio ovoj grupi koju su sačinjavali: Ahmetović Soko, Jakupović Hodo, Kurtašinović Rifat, Hajro Aljković, Kardović Ahmet i dr. i tu grupu su nazvali Odbor za mir u kojem nije bilo ni nadredjenih ni podredjenih, te da su se dogovorili da u svim mesnim odborima iz SDA iz ove grupe bude po jedan čovek od poverenja koji će pratiti situaciju u konkretnoj mesnoj zajednici. Dalje ističe da je on samoinicijativno napisao "NAČELA" i da tim načelima nije davao nikakav drugi naziv, a da je kasnije čuo da su ta načela nazvana "Načela samozaštite". Naveo je da je on takodje lično - samoinicijativno pozvao lo-tak rezervnih vojnih starešina kod svoje kuće kako bi razmotrili celokupnu situaciju na ovom području. Takodje je naveo da se grupa - Odbor za mir rasturila krajem 1991. godine kada se on i povukao iz grupe, jer se situacija smirila. Navodi da su se raspitivali i ljudi iz drugih gradova Sandžaka šta su to oni preduzeli i da im se to mnogo svidelo, pa da su i oni nešto slično bili organizovali. Istakao je takodje i to da je Ahmetović Soko imao drugačije vidjenje cele situacije i cele organizacije nego on u njegovim "načelima", da je Ahmetović želeo da naoružava muslimansko stanovništvo, da on - Kolašinac istina, nikom nije kazao da se stanovništvo ne naoružava, ali da je on lično bio protiv toga. Zna za postojanje MNVS-a, ali da ne zna njegovu funkciju i ulogu, a da je u zatvoru bio prisiljen da kaže ko je sačinjavao to veće i kako je ono organizovano te da taj deo njegove odbrane nije tačan. Negira da je organizovao i vodio lica na vojnu obuku u Tursku, već da je 1992. i 1993. godine vodio grupu studenata - njih lo-tak devojaka i dva mladića i da je obilazio studente koji su se

nalazili na studiranju u Turskoj. Priznaje da je bio na skupu sandžaklija 1991.godine i da se tada sreo sa Seferom Halilovićem, ali da se s njim ništa nije dogovarao.

Što se tiče oružja navodi da je od Ahmetović Sokola kupio dva pištolja "Makarov" jedan za sebe jedan za brata, a da ga je njegov prijatelj Nuković Džemail zamolio da pita Sokola da ovaj i njemu proda pištolj, te da je sa Nukovićem otišao kod Ahmetovića i da je video kada je Ahmetović Nukoviću predao jedan džak sa oružjem u kome su bila dva pištolja i jedna puška. Navodi da je pištolj uzeo za sebe da bi zaštitio sebe i svoju porodicu. Isto tako je naveo da je postojao Opštinski odbor SDA, koji je u pogledu članstva proširen i koji je nazvan Kriznim štabom, čije kompetencije ne zna, ali da je bio na sastancima tog proširenog Opštinskog odbora - Kriznog štaba. Čuo je za Resor sigurnosti i postojala je jedna prostorija na kojoj je pisalo "Resor sigurnosti", a šta je taj Resor predstavljao da mu nije poznato, da je na čelu tog Resora prvo bio Melajac Hido, a potom Hodžić Nedžib. Nije mu poznato da je postojao Ustav Republike Sandžak, a čuo je da se govori o autonomiji Sandžaka, ali da Statut autonomije Sandžaka nikad nije imao.

Opt. Ugljanin Fadil u svojoj odbrani na glavnom pretresu, pored izloženog, takodje negira sve radnje i delatnosti koje mu se optužbom stavljaju na teret, sem oružja i municije. Takodje navodi da je postojao Odbor za mir i da je on bio član tog odbora, da je taj odbor formiran zbog svakodnevnih pretnji Muslimanima od strane Vuka Draškovića, Šešelja, Jovića i drugih, te da se taj odbor sastajao u kafečajnicama i razmatrao konkretnu situaciju.

Negirao je krađu eksploziva iz Kamenoloba "Gradac" u Tutinu, navodeći da mu se u aprilu 1992.god. otac teško razboleo i da je bio u Domu zdravlja u Tutinu, te da mu je trebala krv zbog čega je on sa svojim šurakom Fejzović Hajrizom, Etemović Džemailom, Alić Mustafom i Gračanin Šefćetom sa dva vozila otišli u Tutin, da su na ulazu u Tutin sreli Ahmetović Sokola koji je istovarao robu ispred prodavnice, te da je i on obećao da će doći i dati krv, ali se medjutim, ispostavilo da krv njegovom ocu nije potrebna, pa kada su se vraćali iz Tutina za Pazar, da ih je Ahmetović Soko zamolio da mu pomognu da utovari neku robu u njegov kombi, da su on, Etemović, Fejzović, Soko i Sokolov vozač otišli peške do jedne kuće i svi uzeli po jedan paket robe, ali da on ne zna šta je u paketima bilo, posebno ne zna da je to bio eksploziv. Navodi da oni iz Odbora za mir nisu preduzimali nikakvo otcepljenje, a ne zna da li je to radilo rukovodstvo SDA, da se on u Odbor uključio 1992.godine i da su u odboru bili: Ahmetović Soko, Hasić Adem, Zilkić Safet, Jakupović Hodo i drugi, da je odbor postojao sve do 1993.

godine, kada se rasturio. Čuo je za MNVS, ali ne zna šta je ono predstavljalo. Pominjao se je Resor sigurnosti, ali takodje ne zna šta je taj Resor predstavljao i nikog ne poznaje iz tog Resora. Početkom 1993. godine u Tursku je išao svojim privatnim poslom i nikog od poznatih u Turskoj nije sreo.

Navodi da pred istražnim sudijom u istrazi nije progovorio niti jedne reči, već da je istražni sudija u zapisnik prepisao njegovu izjavu koju je navodno dao pred islednim organima Državne bezbednosti.

Opt. Aljković Hajro, negirajući radnje i delatnosi koje su mu optužbom stavljene na teret, takodje tvrdi na glavnom pretresu da je postojao samo Odbor za mir, kome je on pristupio 23.V 1991. godine, da je obuku o eksplozivu u jednoj kafečajnici gde je bilo prisutno 20 do 30 ljudi vršio-izvodio Ahmetović Soko. Navodi da je on bio predsednik Izvršnog odbora mesne zajednice SDA od 22.V do 16.VI 1991. godine kada se taj odbor rasformirao a formiran je novi. Negira svoju pomoć u Sjenici i Prijepolju, kao što i negira odlazak za Višegrad, a što se oružja tiče navodi da je samo jednu pušku uzeo od Ahmetović Sokola, jer se plašio za svoju bezbednost i bezbednost svoje porodice. Naveo je, i to prvo, da u istrazi uopšte svoju odbranu nije dao, već da je istražni sudija u zapisnik prepisao njegovu izjavu koju je dao organima SUPa, a potom navodi kako je istražni sudija više od pola njegove izjave prepisao u zapisnik, te da je istražni sudija, kada je on priveden kod njega, već pola zapisnika bio sačinio, a zatim da je onu drugu polovinu prepisao iz izjave. Navodi da su na sastancima Odbora za mir bili prisutni: on, Ahmetović Soko, Kolašinac Hajriz, Ismet Hodžić, Rifat Kurtašinović i još neka lica koja on ne poznaje.

Opt. Etemović Džemail, negira sve radnje i navode optužbe, navodeći da on ni jednu od tih radnji nije učinio, negirajući čak nabavljanje i podelu oružja, municije kao i kradju eksploziva iz Kamenoloma "Gradac" u Tutinu, tvrdeći samo, da mu je samo neko oružje i municiju dao Ahmetović Soko da podeli svojim rođjacima i prijateljima kako bi se branili od paravojnih srpskih formacija. Zna da je formiran i postojao Odbor za mir, ali da on nije bio ni njegov član. Ističe da on nije bio član nikakvog štaba, pa ni tzv. sandžackog štaba ni štaba za Novi Pazar, a ne gira i postojanje tih štabova, odnosno da nije znao da oni postoje. Negira i bilo kakvu pomoć Sjenici i Prijepolju, a takodje negira bilo kakvu obuku ljudstva, vršenje mobilizacije, smotre i slično. Ističe da mu je kartu Sandžaka i skice kao i neke spiskove i papire dao Ahmetović Soko da to prepiše i da je to doista učinio. Navodi da je sa Ugljanin Fadilom i njegovim šurakom Fejzović Hajrizom išao u Tutin da bi za Fadilovog oca dali krv, da su sa njima išli i Gračanin Šefčet i Alić Mustafa, a da

su na ulazu u Tutin sreli Ahmetović Sokola, otišli do Doma zdravlja u Tutinu, ali se ispostavilo da Fadilovom ocu nije trebala krv, pa su se potom kasno vratili za Pazar, a dok su bili još u Tutinu da ih je Ahmetović Soko zamolio da mu pomognu da uzmu od nekog čoveka neku robu i da je utovare u njegov kombi, pa da su: on, Fadil, Fejzović, Soko i njegov vozač pošli uz jedno brdo iznad kuća na 300 do 400 m, ispod jednog drveta u jednom žbunu, uzeli 3 paketa i odneli ih do Ahmetovićevog kombija, gde su ih spustili, a potom on, Fejzović i Ugljanin Fadil, otišli kućama za Novi Pazar. Da je sutradan, popodne, izišao u kafečajnicu u Ul.28.novembra "Hanka", gde se sreo sa Alić Mustafom, koji mu je rekao da je Ahmetović u njegov auto ostavio 3 paketa i pitao njega šta ima da radi, pa mu je on rekao da te pakete prebace u Staru hidrocentralu odakle će ih Soko uzeti, da je posle nekoliko dana video da je u dva paketa bio eksploziv a u manjem kapsle i da su ti paketi bili planirani za verske praznike Ramazan i Bajram, pa je on zaista manju količinu eksploziva palio za te praznike na Paričkom brdu i na brdu Tepe, a što se tiče njegove odbrane u istražnom postupku, naveo je da je tu odbranu sačinio istražni sudija, prepisujući njegove izjave date kod islednih organa SUPa i da ta odbrana ne odgovara istini.

Od optuženih poznaje samo Ugljanin Fadila, Gračanin Šefćeta, Halilović Aliju-površno, Alić Mustafu iz vidjenja, Fejzović Hajriza površno, Hodžić Nedžiba zna kao vozača Ugljanin Sulejmana, a čuo je za Hoda Jakupovića.

Opt. Gračanin Šefćet, u svojoj odbrani na glavnom pretresu, negira sve radnje i delatnosti koje mu se optužbom stavljaju na teret u celini, sem što navodi da mu je Ahmetović Soko dao jednu automatsku pušku i 30 metaka za šta mu je potpisao revers, negira i učešće u krađi eksploziva u Kamenolomu "Gradac" u Tutinu, navodeći da je u Tutin zaista išao sa Alić Mustafom i Etemović Džemailom, Ugljanin Fadilom i Fejzović Hajrizom, da bi u Tutinu dali krv za Fadilovog oca koji je bio bolestan.

Ističe da svoju odbranu u istrazi uopšte nije dao i da je istražni sudija bukvalno prepisao njegovu izjavu datih kod islednih organa SUPa čak da je pri tom i dodavao i teže stvari nego što su postojale u njegovoj izjavi, ističući da ga je istražni sudija hteo i da ubije. Od optuženih poznaje samo Etemović Džemaila, Ugljanin Fadila, Alić Mustafu, Škrijelj Jonuza, Kolašinac Hajriza iz vidjenja, Halilović Aliju iz vidjenja, Hodžić Nedžiba kao vozača Sulejmana Ugljanina, dok je ostale optužene upoznao u pritvoru.

Opt. Alić Mustafa, negira sve radnje koje mu se optužbom stavljaju na teret, sem oružja, a negira i učešće u kradji eksploziva u Kamenolomu "Gradac" u Tutinu, navodeći da je u Tutin išao da bi dao krv za bolesnog oca Ugljanin Fadila, a priseća se da mu je Ahmetović Soko u Selakovcu dao 3 paketa da poveze za Pazar, jer je Soko, navodno, morao da ide u Sjenicu.

Kod istražnog sudije je dao svoju odbranu tako i zato jer su mu isledni organi rekli da kod istražnog sudije ne sme ništa da menja u odnosu na ono što je kod njih izjavio. Zna za postojanje MNVS-a ali njegove funkcije i sastav ne zna. Od optuženih je poznao Etemovića, Gračanina, Hodžić Nedžiba, Dupljak Rifata, Aljković Hajra i to sa sastanaka gradskog odbora SDA, ostale optužene možda zna iz vidjenja, ali ih uglavnom ne poznaje

Opt. Jakupović Hodo, u svojoj odbrani na glavnom pretresu negira sve radnje i navode koji mu se optužbom stavljaju na teret, sem oružja i municije, navodi da je u V Mesnoj zajednici SDA u Novom Pazaru formiran Odbor za mir, koji je imao svoje sekcije za sport, kulturu, mirovno veće, saradnju sa verskim zajednicama i sl., a što se tiče njegove odbrane u istražnom postupku, navodi da je on tu odbranu kod istražnog sudije zaista i dao, jer su mu isledni organi saopštini da ništa kod istražnog sudije ne sme da menja, ali da ta njegova odbrana u istrazi je netačna i da je tačna njegova odbrana sada data na glavnom pretresu.

Opt. Faković Ibrahim, negira sve navode optužbe, sem o oružju i municiji, ističući da je on zaista 3 puške podelio Hasanović Edinu, Ferhatović Safetu i Alidemović Safetu. Ističe da je on samo bio član Odbora za mir u kome su još bili Jakupović Hodo i Halilović Alija. Navodi da, sem odbrane o oružju i municiju kod istražnog sudije ništa drugo nije isticao, već da je to sve iz njegove izjave kod islednih organa istražni sudija prepisao u zapisnik.

Opt. Halilović Alija, u celini poriče navode optužbe i radnje koje mu se stavljaju na teret, sem u delu o oružju. Sve te radnje negira navodeći da je on član SDA od 1992. godine i da je samo radio na izradi stručnog programa privrednog razvoja Sandžaka sa kojima je stranka izašla na izbore, objašnjavajući da je do naoružavanja muslimanskog naroda došlo zbog pretnji i ugroženosti tog naroda od strane srpskog i crnogorskog režima i da su oni - optuženi "dežurni krivci" a da to nisu oni, onda bi bili neki drugi". Navodi da je samo formiran Odbor za mir i da su članovi tog Odbora bili: on, Jakupović Hodo i Faković Ibrahim, da je jedino tačno da je on u prostorijama Stare hidrocentrale u Novom

Pazaru od opt. Etemović Džemaila i jednog crnog momka koji se zvao Soko a čije prezime ne zna uzeo jednu automatsku pušku sa 30 metaka i o tome potpisao revers, te da je tu pušku odneo u S. Hotkovo, 4 km udaljeno od njegovog stana i da je pušku držao zbog nužne odbrane. Što se tiče odbrane date u istražnom postupku navodi da je ta odbrana netačna i da on tako nešto uopšte nije izjavio.

I optuženi Škrijelj Jonuz u svojoj odbrani na glavnom pretresu negira sve radnje i činjenice koje mu se optužbom stavljaju na teret, sem oružja i municije, tvrdeći pri tom da on kod istražnog sudije nikakvu odbranu nije dao niti ga je šta istražni sudija pitao već, kada su ga uveli kod istražnog sudije da je video da je već pola zapisnika bilo otkucano i u tom momentu istražni sudija je diktirao zapisničaru njegovu izjavu kod islednih organa, te da je ta odbrana u istrazi apsolutno netačna. Navodi da o MNVS-u u Novom Pazaru za i malo svako dete, ali da njegove funkcije i zadatke ne zna.

Od optuženih poznaje: Zilkić Safeta, Halilović Aliju, Kolašinac Hajriza, Faković Ibrahima koji mu je i rođ, da je opt. Aljkovića možda poznavao iz Preduzeća "Ukras" a Ugljanin Fadila prvi put je video u pritvoru. Poznaje takodje i Gračanin Šefčeta, čuo je za Jakupović Hoda, kao inspektora SDK. Poznaje Hasić Adema, jer su ista generacija a Fejzović Hajriza zna iz preduzeća, dok Šaćirović Asima zna kao vozača. Ostale optužene upoznao je u pritvoru.

Opt. Rašljanin Šefkija, negira sve navode optužbe, sem u delu o oružju, a i u tom delu sada navodi da je bilo ne 8 pušaka nego 3 puške, koje je dao, jednu Plojović Mersatu a jednu Šaćirović Asimu. Što se tiče odbrane date u istražnom postupku tvrdi da takvu odbranu nije dao i da to nisu njegove reči, da je istražni sudija prepisao celu njegovu izjavu u zapisnik - čak da bi bilo manje zlo da je izvršio samo prepisivanje te izjave, već je u mnogome dodavao reči i rečenice koje nisu postojale ni u izjavi kod islednih organa. Sem optuženih Šaćirovića i Plojovića ostale optužene nije poznavao.

Opt. Šaćirović Asim, takodje negira navode optužbe u celini, sem u delu o oružju, ističući da je dve automatske puške uzeo od Ugljanin Fadila i da je jednu bombu dao Fadilu Ugljaninu. Odbranu u istražnom postupku uopšte nije dao u tom smislu, već je tu odbranu istražni sudija diktirao u zapisnik i ako on to, što je istražni sudija diktirao, stvarno nije naveo i rekao. Od optuženih poznaje Škrijelj Jonuza kao prijatelja, poznaje i Dupljak Rifata kao predsednika Odbora Mesne zajednice Trnava.

Opt. Dupljak Rifat, takodje negira navode optužbe, sem u delu o oružju, a i tu ističe da je nabavio samo jednu pušku sa municijom koju je kupio od Čosović Besima, a koji je opet oružje kupovao od Mulić Ismeta. Navodi da je bio predsednik Mesnog odbora SDA za Trnavu, te da su imali formirane sekcije za sport i kulturu, mirovno veće, rad sa omladinom i ženama i da nikakve štabove u mesnim zajednicama nisu formirali i sve što je radio da je radio u interesu mira, te da je u Turskoj bio na lečenju, jer već 14 godina nema dece.

Za svoju odbranu u istrazi kaže da je ta odbrana netačna i da je tu odbranu sačinio istražni sudija prepisujući u zapisnik njegovu izjavu kod islednih organa.

Opt. Hodžić Nedžib, u celini negira navode optužbe, pa čak i o oružju i municiji, sem da je imao jedan pištolj CZ 99 i 15 metaka za taj pištolj. Objasnjava da je bio prvi čovek lične sigurnosti predsednika SDA a ne šef Resora sigurnosti. Obuku u Turskoj naziva kursom za telohranitelje gde je poslao svojih 10 momaka da se obuče za posao koji su obavljali. Da je doista u Tursku išao kao šef obezbedjenja, jer je medju studentima koji su studirali u Turskoj došlo do incidenata, pa da je trebalo da se uspostavi rad i red kod njih.

Posebno je naveo da je njegova odbrana u istražnom postupku u najvećem delu netačna, izvrnuta od njegove današnje odbrane od strane istražnog sudije, da je deo njegove odbrane o oružju u istrazi istražni sudija prepisao iz policijskih papira, te da on doista nikakvo oružje nije imao, sem jednog pištolja, niti je takvo oružje kod njega nadjeno. Poznato mu je da je postojalo MNVS, i da je držan referendum u kojem je i on učestvovao.

I opt. Hodžić Mirsad, u celini negira navode optužbe, osim u delu o oružju i municiji. Ističe da je on bio samo redar na raznim tribinama koje su se u raznim prilikama održavale u Sjenici. Poriče da je bio na vojnoj obuci u Turskoj, navodeći pri tom da je u Turskoj bio na seminaru za telohranitelje koji je organizovala njihova iseljenička organizacija, koja se brine i o školovanju njihovih studenata koji studiraju u Turskoj, a objasnjava da je oružje nabavio od straha od Češelja, Arkana, Jovića, Draškovića i drugih. Objasnjava da on unošenje i diktiranje zapisnika u istražnom postupku nije slušao, jer je bio u takvom stanju od zadobijenih batina, da to nije ni mogao činiti.

Opt. Hodžić Jakub, takodje negira navode optužbe u celini, sem u delu o oružju.

Navodi da je držan sastanak izvršnih odbora Novog Pazara, Sjenice, Tutina i Rožaja i inicijativnih odbora sandžačkih gradova Prijepolja, Priboja, Nove Varoši, Pljevlja, Berana, Plava i Gusinja, u kojima nije bila formirana skupština SDA, a koji sastanak je sazvala Centrala SDA - Izvršni odbor SDA Sandžaka. Navodi da je formirano obezbedjenje izvršnih odbora koje je od naružanja trebalo da ima pištolje. Ističe da sastanicima u Višegradu i Prijepolju nije prisustvovao, a zatim kaže da je u Višegradu bio više puta, ali svojim poslom kao trgovac, a potom da je bio i u Višegradu i u Prijepolju i gradovima Istočne Bosne. Kaže da je on bio šef redarske službe, a ne šef Resora sigurnosti. Nikakav spisak lica za obuku u Turskoj nije sačinjavao, ali je sačinjavao spisak lica redarske službe iz Sjenice koja je trebala da ide u Novi Pazar na ispomoć, i to da je on sačinio spisak od 9 ljudi, a ne od 18. Optužene Kolašince i Etemovića je, kaže, upoznao u pritvoru. Odbranu u istrazi navodi uopšte nije dao i istražni sudija je u suštini prepisao njegove izjave kod islednih organa, ali ta odbrana apsolutno je netačna. Ističe da ga nisu tukli sem što su mu udarili dva šamara.

I opt. Hasić Adem, Fejzović Hajriz, Hajrović Zekrija, Plojović Mersat, Mušić Murat, Hodžić Zuhdija i Kučević Šemsudin, negiraju navode optužbe u celini, sem u delu o oružju i municiji, a naime,

opt. Hasić Adem ističe da je bio član Odbora za mir i da je prisustvovao na dva tri sastanka gde se razgovaralo o tadašnjoj situaciji i ekcesima izazvanih od rezervista. Navodi da od optuženih nikoga ne poznaje, a da je poznavao samo Ahmetović Sokola kao trgovca, a potom da je od opt. Ugljanin Fadila primio jednu automatsku pušku i potpisao mu revers, kako bi tom puškom
b [branio sebe i desetočlanu porodicu, zatim da je posle dva meseca kod njega došao Ahmetović Soko i pitao ga da odnese 3 automatske puške njegovim prijateljima što je on i prihvatio i te puške odneo i dao Halilović Salihu, Hasić Atifu (rodjaku) i Muharemu Ramoviću. Što se tiče lekova navodi da je te lekove u Albaniji nabavio-kupio njegov otac radi preprodaje, te da je te lekove nudio apotekarima po Pazaru i Tutinu u 1993. godini, ali da mu oni to nisu hteli da kupe.

Što se tiče njegove odbrane u istražnom postupku navodi da ga je istražni sudija ispitivao svega 10 minuta, te da on ne zna o čemu ga je sudija pitao i šta mu je on odgovarao niti pak šta je sudija uneo u zapisnik.

Opt. Fejzović Hajriz, negirajući svoje učesće u kradji eksploziva i bilo kakav kontakt sa opt. Etemović Džemailom kao i svoju pripadnost vojnim formacijama, navodi da je aprila meseca 1992.godine, sa svojim zetom Ugljanin Fadilom bio u kafečajnici i da mu je tada Fadil rekao da idu za Tutin da bi obezbedili neki materijal - kamen, da je za susednim stolom video Etemovića koji je kod Fadila izrazio želju da i on podje u Tutin, te da su on i Etemović otišli u Tutin kod Hajrović Zekrije i interesovali se za materijal - kamen, ali mu je Zekrija rekao da taj materijal nije za njega, te da sačeka materijal boljeg kvaliteta, da je on Zekriju pitao da mu da 20 do 30 grama dinamita jer mu treba kao lek za ovčiju bolest "šap", a da ga je Zekrija pitao da mu nabavi jedan pištolj.

Pored toga navodi da je sa Ugljanin Fadilom išao u Tutin, jer je Fadilov otac bio mnogo bolestan, pa mu je trebalo obezbediti krv, da je snjima iz kafečajnice pošao i Etemović koji je našao i poveo još dvojicu, njemu nepoznatih lica, pa su svi kolima otišli za Tutin, a na ulazu u Tutin naišli su na kombi Ahmetović Sokola i Sokola koji je istovarao neku robu, da kada su došli u Dom zdravlja u Tutin da im je medicinska sestra rekla da za Fadilovog oca krv nije potrebna, te da su otišli odatle u kafu da se počaste, gde je došao i Ahmetović, nakon čega su pošli za Novi Pazar, da je opt. Ahmetović išao ispred, a za njim Fadil i Etemović i on, a za njima su išli u kolima Gračanin Šefćet i Alić Mustafa, da je ispred Fabrike "Jelak" Soko zaustavio vozilo, te ih zamolio da mu pomognu da u kombi natovare neku robu, da su sa Sokolom pošli on, Fadil i Etemović, a Gračanin i Alić su ostali u kolima, da je ta roba bila u nekom žbunu, da su uzeli po jedan paket i odneli u kombi, a da je on zatim otišao u Pazar, kući, i da ne zna kuda su ostali otišli.

Što se tiče oružja ovaj optuženi navodi da puške nisu njegove, već da ih je kod njega ostavio Ugljanin Fadil i da mu je Fadil za ove puške, ustvari, rekao uoči samog pritvaranja kada se s njim sreo u Novom Pazaru, i da mu je tada rekao da gore u kući, u jednom džaku ima jedna puška u kauču, te da tu pušku uzme i da je skloni, jer postoji mogućnost da bude pretres i da se ta puška nadje, ali da je pred mrak kod njega kući Fadil došao i doneo jednu kesu municije rekavši mu da i to skloni, jer postoji mogućnost da će on-Fadil, morati da prizna. Takodje mu je rekao da pod jednim kruškom, pod samom šumom, na udaljenosti od oko 500 m od kuće imaju zakopane dve puške, i da ako ga neko priupita, da kaže gde su, te da je on municiju i pušku

strpao u jedan džak i ostavio u jednoj nedovršenoj i ne-useljenoj kući ispod stepeništa.

Što se tiče odbrane date u istražnom postupku navodi kako ga je istražni sudija saslušavao svega 5 do 10 minuta, te da on kod istražnog sudije nije tako izjavljivao kako stoji u njegovoj odbrani, već da je to istražni sudija tako diktirao i da je ta odbrana apsolutno netačna.

Opt. Hajrović Zekrija, negirajući navode optužbe, navodi da je u aprilu mesecu 1992.godine kod njega dolazio Fejzović Hajriz sa još jednim čovekom i da se Fejzović interesovao za neki materijal, pa da je on od Fejzovića tom prilikom tražio da mu u Novom Pazaru nabavi jedan pištolj za nekog rođaka iz Skoplja, da, sem opt. Fejzovića, ni jednog optuženog ne poznaje i da ih je upoznao u zatvoru, da je samo uočio da su nestala tri paketa eksploziva iz Kamenoloma "Gradac" u Tutinu, ali da on u tome nije učestvovao niti šta o tome zna.

Za svoju odbranu u istražnom postupku, navodi da on tu odbranu nije dao, već da je istražni sudija to prepisao sa jednog papira i da mu je on skretao pažnju da to ne prepisuje, da je na kraju odbijao da potpiše zapisnik, ali na insistiranje njegovog branioca je taj zapisnik na kraju potpisao.

Opt. Plojović Mersat, navodi da je od Rašljanin Šefkije primio jednu automatsku pušku kako bi obezbedio sebe i svoju porodicu. Od optuženih poznaje samo opt. Rašljanina, koji mu je zet, a da je ostale optužene upoznao u pritvoru.

Opt. Šaćirović Asim, navodi da mu je jednu automatsku pušku sa municijom dao Rašljanin Šefkija, koji mu je rod (njegovoj supruzi stric), a inače, su njih dvojica školski drugovi, te da je tu pušku uzeo iz bezbednosnih razloga i zakopao je 300 do 400 m od njegove kuće. Od optuženih poznaje samo Rašljanina, Aljkovića i Halilovića, a ostale je upoznao u pritvoru.

Navodi da svoju odbranu u istražnom postupku nije tako dao, već da je istražni sudija u zapisnik unosi kao njegovu odbranu ono šta je to njemu-sudiji odgovaralo.

Opt. Mušić Murat, negirajući navode optužbe, navodi kako mu je opt.Ugljanin Fadil ponudio jednu automatsku pušku i da je on to prihvatio, da je tu pušku uzeo da bi se zaštitio. Sem optuženog Ugljanina nikog drugog od optuženih ne poznaje, a upoznao ih je u pritvoru.

Opt. Hodžić Zuhdija, u svojoj odbrani na glavnom pretresu menja odbranu i u pogledu oružja i municiju, a u odnosu na odbranu datu u istrazi, navodeći da je pištolj "Magnum" kupio u Beogradu 1992. godine od nepoznatog lica, a MGV automat i flobersku pušku nabavio krajem 1991. godine u Ljubuškom, gde je išao kod ujaka, koji mu je to oružje poklonio, a to oružje da je nabavio jer je kolekcionar oružja.

Negira da je nabavio i držao 3 automatske puške, jer nije imao potrebe za njima, da je te puške i municiju ili podmetnula policija u njegovom stanu prilikom pretresa, ili da su prosto ubačene u zapisnik o pretresu stana, a da je on taj zapisnik potpisao ne gledajući šta je sve u njemu navedeno.

Navodi da je kod istražnog sudije rekao sve ono što je rekao i kod islednih organa usled straha od tih organa, jer su ga oni mnogo tukli prilikom saslušanja.

Opt. Kučević Šemsudin, u svojoj odbrani na glavnom pretresu, negirajući navode optužbe u odnosu na njega, navodi kako je kod njega došao jedan čovek-Murat, predstavnik Agencije "Komet" iz Beograda i pitao za Ademović Osmana, profesora fizičkog vaspitanja, pri tom tražeći više ljudi iz Tutina, koji poznaju borilačke veštine, govoreći mu da bi ti ljudi trebalo da se obuče ličnim naoružanjem i da bi trebalo da idu na obuku, te da je on ovog Murata upoznao sa Ademovićem i da su oni medjusobno razgovarali. Nešto kasnije taj čovek-Murat mu je javio da će Osmana poslati na obuku u Tursku, a nakon toga došao i Osmanu dao 500 maraka. Pošto je on-Kučević namera-
vao da piše knjigu o iseljavanju Muslimana iz Sandžaka, pitao je ovog Murata da mu obezbedi odlazak u Tursku, pa je to ovaj i prihvatio, te je tako i on sa Osmanom doputovao u Istanbul, gde se je rastao sa Osmanom.

Što se tiče njegove odbrane u istražnom postupku, navodi da je on i kod istražnog sudije dao ovakvu odbranu kao na glavnom pretresu.

Pored navedenog, svi optuženi su naveli i to da su u prekrivičnom postupku kod islednih organa i od islednih organa mnogo maltretirani, a većina od njih i tučeni i mučeni fizički i psihički, te da su i s toga proistekle takve njihove odbrane u istražnom postupku.

Sud nije prihvatio napred izložene odbrane optuženih sa glavnog pretresa nalazeći da su te odbrane netačne i neverodostojne, dobro osmišljene i naučene, te sračunate na izbegavanje krivične odgovornosti, a da su njihove odbrane date u istražnom postupku, kako je to već napred navedeno, apsolutno tačne i verodostojne.

Po stanovištu ovog suda nema ni jednog razloga da se ne veruje odbranama optuženih datih u istrazi kao i u podatke koje su optuženi dali o svojim radnjama i svom delovanju i radnjama i delovanju jednih o drugima. Po nalaženju suda zbog priznanja optuženih o zajedničkom i pojedinačnom delovanju odbrana je na glavnom pretresu nastojala da eliminiše te i takve odbrane iz istrage i da se ti iskazi optuženih izdvoje iz postupka.

Proveravajući odbranu optuženih sa glavnog pretresa sud je, pored ostalog saslušao i istražne sudije kao i zapisničare koji su konkretno radili u toku istražnog postupka, pa su i istražne sudije i zapisničari veoma precizno objasnili na koji način je vodjena istraga, kako su optuženi saslušavani, šta su konkretno izjavljivali i kako su sačinjavani zapisnici o njihovom kazivanju. Istragu su dakle, vodile dve istražne sudije, a zapisnik više zapisničara, od kojih su neki zapisničari radnici organa unutrašnjih poslova odnosno Državne bezbednosti, jedan zapisničar radnik Okružnog suda u Kraljevu, a neki zapisničari su radnici Okružnog suda u Novom Pazaru.

Iz iskaza saslušanih sudija, kao i iskaza saslušanih zapisničara, i to istražni sudija Jovičević Milomira i Vujanac Mirjane, te zapisničara Vukičević Svetlane, Trikoš Koviljke, Mladenović Mirjane, Žarčanin Slavice, Ivanović Mirka i Marković Vesne, se jasno utvrđuje i vidi da su ispitivanju optuženih prisustvovali: istražni sudija, zapisničar i okružni javni tužilac i niko više, dakle, lica koja su ovlašćena da prisustvuju ispitivanju, a oni su u svojim iskazima i kazali kako je to ispitivanje teklo i šta su sve optuženi u svojim iskazima-odbranama navodili. Iz iskaza pak navedenih svedoka-zapisničara se utvrđuje i to da su istražne sudije kazivanja optuženih - njihove odbrane sasvim verno unosile u zapisnik. Konačno iz samih zapisnika se utvrđuje da su te zapisnike optuženi potpisali i da nisu imali nikakvih primedbi na unošenje u zapisnik niti pak primedbi na mesto, preduzimanje istražnih radnji. Tačno je da su istražne sudije pojedine istražne radnje preduzimali van sedišta Okružnog suda u Novom Pazaru, odnosno da su te radnje preduzimali u Kraljevu i u prostorijama SUPa u Kraljevu, pojedine istražne radnje u prostorijama Okružnog suda u N. Pazaru, a pojedine u prostorijama zatvora u Novom Pazaru. Medjutim, oni su na to ovlašćeni i po zakonu, te se zbog toga ne može dovesti u sumnju validnost i vrednost odbrana optuženih pred istražnim sudijama.

Po oceni suda zbog priznanja optuženih u istrazi odbrana na glavnom pretresu i pokušava, kroz odbrane optuženih, da prikaže istragu manjkavom, a u cilju izbega-

gavanje krivične odgovornosti optuženih.

Tvrđnju optuženih na glavnom pretresu o tome kako oni nisu dali nikakvu odbranu pred istražnim sudijom ili i ukoliko su je dali da su tu odbranu dali veoma kratko, u par reči i rečenica, kao i njihovu tvrdnju da su istražne sudije u zapisnik o njihovim odbranama prepisivale njihove izjave date kod islednih organa, koje su opet date pod prinudom, bilo psihičkom, bilo fizičkom, batinama i maltretiranjima, se ničim konkretnim ne potkrepljuje, jer su i istražne sudije, naročito i zapisničari kao svedoci, detaljno kazali kako su optuženi saslušavani, šta su, po njihovim sećanjima, rekli u svoju odbranu i kako je i šta istražni sudija sačinjavao te zapisnike i unosio konkretne odbrane u te zapisnike i upravo ti svedoci - zapisničari negiraju tvrdnje optuženih o takvom postupanju istražnih sudija tj. o prepisivanju izjava optuženih u zapisnike kao njihovu odbranu. Isto tako iz iskaza ovih svedoka - zapisničara kao i ustalom, iskaza istražnih sudija, a i iz svakog konkretnog zapisnika, se utvrđuje da su optuženi pre saslušanja poučavani o svojim pravima kao okrivljeni, pa su suprotne tvrdnje nekih optuženih na glavnom pretresu i u ovom delu, netačne i nepotkrepljene.

Optuženi na glavnom pretresu u svojim odbranama, i to oni koji su bili na vojnoj obuci u Turskoj armiji, ili pak oni optuženi koji su tu obuku organizovali, sada kažu da je to bio nekakav kurs za telohranitelje koji je navodno organizovao Soko Ahmetović, što se svakako ne može prihvatiti, pre svega, i zbog toga što su optuženi u svojim odbranama u istrazi o ovoj obuci izneli toliko podataka i detalja koji njihovim odbranama na pretresu apsolutno protivureče, tako da te odbrane optuženih na gl. pretresu izgledaju krajnje neverovatne.

Što se pak vojne obuke tiče na ovom - sandžačkom području napred su navedeni brojni dokazi, a pre svega odbrane optuženih u istrazi u kojima su optuženi sasvim odredjeno naveli gde se ta obuka vršila, u čemu se sastojala, ko je od optuženih vršio obuku, kao i gde su i kada vršne probne mobilizacije i ko je vršio smotru naoružanih ljudi. Da se radilo o vojnoj obuci u Turskoj armiji nesumnjivo se utvrđuje i iz navedenih spisa predmeta Višeg suda u Bijelom Polju, kako je to već napred i navedeno.

Ničim konkretnim se ne potkrepljuje ni odbrana optuženih na glavnom pretresu o tome da su biveni - tučeni, maltretirani u pretkrivičnom postupku, jer bi u takvom slučaju optuženi svakako morali imati bar neke vidne povrede koje bi prilikom prijema u pritvor bile uočene i konstatovane ili bi ih u krajnjem utvrdio i konstatovao zatvorski lekar prilikom pregleda, a iz

izveštaja Medjuopštinskog zatvora Kraljevo i zatvora u Novom Pazaru se tako nešto ne utvrđuje, već naprotiv, da optuženi nikakvih vidnih povreda prilikom prijema u pritvor nisu imali niti su se žalili da su tučeni i povredjeni. S tim u vezi iz navedenih izveštaja uprava zatvora se utvrđuje i to da iz pritvora ni jedan optuženi i ni u jednom slučaju nije izvodjen bez saglasnosti i odobrenja istražnog sudije, već naprotiv da je svako izvodjenje bilo uz saglasnost i odobrenje istražnog sudije.

Niko od optuženih u toku istražnog postupka nije isticao bilo kakvu svoju ugroženost, ugroženost svoje porodice ili pak muslimanskog življa, već naprotiv, većina optuženih su decidirano naveli da niti oni, niti njihova porodica, niti muslimanski živalj, nije bio ugrožen ni od koga.

(b) S toga ovaj sud ne prihvata odbranu optuženih i u delu gde ističu na glavnom pretresu da je kod muslimanskog življa stvoren osećaj straha i ugroženosti, pokušavajući da na taj način opravdaju svoje ponašanje, a posebno svoje naoružavanje. Nema ni jednog konkretnog događaja na području Novog Pazara, Sjenice i Tutina, po oceni suda, koji bi kod optuženih i muslimanskog stanovništva mogao stvoriti osećaj straha, nesigurnosti ili ugroženosti. Istina, odbrana pokušava da prikaže ugroženost muslimanskog stanovništva preko stvarnog - istinitog događaja - otmice 20 lica muslimanske nacionalnosti u Štrpcima. Medjutim, taj događaj se odigrao na teritoriji druge države u objektivnim ratnim uslovima, a ne na teritoriji Srbije gde se ni jedan takav događaj nije dogodio. Pogotovu se nije dogodilo da se od strane državnih organa pravi diskriminacija i nejednako postupanje prema gradjanima, a sobzirom na njihovu nacionalnost i veroispovest. Naprotiv, ova Republika i Savezna država imaju svoje Ustave, zakone i svoje legalno izabrane organe koji se moraju poštovati i dosledno primenjivati, a za njihovo kršenje se mora odgovarati.

(c) Tačno je to da su se na ovom području dešavali pojedinačni ekcesi, ali se ni u jednom slučaju ne može govoriti da se to radilo organizovano, pogotovu ne od organa vlasti, vojnih komandi i drugih zvaničnih organa i takvi ekcesi - pojedinačni se ne mogu uopštavati, niti ocenjivati kao ugroženost Muslimana od Srba ili obrnuto.

Po oceni suda, formirane Glavne Štabove: za Sandžak, gradske štabove i štabove po mesnim zajednicama, optuženi na glavnom pretresu nazivaju Odborima za mir i samozaštitu. O čemu se, zapravo, tačno radilo, optuženi su nesumnjivo i decidirano naveli i objasnili u svojim odbrinama u istrazi. Prednje i utoliko pre, ako se pažljivije

a posebno, u svom pismu - informaciji istražnom sudiji od 19.VII 1993.godine, kao i svom pismu Sulejmanu Ugljaninu od 20.VII 1993.godine, a preko Uprave Medjuopštinskog zatvora Kraljevo, o MNVSu i Sulejmanu Ugljaninu kao glavnim organizatorima svega ovoga, te Glavnim Štabovima i Glavnim komandama Štabova i komandantima Štabova za Sandžak, gradove i mesne zajednice, objašnjavajući da je MNVS bio i glavna komanda za Sandžak, a Sulejman Ugljanin komandant te komande, da su Opštinski odbori SDA istovremeno bili i Glavni Štabovi u opštinama, a mesni odbori glavni Štabovi u mesnim zajednicama i glavne komande, a predsednici tih odbora-komandanti, te da su formirane i specijalne jedinice i jedinice samozaštite. Isto tako sud nije prihvatio odbranu ovog optuženog sa glavnog pretresa da je on 1992.godine i 1993.godine obilazio studente koji su se nalazili na studiranju u Turskoj, a ne učesnike vojne obuke, jer je i ovaj deo odbrane opt.Kolašinca, suprotan njegovoj odbrani datoj u istražnom postupku.

Sa istih razloga, a što se tiče tzv. Odbora za mir i samozaštitu, te ne postojanja glavnih Štabova niti kakvih specijalnih i drugih vojnih formacija, niti njihovu pripadnost tim Štabovima i jedinicama, Sud nije prihvatio ni odbrane ostalih optuženih sa glavnog pretresa, a ni odbrane što se tiče vojne obuke u Turskoj, kao i obuke na sandžačkom području.

Odbrane optuženih sa glavnog pretresa: Ugljanin Fadila, Etemović Džemaila, Gračanin Šefćeta, Alić Mustafe, Fejzović Hajriza, i Hajrović Zekrije, u pogledu kradje eksploziva iz Kamenoloma "Gradac" u Tutinu, sud takodje nije prihvatio, jer su odbrane ovih optuženih i u ovom delu apsolutno suprotne njihovim odbranama iz istražnog postupka.

Sud nije prihvatio i odbranu opt.Halilović Alije sa glavnog pretresa ni u delu gde navodi, da on nije radio na izradi programa privrednog razvoja Sandžaka kao program buduće države Sandžak i kao ministar za privredu Sandžaka, već da je taj program radio za izborne potrebe SDA, obzirom da se izvedenim dokazima na glavnom pretresu, a posebno odbranama ostalih optuženih datim u istražnom postupku utvrđuje sasvim suprotno, što se utvrđuje i iz odbrane i ovog optuženog.

I odbrane optuženih Škrijelj Jonuza, Rašljanin Šefkije, Šaćirović Asima, Dupljak Rifata, Hodžić Nedžiba, Hodžić Mirsada, Hodžić Jakuba, Hasić Adema, Plojović Mersata, Mušić Murata, Hodžić Zuhdije i Kučević Šemsudina, sa glavnog pretresa su suprotne, u bitnom, njihovim odbranama iz istražnog postupka, pa s toga sud ni odbrane ovih optuženih sa glavnog pretresa nije pri-

hvio i ocenjuje ih kao netačne i smišljene na izbegavanje krivične odgovornosti.

Odbranu optuženog Hasić Adema sa glavnog pretresa, da on sanitetski materijal: lekove, inekcije i dr., nije nabavljao, već da je iste u Albaniji nabavio njegov otac radi preprodaje, a ne dakle, za potrebe formiranih vojnih formacija u mesnim zajednicama, je takodje neprihvatljiva, budući da je nesumnjivo utvrđeno i dokazano da je ovaj optuženi bio član Glavnog štaba za Novi Pazar, a ne Odbora za mir, kako on to na glavnom pretresu naziva, i da je u tom svojstvu prisustvovao sastanicima tog štaba i učestvovao u donošenju njegovih odluka, a posebno odluke o formiranju vojnih formacija u mesnim zajednicama, kao i obzirom da je i on sam primio i zadužio jednu automatsku pušku sa 110 metaka, kao i 3 automatske puške sa municijom, podelio drugim licima Halilović Salihu, Hasić Atifu i Ramović Muharemu, kao i obzirom da su u tim vojnim formacijama planirane i sanitetske službe-odeljenja o čemu su sačinjeni i konkretni spiskovi medicinskog osoblja, pa je dakle, više nego očigledno da je ovaj optuženi sanitetski materijal: lekove, inekcije i dr., nabavio za potrebe ovih formacija. To što saslušani svedoci na glavnom pretresu: Sadović Selmo, Ramović Rasim, Krstić Slobodan, Hasić Latif, Brković Branislav i Zećirović Vera, potvrđuju da je opt. Hasić kao i njegov otac, donosili manju količinu lekova-praškova, a čiji je rok upotrebe bio pri kraju, je po oceni suda irelevantno i zanemarljivo, jer nije isključeno da je optuženi izvesnu manju količinu lekova, a posebno onih čiji je rok upotrebe bio pri isteku, pokušavao da proda. Optuženi Hasić, po oceni suda radi i deluje kao član navedenog glavnog odbora u čijem radu, a i u organizaciji i opremanju formiranih vojnih jedinica, aktivno učestvuje i te formacije svakako pored potrebe za naoružanjem nesumnjivo imaju i potrebe za sanitetski materijal: lekove, inekcije i dr., što se sve ima uzeti kao priprema u formiranju buduće države-upotrebom sile.

Da su optuženi Šaćirović Asim, Plojović Mersat i Hodžić Zuhdija, bili pripadnici vojnih formacija u svojim mesnim zajednicama, zaključuje se i po tome što oni aktivno učestvuju na sastancima Glavnih štabova svojih mesnih zajednica, a optuženi Šaćirović i Plojović primaaju naoružanje i zadužuju se kao pripadnici vojne formacije mesne zajednice, od komandanta štaba mesne zajednice Rašljanin Šefkije dok opt. Hodžić Zuhdija od sina Hodžić Nedžiba uzima i čuva veću količinu oružja i municije.

Da je opt. Mušić Murat bio pripadnik vojne formacije u mesnoj zajednici Selakovač, zaključuje se i po tome što je i on, od komandanta štaba za Novi Pazar, opt. Ugljanin Fadila, i to posle dužeg ubedjivanja, prima oružje sa municijom i drži ga kod svoje kuće, a posebno to čini kasno noću po dogovoru sa opt. Ugljaninom,

pa je po oceni suda i ovaj optuženi, zapravo, znao o čemu se sve radi.

Promenjene odbrane Hodžić Nedžiba i Zuhdije, u pogledu načina nabavke predmetnog oružja i municije, zapravo potpuno izmenjenu odbranu opt. Nedžiba u tom delu, sud nije prihvatio, jer su i ove i ovakve odbrane ovih optuženih sasvim suprotne njihovim odbranama u istražnom postupku, kao i odbranama ostalih optuženih iz istražnog postupka, a koji govore posebno o ulozi i delovanju optuženog Hodžić Nedžiba.

Odbranu opt. Kučević Šemsudina na glavnom pretresu, o tome da je on u Tursku išao kako bi prikupio podatke za svoju knjigu koju je nameravao da piše, a o iseljavanju Muslimana iz Sandžaka, a ne da je išao na vojnu obuku u Tursku, sud nije prihvatio, jer je i njegova odbrana sa glavnog pretresa apsolutno suprotna njegovoj odbrani iz istražnog postupka, koju je sud prihvatio kao verodostojnu. Sud posebno ne prihvata tvrdnju ovog optuženog da je on i u istražnom postupku dao istovetnu odbranu kao na glavnom pretresu, jer se iz zapisnika o njegovom saslušanju u istražnom postupku, utvrđuje sasvim suprotno, pa je tvrdnja ovog optuženog i u ovom delu proizvoljna i netačna.

Sud je posebno cenio odbranu optuženog Hodžić Mirsada na glavnom pretresu, a u delu gde tvrdi da on kritičnom prilikom nije napao i povredio ovlašćeno službeno lice milicionara oštećenog Jokić Zorana, dok je ovaj obavljao dužnost obezbedjenja i traženja predmeta izvršenja krivičnog dela, već naprotiv da je on bio napadnut i tučen od strane milicionera, koji su vršili pretres, pa i oštećenog Jokića, jer je izvedenim dokazima nesumnjivo suprotno utvrđeno i dokazano.

Sud je cenio i sve ostale izvedene dokaze na glavnom pretresu, pa je našao da su ti dokazi u konkretnom slučaju i u krajnjem, irelevantni.

Sud je odbio sve predloge optuženih i njihovih branilaca za dopunu dokaznog postupka na glavnom pretresu, nalazeći da je činjenično stanje, kao i sve relevantne činjenice, u bitnom, potpuno i nesumnjivo utvrđeno i rasvetljeno, pa su ti predlozi, po oceni suda nepotrebni i suvišni.

Prema tome, po stanovištu ovoga suda, sve radnje, delatnosti kao i uloga svih optuženih, a koje su im optužbom stavljene na teret, su nesumnjivo utvrđene i dokazane, pa prema tome i krivično delo, odnosno krivična dela opt. Hodžić Mirsadu.

Stepen društvene opasnosti kao i stepen krivične odgovornosti optuženih je veoma visok - najviši. Naime, krivično delo iz čl.116 st.1 kao i krivično delo iz čl.138 KZJ, spadaju u najteža krivična dela protiv ustavnog uređenja i bezbednosti SRJ. Stepenu uračunljivosti kao i stepenu vinosti optuženih su takodje najvišeg oblika, a budući da su optuženi izvršavajući predmetno krivično delo potpuno uračunljivi, dakle, ni u jednom slučaju njihova uračunljivost nije bila bitno smanjena ili smanjena, to krivično delo su učinili sa direktnim umišljajem. Optuženi pripremaju izvršenja dela u najvećoj mogućoj tajnosti. Skoro sve aktivnosti, radnje i delatnosti, a posebno nabavljanje i distribuciju-podelu naoružanja, vrše duboko noću i na skrovitim mestima. Svi optuženi, sem opt.Fejzović Hajriza, Šaćirović Asima, Plojović Mersata, Mušić Murata i Hodžić Zuhdije, su bili vojni ili civilni rukovodioci ili su pak bili članovi tog rukovodstva: opt. Kolašinac Hajriz je bio komandant Glavnog štaba za Sandžak, opt.Ugljanin Fadil, komandant Glavnog štaba za Novi Pazar i član Glavnog štaba za Sandžak, Aljković Hajro član Glavnih štabova: za Novi Pazar i Sandžak, Etemović Džemail takodje član Glavnog štaba za Novi Pazar i Sandžak, Gračanin Šefčet komandant štaba SDA za II Mesnu zajednicu u Novom Pazaru, Alić Mustafa predsednik Mesnog odbora II Mesne zajednice SDA u N.Pazaru, Jakupović Hodo komandant štaba V Mesne zajednice SDA u N. Pazaru, Faković Ibrahim komandanta bataljona u V Mesnoj zajednici SDA u Novom Pazaru, Halilović Alija zamenik komandanta štaba V Mesne zajednice i član Glavni štabova za Novi Pazar i Sandžak, te ministar za privredu u "Vladi Sandžaka", Rašljanin Šefkija član Glavnog štaba za Novi Pazar i komandant štaba za mesnu zajednicu SDA Mur, Zilkić Safet član Glavnog štaba za Novi Pazar i komandant štaba u mesnoj zajednici Trnava, Dupljak Rifat predsednik Mesnog odbora SDA za mesnu zajednicu Trnava i član Glavnog štaba za Novi Pazar, Hodžić Nedžib, šef Resora sigurnosti za Sandžak, Hajrović Zekrija, poslovođa Kamenoloma "Gradac" u Tutinu, Hodžić Jakub, šef Resora sigurnosti za Sjenicu i komandant Glavnog štaba za Sjenicu, Hodžić Mirsad, član Glavnog štaba za Sjenicu i komandir voda na vojnoj obuci u Turskoj i Kučević Šemsudin, predsednik Opštinskog odbora SDA u Tutinu.

Opt. Kolašinac Hajriz, Ugljanin Fadil, Aljković Hajro, Etemović Džemail, Gračanin Šefčet, Alić Mustafa, Jakupović Hodo, Faković Ibrahim, Hasić Adem, Rašljanin Šefkija, Zilkić Safet, Dupljak Rifat, Hodžić Nedžib, Fejzović Hajriz, Hajrović Zekrija, Hodžić Zuhdija i Hodžić Mirsad su nabavili, držali ili distribuirali veću količinu oružja, municije i eksplozivnog materijala.

Po nalaženju suda brojne su i obimne radnje i delatnosti opt.Kolašinca, Ugljanina, Aljkovića, Gračanina, Alića, Jakupovića, Fakovića, Halilovića, Škrijelja, Rašljanina, Zilkića, Dupljaka, Hodžić Nedžiba, Jakuba i

Mirsada, a posebno Etemovića.

Pobude - motivi izvršenja krivičnog dela kod svih optuženih su, po nalaženju suda, koristoljubivi, jer svaki od njih u novostvorenoj sopstvenoj državi očekuje odredjenu korist, ugled i priznanje.

Opt. Kolašinac je rezervni kapetan I klase, a takodje i opt. Halilović. Opt. Etemović, Gračanin i Jakupović su rezervni kapetani. Opt. Rašljanin Šefkija i Mušić Murat su rezervni potporučnici. Opt. Faković i Kučević su rezervni desetari. Opt. Hasić Adem i Hajrović Zekrija su rezervni vodnici, a opt. Zilkić Safet rezervni potporučnik.

Raniji život opt. Etemović Džemala, Faković Ibrahima, Halilović Alije, Hodžić Nedžiba, Fejzović Hajriza i Hodžić Zuhdije, ukazuje na sklonost vršenja krivičnih dela ovih optuženih, jer su oni ranije osudjivani i to: Etemović presudom Opštinskog suda N.Pazar K.310/89 od 16.II 1990.godine, zbog kriv.dela klevete iz čl.92 st.1 KZS, na novčanu kaznu u iznosu od 400 dinara, Faković presudom Opštinskog suda N.Pazar K.175/88 od 23.VIII 1988.god., zbog kriv.dela ugrožavanje javnog saobraćaja iz čl.195 st.3 KZS, na novčanu kaznu u iznosu od 30.000 dinara, Halilović presudom Okružnog suda u N.Pazaru K. br.70/86 od 25.VI 1990.godine, zbog kriv.dela zloupotreba službenog položaja iz čl.242 st.2 KZS, na kaznu zatvora u trajanju od 2 meseca uslovno za jednu godinu, Hodžić Nedžib presudom Opštinskog suda Leposavić K.117/84 od 12.IX 1985.godine, zbog kriv.dela sitno delo kradje iz čl.142 KZ SAPK na novčanu kaznu u iznosu od 4.000 din., i presudom istog suda K.98/87 od 22.IX 1988.godine, zbog istog kriv.dela na novčanu kaznu u iznosu od 8.000 dinara, Fejzović presudom Opštinskog suda Tutin K.237/75 od 23.V 1977.god., zbog kriv.dela prevare iz čl.171 st.3 KZS, na kaznu zatvora u trajanju od 20 dana i Hodžić Zuhdija, presudom Opštinskog suda u N.Pazaru K.433/71 od 29.II 1972.god., zbog kriv.dela lake tel.povrede iz čl.142 st.2 KZ, na kaznu zatvora u trajanju od jedan mesec dana, kako se to sve utvrđuje iz izveštaja iz kaznene evidencije za ove optužene.

Opt. Kolašinac Hajriz je višeg stepena obrazovanja- završio višu pedagošku školu, a višeg stepena obrazovanja je i opt. Ugljanin Fadil - viša geodetska škola, a takodje i opt. Jakupović Hodo - viša finansijska škola, dok Hodžić Mirsad ima završenu višu tehničku školu. Opt. Gračanin Šefčet je visokog stepena obrazovanja - profesor fizičkog vaspitanja, a visokog stepena obrazovanja je i Halilović Alija, - završen rudarsko-geološki fakultet-diplomirani inženjer geologije, te Kučević Šemsudin je takodje visokog stepena obrazovanja-završen fakultet političkih nauka - politikolog, dok je Hodžić Jakub

VKV trgovac.

Pripreme za izvršenje predmetnog krivičnog dela su bile veoma temeljite i svestrane od stvaranja političke klime, unošenja straha, stvaranja osećaja nesigurnosti i ugroženosti kod stanovništva, čvrste organizacije i discipline, duboke konspirativnosti i tajnosti u celokupnom radu štabova i resora na svim nivoima, do polaganja zakletve pripadnika vojnih formacija, posebno Resora sigurnosti i zaprečenosti likvidacijom onih koji odaju tajnu ili ne izvršavaju zadatke. Optuženi su daleko odmakli u pripremama za izvršenje krivičnog dela ugrožavanja teritorijalne celine. U tim pripremama su toliko daleko otišli da je krivično delo skoro svršeno.

Prednje okolnosti sud je u smislu čl. 41 KZJ optuženima, prilikom odmeravanja kazne, uzeo kao otežavajuće okolnosti.

Optuženi su svi, sem opt. Hasić Adema, Hodžić Mirsada i Alić Mustafe, porodični i oženjeni ljudi. Opt. Kolašinac, je otac dvoje maloletne dece, koliko maloletne dece imaju i opt. Ugljanin Fadil, Etemević Džemal, Gračanin Šefćet, Škrijelj Jonuz, Zilkić Safet, Hajrović Zekrija, Šaćirović Asim, Mušić Murat i Kučević Šemsudin, dok opt. Jakupović Hodo, Faković Ibrahim, Halilović Alija, Hodžić Nedžib, Plojović Mersat i Hodžić Jakub, imaju po troje dece, a opt. Aljković Hajro, Rašljanin Šefkija, Fejzović Hajriz i Hodžić Zuhdija imaju po četvoro dece.

Opt. Kolašinac, Ugljanin, Aljković, Gračanin, Alić, Jakupović, Škrijelj, Hasić, Rašljanin, Zilkić, Dupljak, Hajrović, Šaćirović, Plojović, Mušić, Hodžić Jakub i Mirsad i Kučević, su ranije neosudjivana lica. Opt. Zilkić Safet je bez zaposlenja, kao i opt. Hodžić Nedžib i Hodžić Mirsad. Opt. Jakupović Hodo, Hodžić Zuhdija i Hodžić Jakub su penzioneri, a opt. Jakupović je i odlikovan ordenom zasluga za narod sa srebrnom zvezdom. Opt. Jakupović Hodo je stariji čovek - ima 66 godina, kao i opt. Hodžić Zuhdija - 57 godina, te opt. Hodžić Jakub - ima 63 godine. Opt. Hodžić Zuhdija ima teško obolelog člana porodice - sina. Većina optuženih su lošeg imovnog stanja.

Opt. Kolašinac, Gračanin, Jakupović, Škrijelj, Dupljak i Hodžić Zuhdija su lošeg zdravstvenog stanja, kako se to iz priložene medicinske dokumentacije utvrđuje. Opt. Kolašinac je bubrežni bolesnik, Gračanin ima čir na dvanaestopalačnom crevu, Jakupović je takodje bubrežni bolesnik a ima obolelu i jetru, Dupljak dva čira na dvanaestopalačnom crevu.

Optuženi su u istražnom postupku, u svojim odbranama, priznali većinu radnji izvršenja, i time doprineli vodjenju i okončavanju krivičnog postupka.

Prednje okolnosti sud je, u smislu navedenog zakonskog propisa optuženima, uzeo kao olakšavajuće.

Sud je shodno čl.48 KZJ opt.Hodžić Mirsadu za svako delo utvrdio pojedinačne kazne, pa mu je izrekao jedinstvenu kaznu.

Sud nalazi da će se samo kaznama kao u izreci presude prema optuženima postići svrha kažnjavanja, te da optuženi ubuduće neće vršiti ista, slična ili bilo kakva krivična dela, te da se ta svrha postiže i na planu opšte prevencije u sredini u kojoj žive optuženi.

Sud je prema optuženima: Kolašinac Hajrizu, Ugljanin Fadilu, Aljković Hajru, Gračanin Šefčetu, Jakupović Hodu, Faković Ibrahimu, Halilović Aliji, Škrijelj Jonuzu, Hasić Ademu, Rašljanin Šefkiji, Zilkić Safetu, Hodžić Nedžibu, Fejzović Hajrizu, Šaćirović Asimu, Mušić Muratu, Plojović Mersatu, Hodžić Zuhdiji, Hodžić Jakubu i Hodžić Mirsadu, izrekao i meru bezbednosti oduzimanje predmeta iz čl.69 st.1 KZJ, tako što im je oduzeo, svakom pojedinačno, svo oružje i municiju, bliže navedeno u izreci presude, jer su ti predmeti bili namenjeni za izvršenje krivičnog dela, pa je ova mera nužna i opravdana.

Odluka o paušalu zasnovana je na čl.95 ZKP, obzirom na dužinu trajanja složenost ovog postupka.

Zapisničar,
Darvila Ahmetović

POUKA O PRAVNOM LEKU:

PREDSEDNIK VEĆA-SUDIJA,
Dragomir Lelovac

Protiv ove presude nezadovoljna strana ima pravo žalbe Vrhovnom sudu RS u Beogradu, u roku od 15 dana, od dana pismenog prijema otpravka presude, a preko ovog suda, s tim što rok za žalbu braniocima teče od dana prijema presude njihovih optuženih.

2880

FHP-2880, SA, IV, 1/48